

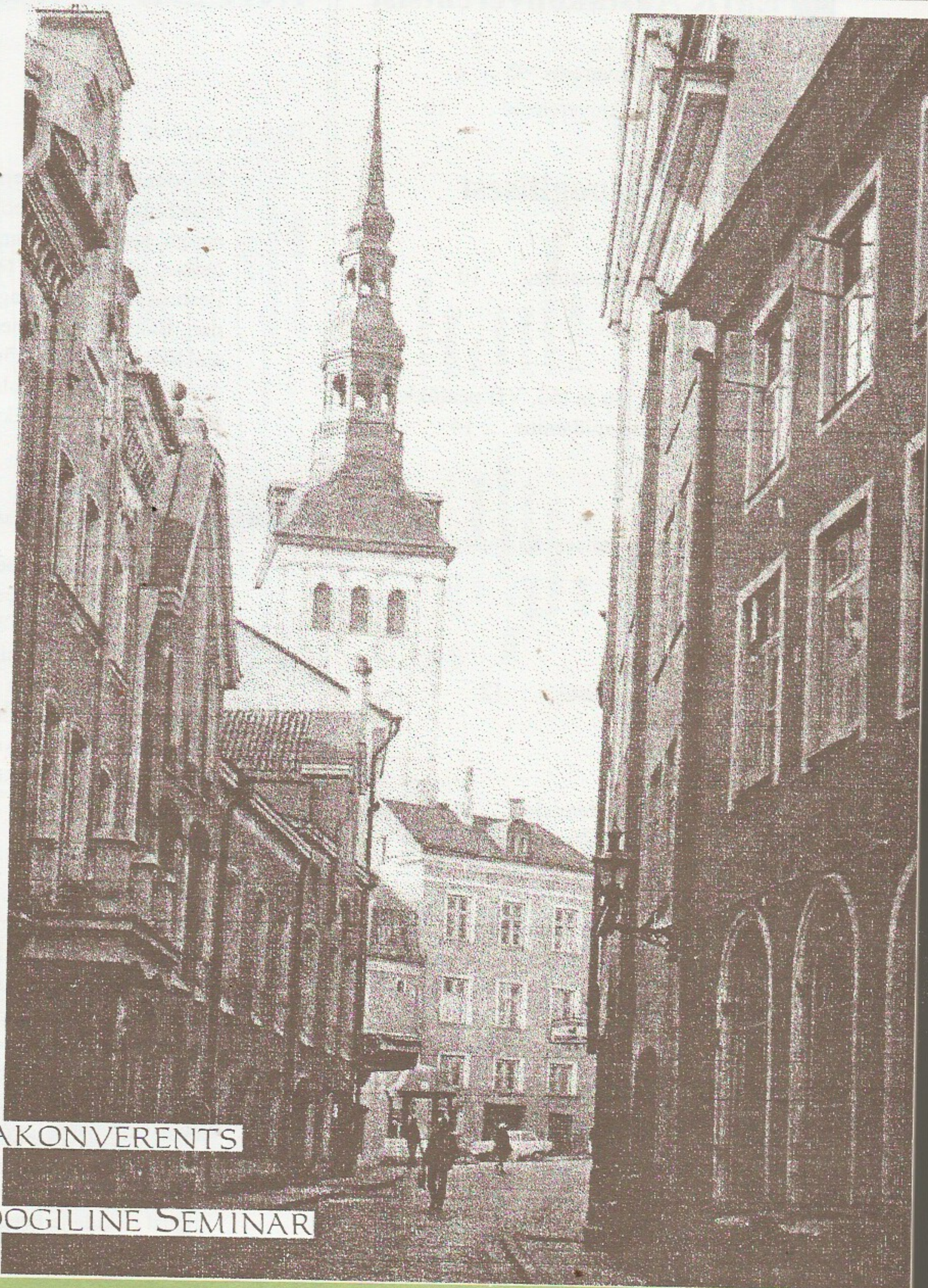
KODUTEEL

EESTI METODISTI KIRIKU AJAKIRI

3 / 95

(16)

■ AASTAKONVERENTS

■ TEOLOOGILINE SEMINAR

Selles numbris on:

■ EMK Aastakonverentsist

Imede aasta 2
EMK Aastakonverents '95 ... 6
Konverentsid, konverentsid ... 16

■ EMK Teoloogilisest Seminarist

Oi kooliaeg, oi kooliaeg ... 10

■ Ajalugu

John Wesley elu ja töö, VII peatükk:
Wesley majapidamine ... 14

■ Õpetust

Elu algab kohtumisest Kristusega ... 18

■ Mujalt

dr. H. Eddie Fox
aasta evangelistiks ... 12

■ Lastele

Asutati Eesti Lastemisjon ... 18
Kas sulle meeldib hamburger? ... 19

Esikaanel Eino Pärnametsa foto

KODUTEEL

EESTI METODISTI KIRIKU AJAKIRI

Väljaandja: EMK Kirjastustoimkond

Apeegi 3, EE 0001 Tallinn.

Tel. (22) 449246, 445447

Peatoimetaja: Urmas Rahuvarm, tel. (247) 57603

Tegevtoimetaja: Kaspar Kõrvits, tel. (22) 237430

Kujundaja: Thea Kant

EMK aastakonverentsist

IMEDE AASTA

TEOLOOGILINE SEMINAR

Möödunud aruandeperioodil võisime alata oma kiriku teoloogilise seminariga. Kui me algasime, oli seal 53 õpilast. Meie kirikul, tema ajaloo vältel Eestimaal, ei ole kunagi olnud seminari. Baltimaade esimese iseseisvuse ajal töötas seminar mõnda aega Riias, aga Eestis pole seda olnud. Küll on korraldatud teoloogiakursusi ja ma olen ise neis osalenud.

POOLEST SAADIK PÕRANDA ALL

Nõukogude ajal oli see pool-põranda-alune ettevõtmine. Need kursused kestsid kolm aastat. Tõsist seminari, kus oleksid koosseisulised õppejõud, teaduslike kraadidega inimesed ja ka külalisõppejõud maailma tuntumatest metodisti koolidest, Ameerikast, Inglismaalt jm. pole kunagi olnud.

VANEMA PÕLVE KINGITUS

Statsionaarne õppetöö toimus kolmel päeval nädalas, praegu küll kitsastes oludes meie Apteegi tänava majas, mida loeme praegu metodisti kiriku keskuseks ja mis on kunagi meie oma inimeste poolt ehitatud. Et see nõukogude ajal toimus, on ka üks imeasi. Kui meie juhid otsustasid seda ehitama hakata, siis oli palju neid, kes ütlesid, et niipea kui valmis saate, siis ära võetakse. Aga neil oli siiski niipalju julgust riskida ja keegi on öelnud, et kui sa ei riski, siis riskid kaotada kõik.

Nüüd oleme üle kolmekümne aasta selles majas töötanud. Me ei kujuta ette oma tööd ja tegevust ilma selle majata, mis on lausa meie vanema põlvkonna kingitus nooremale ja keskmisele põlvkonnale.

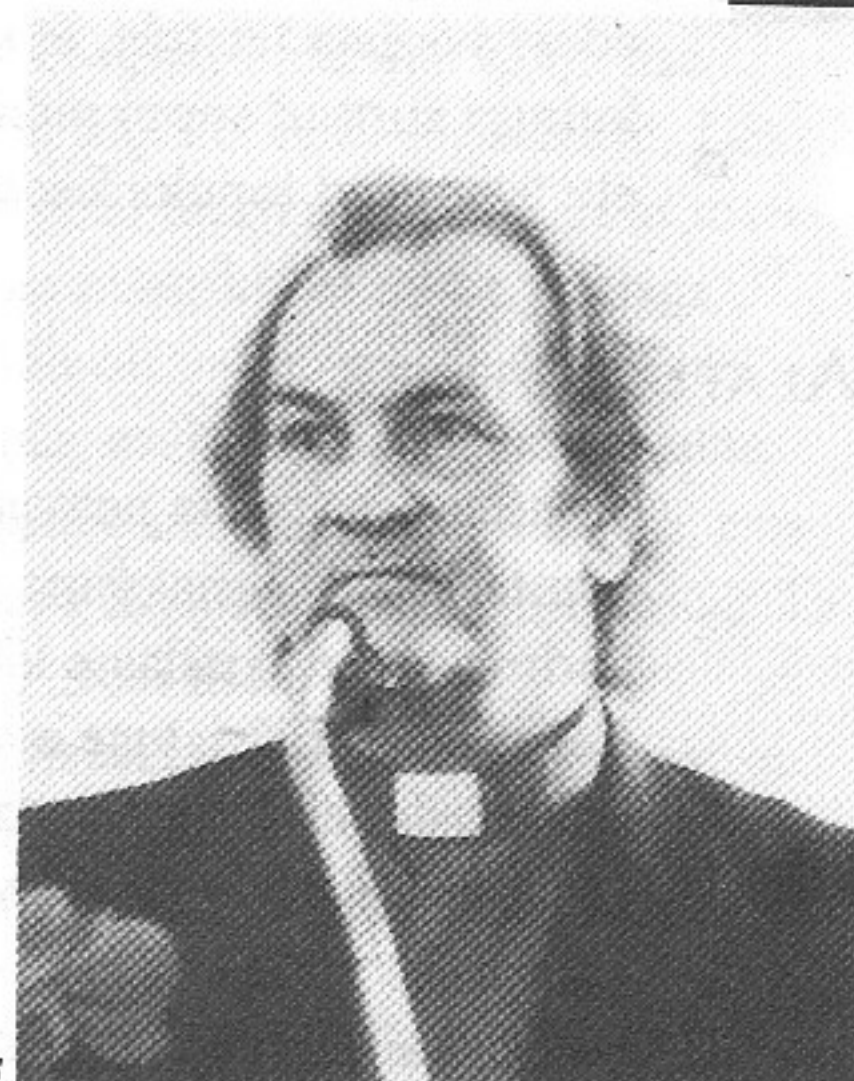
SUURE EHITUSE ALGUS

Teine, mida tahaksin mainida teoloogia-seminari kõrval, et võisime möödunud aruandeaastal alata meie kiriku ja seminari hoone tegeliku ehitustööga. Suureks kingituseks loeme ka seda, et meile anti koht suhteliselt lähedale linna keskusele. Kõikvõimalike transpordivahenditega on sinna kerge ligi pääseda nii vanal kui noorel inimesel.

Tagantjärele olen kuulnud imestamisi, et miks siisugune bisnise seisukohalt rahategemise koht on kiriku peale ära raisatud. Aga teisest küljest näeme, et Jumal on hoidnud selle koha ühe pühakoja jaoks, mis peaks Tallinna linnas olema ja andku Jumal, et neid veel rohkem tuleks. Arvan, et seda hirmu meil ei ole, et Eestimaa üle evangeliseeritakse.

RAHAAUK?

Müürid on kerkinud tänu sellele, et head inimesed vennaskoguduses Lõuna-Koreas, Söulis, on teinud suure annetuse. Loodame, et Jumal aitab meid veel edasi, sest suurem osa fööst on veel ees. Üldiselt on kuulsad mõningad jutud kristlaskonna kohta juba vanast ajast, nagu oleks kirik nagu mingi põhjatu rahaauk. Aga kui inimesed natuke lähemalt asju tunneksid, siis nad loobuksid sellest arvamusest. Teisest küljest, paljude kirikute ehitust on alustatud üsna väikese algkapitaliga. Ja ometi on nad ühel päeval valmis saanud. Ka meie konverentsi üks

Olav Pärnamets

temaatikaid oli, et veelkord julgustada meie kiriku liikmeskonda tegema oma parim. Me ei suuda väga palju. Aga elutõde on ka see, et kui me julgeme sellest vähesest anda, mis meil on, siis sellega kaasneb Jumala õnnistus ja selle peal on Piibli töötused.

MÕNED ON END RIKKAKS JAGANUD, TEISED VAASEKS KOONERDANUD

EMK *grand old man* Aleksander Kuum kordas seda mõtet ja see jäi mulle, tol ajal noorele mehele, väga sügavalt hinge: „Mõned on ennast rikkaks jaganud, teised on endid vaaseks koonerdanud. Tõepoolest, olen elu jälginud, nii see täpselt on. Kristlikes ringkondades on võrdlemisi üldtuntud järgmine näide: Iisraelis on nii Galilea järv kui ka Surnumeri. Jordani jõgi voolab Galilea järvest läbi. See järv on tuntud oma kalarikkuse poolest. Seal on palju elu, suuresti tänu läbivoolule. Lõpuks suubub Jordan Surnumerre, kust ei voola midagi välja. Aastatuhandeid on see jõgi sinna sisse voolanud. Järv on absoluutselt elutu, kõige madalam paik maakeral, ligi nelisada meetrit allpool ookeani pinda. Ilmselt on Jumalast niiviisi seatud, et elu igas mõttes ja õitseng tuleb siis kui laseme selle, mis meile Jumalast on antud, ka

edasi voolata teistele, et see ei jääks kuhugi surnud soppi pidama, kus kõik elu tunnused lõpuks kaovad.

ALATI LOOTUSES

Kristlane ja lootus peavad olema alati lahutamatud. Tahaksime teha oma parima teiste kristlaste kõrval siin Eestimaal, et Kristuse evangeeliumi kuulutada; eluga ja kus tarvis, ka sõnaga. Eesmärk on ikka sama, igivana ent samas uus ja värske — inimesi juhtida isiklikule Jumala tundmisele. Palvetame, et Jumal kingiks ühe tõelise, võimsa uue Püha Vaimu väljavalamise, sest Jumala Vaim on see, kes äratas inimsüdameid ja muudab inimelusi.

TELL AND TRUST

Keegi meie teoloogidest, kes praegu on Ameerikas suure koguduse pastor, ütles ühel seminaril need kuldased sõnad: „Ega Jumal ei ootagi meilt kolossaalseid ja grandioosseid tegusid. *Tell your story and trust Holy Spirit* — jutusta oma lugu ja usalda Püha Vaimu.“ Selle lihtsa põhimõtte järgi tahaksimegi talitada. Räägime, mida Jumal tähendab meile endile, mis Ta on teinud, milline elumuutev jõud Ta on ja anname selle lihtsa sõnumi edasi kaasinimesele ning usaldame, et Jumal teeb kõik ülejäänud. Meid pole kutsutud inimesi oma jõu ja tarkusega pöörama, vaid neid armastama ja jätma pööramisetöö Jumalale.

ÜKS SÕNUM, MITTE ÜKS MUNDER

Tahaksime olla avatud koostööks ka teistega, kes tõepoolest siira südamega tahavad seda sõnumit meie rahva keskel kuulutada ja levitada. Jumala loodus on ka väga mitmekesine. Kord Soomes puutusin kokku tolleaegse tuntud evangelistiga. Ta oli kunagi nii

suur oma liikumise patrioot, et tarvitas võrdlemisi karmi keelt teiste suhtes. Aga kui ta ühest Jumala koolist läbi läks, siis muutus märksa avaramaks ja isiklikus vestluses mainis, et Iisraelis oli samuti kaksteist suguharu — igaühel oli oma nägu ja kujunemise ajalugu — aga ometi nad olid üks rahvas. Sellises plaanis ma näen ka kristlaskonda. Me ei pea olema pressitud kõik ühte tuppä kokku, hea või kurjaga, ja kõik tõmmatud ühte mundrisse. Üks tuntud metodisti vend Stanley Jones, kelle raamatuid on ka Eesti keelde tõlgitud, on rääkinud, et Püha Vaim tuli meid ühendama, mitte ühte mundrisse tõmbama. Selles, mis tuleb pimeduse ja saatana poolt, tahetakse kõiki sundida ühtemoodi mõtlema. Kõik muutub kohutavalt halliks ja ilmetuks nagu nõukogude ajal ehitatud hallid karbid, Vladivostokist Kaliningradini välja.

TOIMKONDI

Möödunud aruandeperioodil on töö muutunud tihedamaks ja viljakamaks. Viimasel ajal on loodud rida toimkondi. Mõned neist on töötanud enne, kui neile mingit ametlikku staatust anti. Esmalt nimetaksin pühapäevakoolitöö toimkonda, kus mu oma kallis kaasa on eesotsas. Pühapäevakooli õpetajate seminar on võetud meie teoloogiaseminaris allüksuseks, kus sealsed õppejõud õpetavad välja ka pühapäevakooliõpetajaid. Kõik toimkonnad andsid aru oma möödunud aasta tööst ja rääkisid tulevikuplaanidest.

Naisteühendus on ette võtnud mitmeid kauneid üritusi, nagu noorte emade hommikud, memmede ja taatide hommikud või õhtud, organiseeritud ka spetsiaalseid perekonna- ja lastejumala-teenistusi kirikus ja palju muud.

MEHED KIRIKUSSE!

Üks mu palveid on, et kirikus tekiks sooline tasakaal. Paljudes kohtades on see täiesti paigast ära. Selleks on mitmeid objektiivseid põhjusi, eriti vanemas põlvkonnas, kus mehed on sõdades või möödunud aegade jooksul maha tapetud. Aga on ka teisi põhjusi, kus mehed on küll julged sammuma kõrtsi või taoliste paikade suunas, aga häbenevad kirikusse tulla. Et siisugune mentaliteet meeste hulgas hakkaks muutuma.

HOIDUGEM HUMANISMIST!

Kui hakkab prevaleerima sekulaarne humanism, mis on Lääne-Euroopa riikide põhiideoloogia, siis võib oodata ka väärarenguid ja teisipidi tasakaalust välja minekuid.

HINGAMISEAEG

Konverentsi õhkkond oli väga vennalik. Jumal on meile kinkinud ka selles mõttes hingamiseaja. Ei ole sisemisi pingeid ja võitlusi, mis sageli röövivad suurema osa jumalariigi tööliste jõust, kui pead neid lahendama ja nendega iga päev tegelema. Üksmeelne vennalik õhkkond on hea alus ka viljakamaks tööks üldse, väljapoole suunatavas, evangelisatsiooni mõttes.

OLLA VÕI MITTE OLLA

Evangelisatsioonitöö ei ole praegu kaugel oma parimal tasemel. Tsitseriksin jälle vana venda Kuuma, kes nüüd on juba ammu Jumala igavikus. Ta oli elu näinud ja Siberi vangilaagrist läbi käinud mees. Elu lõpul, kaotanud suurema osa oma meelespidamise võimest, tuli ta ikka alati meie konverentsidele ja kokkutulekutele. Kui ta siis tõstis käe, et midagi öelda, ütles ta:

„Kui metodisti kirik ei evangeliseeri, siis ta ei õigusta oma olemasolu. Läks umbes pool tundi mööda, Kuum tõstis jälle käe märgiks, et tal on midagi öelda. Ta oli vahepeal jõudnud ära unustada, mida ütles. Aga see näitas, mis ta südames ikka veel elav oli, mis tal eluaeg kristlasena elav oli olnud. Ta kordas: „Kui meie kirik ei evangeliseeri, siis on ta väljasurev, ei ole võidukas, ei õigusta oma eksisteerimist.“

AA LAAGER

Jumala kingitustest tahaksin veel alla kriipsutada Aa laagrit. See on põhjarrannikul, endine Eesti Põlevkivi pioneerilaager, mida nüüd võime Jumala armust oma kiriku laagripaigaks nimetada. Seal võisime juba paaril viimasel suvel, kui see veel meile ei kuulunud, pidada Eesti Põlevkivi juhtide heatahtlikkuse tõttu kristlikke laste suvelaagreid. Nüüd, kus ta kuulub meile, näeme juba töoperspektiive avardumas. Sealt on läbi käinud senise seisuga juba üle 500 lapse. Väga paljud neist on tulnud mittekristlikest perekondadest, kes esmakordselt elus on kuulnud midagi kristlikku.

LÕPETUSEKS

tahaks veelkord rõhutada, et Jumal on meiega olnud armulisem, kui seda oleme väärinud ja kohelnud meid heldemalt, kui me oleme julgenud oodata või paluda.

Tõepoolest on see olnud imede aasta.

Olav Pärnamets

Raadio 7, 24.04.95

EESTI METODISTI KIRIKU AASTAKONVERENTS '95

ALGUS

Kui suur osa delegaate reede hommikul konverentsile jõudis, oli see juba alanud — neljapäevaõhtuse jumalateenistusega Merepuiestee kirikus. Istungid avati reedel, 21. aprillil kell 10 Tallinnas, Apteegi t 3.

EMK superintendent Olav Pärnamets tervitas kokkutulnuid ja Juges Pühakirja Ap 2:42 jj. Igaüks meist toogu oma osa ühisesse lõkkesse.

Kristlased on laulurahvas, kuidas siis muidu. Laulis laulurühm ja kõik teised ka. Peale palvet asus konverentsi juhatama ÜMK Põhja-Euroopa piiskop Hans Växby.

Ta ütles oma tervituses, et Jumala õndsuseloos sisalduvad niihästi minevik, olevik kui ka tulevik. Räägime sageli minevikus toimunud päästmisest. Kuid päästmine pole ainult minevik — see on miski, mida Jumal teeb meie elus praegu. Ta töötab praegu ja pühitseb meid. Tal on eesmärk meid ka tulevikus pühitseda. Peame aastakonverentsi vaid nädal peale Ülestõusmispühi. Seegi tuletab meelde, mida Jeesus on teinud, mida Ta teeb nüüd ja tulevikus. Sama väge, milles Jeesus sumuist tõusis, tarvitatakse meie juures. Ingel demonstreeris oma jõudu, istudes kivi peale. Ülestõusmise vägi võib mistahes kivid ära veeretada. Ülestõusmise aeg pole ainult minevik, vaid ka olevik ja tulevik. Sellepärast pühitseme ka seda aastakonverentsi.

Järgnes armulauatalitus.

ISTUNGID

algasid kell 11 aruannetega.

Superintendendi aruanne

oli põhjalik ning vältas peaaegu terve tunni. Ja tal oli, mida öelda.

Kõigepealt tuletas Olav Pärnamets meelde Pühakirja: „Sulle saab küllalt minu armust!“

Seejärel esitas ta koondstatistika, rääkis ülevaetlikult majandustegevusest, evangelismist, püha-päevakoolist, intensiivselt jätkuvast Balti Misjonikeskuse ehitusest, tööd alustanud teoloogia-

seminarist, vastostetud Aa laagrist, Võrus kingitud palvekojast ja mitmesuguseks otstarbeks lubatud välistoetustest. Oli imeline aasta.

Veel: kirjastustegevusest, lauluraamatust, registreeritud kogudustest, töötajate ordineerimisest, Aa kristlikust suvelaagrist, raadio- ja televisioonitööst, välismaal õppijatest, hästi funktsioneeriva noortetoimikonna vajadusest, vanglatööst, kirikuvalitsuse tegevusest, naisteühendusest.

Peaksime säilitama oma põhisuunda — juhtida inimesi Kristuse juurde ja aidata neil Jumala armus ja tundmises kasvada. Töövõimaluste avardades oleme avatud ka uutele meetoditele. Kuid enne uue rakendamist katsume seda kõrge kutsumise valguses. Teisest küljest — me ei taha luua ka käsumeelset pühakute klubi.

Kirik on põhiliselt kaerahvuseline. Püüdkem õhutada sallivust, tolerantsust ja häid tegusid, harmoonilist koostööd. Hoiduda kõigest, mis võiks ühendust ja üksmeelt kahjustada ja teha kõik selle süvendamiseks.

Kõige armu Jumal andku rohkesti lootust Püha Vaimu väes.

Lõpuks tänas aruandja kõiki, kirikuvalitsusest koristajate ja kirikumeesteni ning vastupidi. Jumal õnnistagu kõiki kaastöölisi ja kogudusi.

Venekeelsest tööst andis aru Georg Lanberg

Ta meenutas, kuidas venekeelne töö 1957. a algas. Nüüd on see kasvanud Tallinnas 300 liikmeni. Peale selle Keila, Paldiski, Kunda, Kohtla-Järve ja Jõhvi kogudused. Üldine liikmeskond on ligikaudu 600 liiget ehk umbes kolmandik EMK liikmeskonnast. Viiskümmend peret on lahkunud Venemaale, kuid siiski on liimeskond kogu aeg kasvanud. Möödunud aastal ristiti 27 inimest.

Venekeelsed kogudused on noored. Jumalat teenitakse mitmel viisil. Noored käivad mööda linna ja kuulutavad, osaleti Nicky Cruizi ja Billy Grahami evangelisatsioonitöös. Peatselt registreeritakse kogudused Aseris ja Sillamäel.

EMK Teoloogilises Seminaris õpib 15 vene üliõpilast. Jutlustajateks ja diakoniteks on esitatud tublisid noori mehi.

Tahame koos töötada ka edaspidi. Selle vene rahvaga, kes usub Jumalat, võib koos minna ja kord ühte keelt rääkida.

EMK
aastakonve-
rentsi
juhatasid
Olav Pärna-
mets ja Hans
Växby. Priit
Tamm oli
viimasele
tõlgiks.

Leedu tööst kõneles Hans Växby

Lätis alustati 1991. a novembris ja seal on neljas koguduses juba 300 liiget. Mis saab Leedust? Ka seal on alustatud. Leedus on alles mõned hooned ja kolm(!) elusat metodisti. Me loome kontakte USA metodisti tervishoiuteenistuse ja Leedu tervishoiuteenistuse vahel. Peame alustama seal teisiti kui Lätis. Globaalteenistuse peakomitee on otsustanud sinna misjonäri saata. Me ei tea veel, kes ja kust ta on, kuid eelistame eurooplast. Võib-olla eestlane või venelane? Keda Issand kutsub. Näeme Leedus peatset avanemist. Palvetagem Leedu pärast!

Kirikuvalitsuse tööst andis aru sekretär Toomas Pajusoo

Kirikuvalitsus on 15 korda koos käinud, mitmesuguseid küsimusi arutanud ja 66 otsust teinud. Aruandja tutvustas tähtsamaid.

Majandustegevuse aruanne oli Riho Purjelt ja Tõnu Kuusemaalt

R. Purje rääkis tehtust ja käsilolevast, teda täiendasid Üllas Tankler ja Olavi Ilumets.

BMK ehitustegevusest.

Pärnu Agape-keskusest. Kirjeldati ehitustööde käiku. Veel vajatakse ca 2 miljonit krooni. Agape keskuse jaoks kulutati ca 1 miljon krooni, mida on poole vähem kui 1993.a. Palveteema kõigile.

Viive ja Koit Kase poolt kingiti Võrus kirikuhoone. Pooleliolevas majas on 2. oktoobrist alates jumalateenistusi peetud.

Aa laagri ostu-müügi leping kirjutati alla 15. märtsil 95. Käivad ettevalmistused suveks.

Ahjas kulutati eelmisel aastal umbes 200000 krooni. Põhiannetajad olid Oklahomast ja Helsingist. Valmis on kabinet ja puuetega laste tuba ning kaks pühapäevakooli klassi. Korteri ehitus, sanitaarsõlmed ja saun on pooleli.

Apteegi 3 keskuses ehitustööd kahjuks seiskusid,

peamiselt Vanalinna ehitusnormide tõttu. Suurem aeg ja energia kulus projektide tellimisele ja kooskõlastamistele. Need on nüüd olemas ja varsti jätkatakse tööd. Selleks on raha ca 100000 krooni, mis pole küll piisav.

Aruandja rääkis ka palgastruktuuri väljatöötamisest ning esitas tulude-kulude aruande.

T. Kuusemaa — tulevikust

Koguduste ja keskkassa vahelistest suhetest. Kümnepõhimõte on piibellik ja Jumal paneb sellele oma õnnistuse. Seepärast tuleks kogudustel oma sissetulekutest keskkassale kümnist anda.

Palkadest, toetustest, pensionidest. Ettepanek kogudustele — viis krooni liikme kohta kuus kanda kiriku pensioni- ja palgafondi. Lõviosa on antud välismaalt, me peaksime harjuma ise natukenegi tegema.

Uuest raamatupidamissüsteemist, mis vastab kaasajale. Tõenäoliselt kulub see aasta süsteemi õppimiseks ja juurutamiseks.

H. Växby sõnul avaldasid aruanded muljet.

O. Pärnamets tõi näite ühest Ameerika perekonnast.

Mees on pensionil pastor, naisel on firma. Kuulda saanud meie vajadustest, avaldas ta soovi meie inimesi aidata. Nad on saatnud pastoreid palga-toetust. Nende elu pole alati jõukas olnud. Aga nad andsid kümnist ka siis, kui sissetulek oli väga väike. See süsteem on säilinud siiani. Nad teevad seda, sest armastavad Issandat ja Tema kogudust. Pole kunagi paha järgida ka häid inimlikke eeskujusid.

VAHEPEAL

tänati **Hille Rannikut** kauaaegse töö eest kiriku raamatupidajana.

O. Pärnamets tutvustas uut raamatupidajat Einike Lidersit ja palus talle Jumala õnnistust.

Teoloogiline seminari aruanne

Andrus Norak ütles, et eelkõige olgu õppimine Jeesuselt. Seminar on Jumala ime. Palju on aidanud Asbury Seminar. Ta tänas aitajaid, õppejõude ja teisi. Kõneles õppetööst, õpetajatest, üliõpilastest ja koolikorraldusest. Kõik üliõpilased peavad kirikus praktiliselt teenima.

Balti Misjonikeskuse

kohta teatas Riho Purje, et see on suurim sakraal-ehituse projekt Baltimaades ja arvestatav kogu Euroopas. BMK on Arhitektuuri aastaraamatu esikaanel. Ta rääkis veel ehitustegevuse käigust ja finantstegevusest. Kui raha tuleb, on võimalik suveks karp ja aasta lõpuks kogu hoone valmis saada. BMK ehitusest näidati videofilmi.

Kirjastustoimkonna esimees Urmas Rahuvarm

rääkis sellest, mis on aasta jooksul tehtud, mis on teoksil ja mida tahetakse edaspidi teha ning uutest võimalustest seoses UMC Publishing House'i toetusega.

Naiste Ühenduse tööst andis aru Lii Lilleoja

ja teatas, et Metodisti Naiste Maailmaföderatsioon on meid oma liikmeks ennistanud. Selle esinaine on meid külastanud. Naistöö on organiseerunud üheksas koguduses. See on avatud, kindla liikmeskonnata. Aktiivis on umbes 300 naist, üritusi on külastanud palju rohkem. Koosolekutest, osadusõhtutest. Õpetamine, Piibli uurimine, kokandus, tikkimine, õmblemine. Juunikuusse on planeeritud suurem kogunemine. Meeli Tankler kordab siis ettekannet, mille ta pidas päättekandjana Šveitsis.

O. Pärnamets: Naised on nagu lumehelbekesed, ent hulga peale on neil laviini jõud — mitte purustamiseks, vaid ehitamiseks.

Noortenõukogu tööst rääkis Taavi Hollmann

Juttu oli noortelaagrist, Hamburgi rahvusvahelisest noorte kristlaste konverentsist, ideekonverentsist Tallinnas, piirkondlikest regulaarsetest konverentsidest ja koolitusprogrammist koos baptistidega. Noorte suvelaager toimub 5 - 9. 07. Kellel on raskusi osamaksu või sõidukuludega, andku sellest teada, et keegi rahapuuduse pärast tulemata ei jääks. Tutvustati kaht skauti Taanimaalt. Nad tegutsevad Kuressaares.

Lastetöö aruanne

E. Tšerenkova

rääkis vene pühapäevakoolide tööst Tallinnas, Keilas, Tapal, Kundas ja Jõhvis.

- Kokku on 200 last, üheksa õpetajat ja üks abiõpetaja. Aa laagris puhkas üle 440 vene lapse. Koolides antakse kristlikku õpetust seitsme õpetajaga 385 lapsele.

U. Pärnamets:

8. aprillil oli ühine õpetajate konverents.

Eesti pühapäevakoolid töötavad 13 koguduses.

Töötavad leeriklassid. Lastelaager korraldatakse 27. juunist 2. juulini.

Pühapäevakooliõpetajate seminar on nüüd teoloogilise seminari hõlma all. Oleme selle eest väga tänulikud.

Kuressaare skauditöö juht on Lilian Lindmäe. See levib ka Pärnusse, Tallinna jne.

H. Växby: juhib tunnustavalt tähelepanu eelmise aasta statistikale. Pühapäevakooli töö on aastaga kolmekordistunud.

PASTORITE SÕNAVÕTTUDES RÄÄGITI:

Tartu kirikuhoonest. Oma maja sai sõjas hukka ja ei tea, kuidas ortodoksi kirikult õnnestub edaspidi ruume rentida. Vallikraavi tänava krunti taotletakse tagasi. Palvetame, et Tartu metodistid saaksid oma pühakoja. Tartu kiriku võiks järgmiseks suureks projektiks võtta.

Kõrkverest. See oleks ilus koht mõnele kooliõpetajale praktikakohaks.

Sergei Sutškov, Kohtla-Järve pastor: Uued noored kirikud, kes evangelismitöö tulemusel Eestis sünnivad, vajavad erilist kiriku juhtkonna ja vendade-õdede tähelepanu. Palvetage, et nad sünniks ja oleksid jõulised.

Ruusmäe. Seal pole samuti enam kohta, kus koos käia. Rootsiist tulnud abi eest on lastud teha uue pühakoja eskiisprojekt: 80-100 kohta, pühapäevakool, kõrvalruumid.

Vladislav Spektorov: Samaara asub 2000 km Tallinnast ja 1000 km Moskvast, Volga kallastel. Meie kirikus on ligi 1000 inimest. Meil on suured mastaabid. Ka territooriumid on palju suuremad. Moskvast avatakse kõrgem metodisti õppeasutus. Venemaal on praegu 16 metodisti kogudust, neist kuus Moskvast ja kolm Sankt-Peterburgis. Loodetakse teha lähemal ajal neli eri aasta-konverentsi. Samaaras toitlustab kirik iga päev 300 inimest. Metodisti kirik ei ole Venemaal traditsiooniline ja seepärast on vahel probleeme. Samaaras on 2 miljonit elanikku. 70 a jooksul on inimeste hingedes tekkinud vaakum, mida tuleb millegagi täita. Sellepärast pole 1000-liikmeline kogudus liiga suur.

Missio-Volga korraldavad 20-25.08 kõik kirikud koos: — metodistid, baptistid, ortodoksid. Ortodoksidega koos korraldatakse humanitaar-aktsioone. Vahekorrad on kõige soojemad.

O. Pärnamets tänas kõiki ja lõpetas istungi.

Toomas Pajusoo juhtis lõpupalvesse.

Kell oli juba kaheksa läbi, kui esimene konverentsipäev lõppes.

JÄRGMISEL PÄEVAL,

22. aprillil rõõmustas konverentsi lauluga lastekoor „Lootus“ (pildil).

Peale palvet, vaimulikku sõnumit ja ühislaulu ütles **H. Växby** tere tulemast uuele raskele tööpäevale.

Arjis Viksna, Läti MK

superintendent oli kohale jõudnud ning esitles delegatsiooni ja rääkis sealsest tööst.

Lätis teevad ilma neli suuremat konfessiooni — luterlus, katoliiklus, baptism ja ortodokslus. Metodiste on seni kahjuks vähe. Kontakte on mitte niipalju teiste konfessioonidega, kui just pastoriga, kes metodismi positiivselt suhtuvad. LMK-s on neli kogudust: Riia I, Riia II, Matra, Liepaja.

Riia I koguduses on 25 liiget. Jumalateenistusi peetakse igal pühapäeval. Oma maja on tagasi saadud ja jumalateenistusteks pühitsetud.

Riia II koguduses on 40 liiget. Pühapäevakoolis 10 last. Viimasel ajal töö seal paraneb. On uusi

liikmeid. Ruum on remonditud, ehitatud kantselei ja pühapäevakooli klassid.

Läti noorim metodisti kogudus on Matras, Liepajast 15 km kaugusel asuvas külas. Seal on 40 liiget ja 15 pühapäevakooli last. Jumalateenistused toimuvad igal pühapäeval.

Liepaja koguduses on 200 liiget ja pühapäevakoolis 50 last. Paljud lapsed kasvavad välja. Laupäeviti koguneb

noorterühm. Koguduses on oma koor. See osaleb ka vaimulikul laulupeol, millest võtavad osa kõigi konfessioonide koorid.

Vajame haritud tööjõudu. Oleks hea, kui Tallinna seminar võtaks vastu kaks meie üliõpilast.

Oma aastakonverentsi loomiseks peab olema vähemalt kümme kogudust. Valmistume uute koguduste loomiseks.

Töötame välja noodiraamatut organistidele. Mingi lauluraamat on, sinna on kogutud laule mitmetest allikatest. Kui Igor Satin saab siin õppida, oleks ta potentsiaalne vene töö juht.

Oleme palju teinud, kuid veel rohkem on teha.

VALIMISED

Kirikuvalitsuse koosseisu on valitud Toomas Pajusoo, Georg Lanberg, Taavi Hollmann, Tõnu Kuusemaa, Andrus Norak, Riho Purje, Urmas Rahuvarm, Priit Tamm, Andreas Rahuvarm, Juri Tšerenkov. Piiskop Hans Växby ja superintendent Olav Pärnamets kuuluvad kirikuvalitsusse automaatselt.

Revisjonikomisjoni koosseisu on valitud Matti Hollman, Taavi Palm ja Mati Soode.

Vanema ordinatsiooniks esitati Vladislav Spektorov, Andrus Norak ja Herni Kunstimees.

Diakoni ordinatsiooniks esitati Priit Tamm, Aleksandr Fjodorov, Andrei Davõdov, Viktor Batšinski ja Nikolai Šapovalov.

ÜMK Peakonverentsi pastordelegaadiks valiti O. Pärnamets.

ÜMK Peakonverentsi ilmikdelegaadiks valiti Tarmo Lilleoja.

LMK valib ÜMK Keskkonverentsile oma pastor- ja ilmikkandidaadi.

lk 13 ➔

See kevad on rikas kiriku suursündmuste poolest. Eredamaid nende hulgas oli EMK Teoloogilise Seminari esimese õppeaasta lõpetamine 11. mail. Jagan lugejaga mõningaid mälestusi, mis emotsioonide tulva alt õnnestus välja sikutada.

Õppimine läks suure hooga lahti juba möödunud aasta augustis, väike algus oli veelgi varem: just üksteist kuud tagasi, 11. juunil 1994 lõppesid kolmekuulised kursused väikerühmade juhtidele.

Joy Griffin, Margit Sepp, prodekaan Kersti Raudsepp, dekaan W. Griffin

Oi kooliaeg,

Oh, oleks siis ette näinud seda peaaegu kümne sentimeetri paksust konspektide ja kirjalike ülesannete pakki, mis nüüd mu lauda koormab, peal kaunistuseks auväärsete allkirjadega tunnistus uhkete kaante vahel — oleks näinud ette neid lõputuid tukkumisetunde undavas bussis Tallinna ja Haapsalu vahel, kuulamisest paksu pead ja istumisest vaevatud tagupoolt, alailma kiirustamist,

Üllas Tankler, rektor Andrus Norak, pastor Georg Lanberg, superintendent Olav Pärnamets, piiskop Hans Växby

vahel hommikuse ööni arvuti taga, vähestel jõudehetkedel väsind kui laip, nn eraelus aina kasvamas tegemata tööde koorem — kui oleks seda kõike osanud ette näha, oleksin vist teinud (loomupärasest laiskusest ajendatult) igati põhjendatud kaine ja aruka otsuse: minu aeg on juba möödas, las õpivad nooremad, kel veel pea lahti ja jaksu jätkub. Aga Jumala tarkus on

oi kooliaeg!

suurem, ja selles tarkuses on Ta tuleviku inimeste ja inglite eest varjule pannud, et me ei teaks, mis meid ees ootab. Ja kuna ma seda ei teadnud, sai viimaks mu uudishimu sõprade abiga kahtlustest võitu. Alguses mõtlesin küll võtta vaid osa tunde, aga kui nimekiri ette pandi, siis ei raatsinud peaaegu millestki loobuda. Nii saigi minust koolipoiss, pealegi täisajaline.

Vaevusi olen juba kirjeldanud. Aga ma põlnud ka seda ette näinud, kui põnev võib olla õppimine, ja et võetud ning antud kohustuste sundus on küllalt heaks argumendiks tegelemaks asjadega, mis ületasid mu seniste lootuste, hinnangute ja arusaamise piire. Tulemus on muidugi vastav ja nüüd, tagantjärele, poleks ma nõus seda õppeaastat maha müüma mitte mingi mugavuse vastu.

Seltskond oli suurepärase, nii õpilased kui õppejõud. Võõrad said tuttavaks ja tuttavad

veel tuttavamateks. Õppisime võtma üksteist niisugustena kui oleme ja leidsime, et oleme omapärase, kuid meeldivate ligimiste keskel (*näiteks nagu pinginaaber Urve juuresoleval pildil!*). Kahtlemata toimib Kristuse Ihule ühendavalt asjaolu, et mitukümmend inimest üle Eesti on saanud sõpradeks, kes üksteist ka tööasjus mõistavad, sest nad on saanud ühise koolituse.

Alles olime mures, kust leiame õppejõude ja kas on küllalt õpihimulisi inimesi, et oma kooli teha. Ja siis hakkasid nad korraga kogunema. Kirikuvalitsuses käisid end esitlemas värsked magistrid Andrus Norak, Kersti Raudsepp ja Margit Sepp. Et Üllas Tankler on Saksamaal õppinud, see oli üldisemalt teada. Aga tundmatuna meie keskel oli elanud Lii Lilleoja, seda teadmiste ja pedagoogitalendi mõttes. Ja muidugi olid meil abiks suurepäraseid õppejõud Asbury

Helgi Ots koos abilisega on meid söötnud-jootnud kogu kooliaja

seminarist, nende hulgas Joy ja Wes Griffin, kes on selle aja meie maal elanud. Lisaks dr Steve O'Malley, dr Robert Mulholland, dr Chuck Killian, dr Fred van Tatenhove, dr David Thompson.

Õppijate nappuse üle ei saa samuti kurta. 48-st sügisel alustanud pidas kevadeni vastu 44. Nüüd, olles nii omaseks saanud, ei taha ette kujutada, et mõni neist oleks tulemata jäänud või hoopis veel päästmatuna laias maailmas.

Jah, selleks päevaks, üheteistkümnendaks maiks oli kooliaasta möödas. Ajukäärud hakkasid

pisitasa jahtuma kahe viimase nädala eksamite pingest.

Infotund ja pidulik lõuna. Lõbus kitsikus söögisaalis, kuhu oli õnnestunud — ime küll — isegi loetud arv lauataaguseid kohti sättida. Olin püstijalu söömisega, taldrik peos, juba nii harjunud, et poleks vist selgi päeval pahaks pannud. Keegi märkis, et oleme selles koosseisus ilmselt viimast korda koos. Tahtnuks poetada pisara... Seejärel pildistamine ja jumalateenistus Merepuiesteel.

Prelüüdi saatel (ohh, Bach!) sammusime sisse. Kirik oli rahvast täis. Poodiumil õppejõud ning ametirõivais piiskop, superintendent ja pastoriid. Credo koor ja puha.

Mis edasi sai, seda peaks kavalehelt järele vaatama. Meeles on pikk ja pidulik hetk, kui seisime rahva ees, tunnistused ja lilled käes ning laulsime koos: „Õnnelik selgus“. Veel on jäänud meelde rektori sõnad, mis ta tähtsat paberit ulatades mulle ütles: „Tahaks loota, et see pole viimane tunnistus, mille sulle annan!“

Mine tea...

U. Rahuvarm

DR. H. EDDIE FOX AASTA EVANGELISTIKS

Evangelismi Asutamise Ühingu president, piiskop Earl G. Hunt junior: Rahvusvahelise komitee ühine hääli anti dr. H. Eddie Foxile, 1994. aasta auväärsele evangeliseerijale. See rõõmustas neid, kes on teadlikud dr. Foxi sügavast kristlikust pühendumisest ja innukusest, avarast vaimsest silmaringist ning rahvusvahelise evangeelse teenistuse strateegilisest tähtsusest.

Dr. H. Eddie Fox, Metodisti Maailmanõukogu evangelismidirektor on vastutav 15 regionaalsekretäri töö eest üle maailma, kes korraldavad evangelisatsiooni igal mandril. Dr. Fox jutlustab maailma evangelismi missioonist ning õpetab ja julgustab vaimulikkonda jagama Kristuse õpetust.

Kui dr. Billy Graham kuulis dr. Foxi nimetamisest maailmaevangelismi teenistusse, ütles ta: Usun, et Jumal valis sind just selleks ajajärguks, milles praegu elame. Sa püsid minu palvetes kogu aeg.

H. Eddie Foxi valimist MMN-i evangelismidirektoriks 1989. aasta jaanuaris põhjustas see, et ta teenis Ühinenud Metodisti Koguduse Evangelismi Eksekutiivkomitee juhtkonnas. Tema lõi Võtmesündmuse tähistamise programmi, juhtis ja laiendas Uue Elu Missiooni ning oli rahvusvahe-

Keskkonverentsi pastorliikmeteks valiti Andrus Norak ja Georg Lanberg.

Keskkonverentsi ilmiikliikmeteks valiti Andreas Rahuvarm ja Juri Tšerenkov.

Kirjastustoimkonna koosseisu valiti Urmas Rahuvarm, Rein Laaneser, Kaspar Kõrvits, Taimi Päna, Tõnu Ehandi, Thea Sildna, Anneli Klausson, Helle Saluraid, Elina Aulis, Marina Nesterova ja Artur Tšervona.

Noortetöotoimkonna koosseisu otsustab kirikuvalitsus koguduste ettepanekute põhjal.

Pühapäevakoolitoimkonna koosseisu valiti Urve Pärnamets, Eini Tšerenkova, Artur Pöld, Ethel Eenkivi, Heli Hermo, Meeli Tankler, Raivo Pener, Pille Mägila, Liis Lilleoja, Inna Välja ja Thea Kant.

EMK Naiste Ühenduse eestseisusesse valiti Liis Lilleoja, Meeli Tankler, Eini Tšerenkova, Urve Pärnamets, Virgi Uusmäe ja Rene Lillep.

Misjoni- ja evangelisatsioonitoimkonna vene osasse valiti A. Fjodorov, V. Salkov, V. Sutškov ja V. Batšinski.

Misjoni- ja evangelisatsioonitoimkonna eesti osasse valiti T. Hollman, R. Raave, H.-A. Altmets ja O. Ilumets.

R. Raave rääkis misjoni- ja evangelisatsioonitoimkonna eesmärkidest. Need oleks

1. Koostöö pastoritega.
2. Oma initsiatiiv, evangelisti kui rändjutlustaja funktsiooni taastamine.
3. Uute koguduste rajamine.

lise evangelismikooli algataja. Õppeasutus kannab nimetust Kristuse Pakkumine Tänapäeval.

Dr. Fox on olnud pastor. Lisaks muudele on tal Vanderbildt'i Ülikooli doktorikraad. Temal ja ta naisel Mary Nell'il on kolm last. Ta on paljude raamatute ja artiklite autor või kaasautor.

Evangelismi Asutamise Ühing abistab Ühinenud Metodisti Kirikut evangeliseerimistöös, toetades seitset E. Stanley Jones'i evangelismiprofessorit ÜMK seminarides Ameerikas, Saksamaal ja Zimbabwes. Ühing toetab ka evangelismi koole ning sponsoreerib kaheaastast teoloogiat ja evangelismi konsiiliumi.

World Parish 1/95

Hääletusega kinnitati veel Aseri koguduse registreerimise avaldus; kirikukorra muudatus, mis annab võimaluse asendada koguduse konverents üldkoosolekuga ja säte, et koguduste toetus kesk-kassale on 10% tavalistest sissetulekutest (mitte sihtannetustest).

O. Pärnamets: See pole sunniviisiline aktsioon ega väljapressimine. Jumal armastab rõõmsat andjat. See ei olene vaesusest ega rikkusest, vaid südame hoiakust. Kas meil on usku ka oma raasuke ka altarile tuua?

VIIMAKS VEEL

teatas **T. Pajusoo**, et kirikuvalitsus kutsus ellu EMK Lauluraamatukomisjoni. Seda tööd on nõustunud tegema Urve Aulis, Kulla-Siiri Kant, Maarja Laak, Matis Metsala, Arved Mägila, Piret Rips, Elo Toodo ja Kalle Veedla.

Vanglatöö toimkonnas on Marina Nesterova ja Saima Sardis.

H. Växby tänas kõiki imelise töö eest. Oleme teinud sel aastal tohutu edusammu. Ta meenutab John Wesley tuntud tsitaati: „Ma ei karda, et kaovad inimesed, keda nimetatakse metodistideks Euroopas või Ameerikas. Kuid kardan, et nad muutuvad surnud sektiks, kui nad ei hoia kinni doktriinist, Vaimust, ja distsipliinist.“ Pidagem sellest kinni ja kui see on kadunud, süüdakem taas. Maailm vajab elavat kirikut!

Konverentsi istungid lõpetati palvega.

O. Pärnamets ütles veel lahkumistervitused piiskopile ja kõigile osavõtjatele. On lootust, et juba aasta pärast võime aastakonverentsina kokku saada Balti Misjonikeskuse uues majas!

Tihedas tööpäevas oleks peaaegu ununenud, et meie keskel oli laulja **Inesse Viksna**. Lõpuks sai ta siiski kohalolijaid, õigemini juba lahkujaid oma lauluga rõõmustada.

Pühapäeval, 23. aprillil lõppes EMK Aastakonverents '95 jumalateenistusega Merepuiestee kirikus.

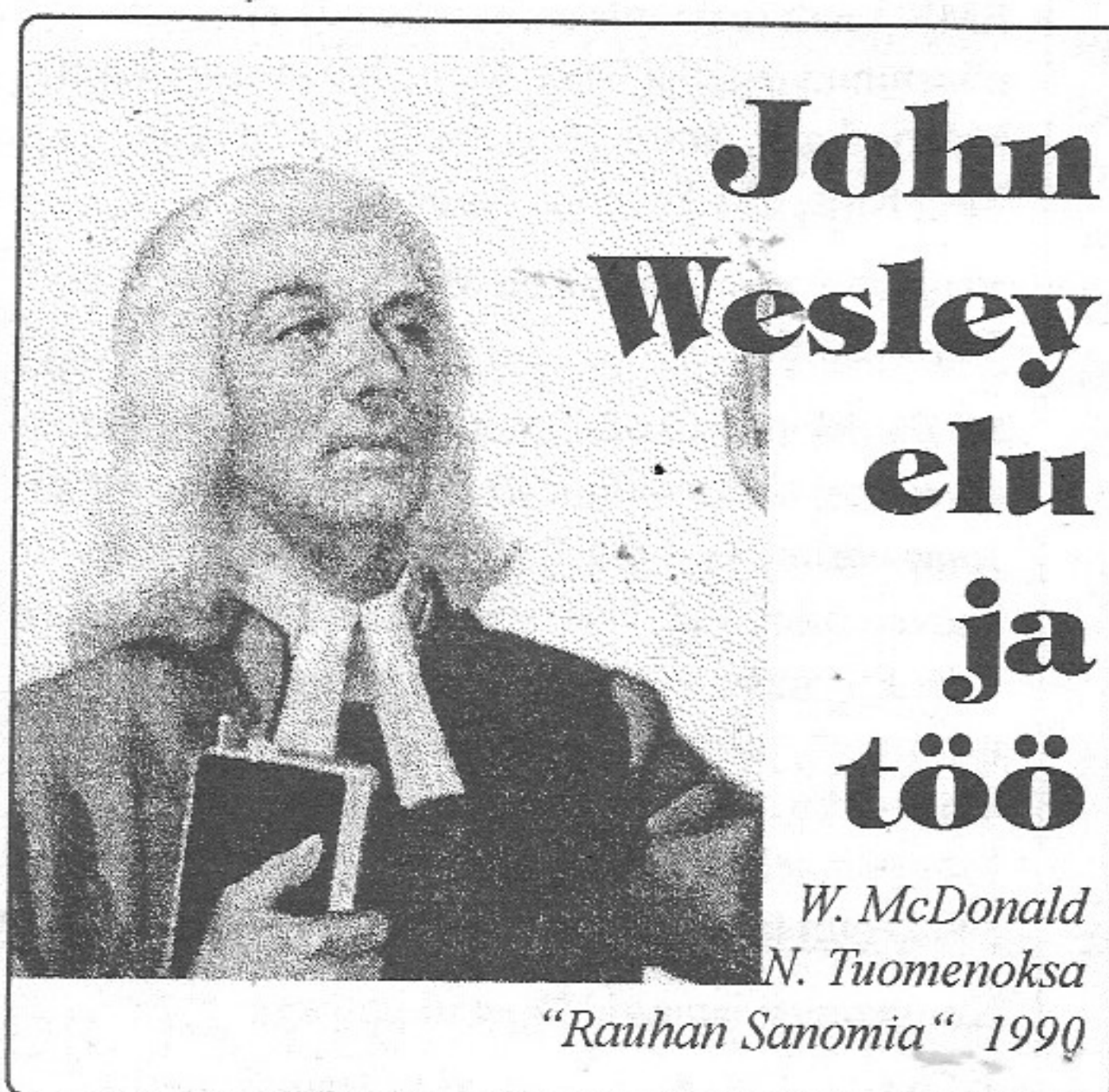
Stenogrammi sirvis

U. Rahuvarm

VII peatükk

WESLEY MAJAPIDAMINE

On tähenduslik, et paljud vanaaja pühakud ja suured jumalamehed on pidanud ilma jääma soojendavast kodukoldest. Nende kutsumus oli suur ja see nõudis palju. Nende südamed olid pühendatud vaid suurtele väärtustele. Noorusaeg kulus „kõrbe“ ülesharimiseks, meheiga võitlusteks ja vanaduspõlv kogemuste süstematiseerimiseks. Nad tunnetasid kodu väärtust, teadsid selle soojust, kuid elu haaras neid nii, et nad jäid oma koduõnnest ilma.

Vägev Eelija teostas oma elu Jumala käskjalana paganlikuks muutuvast Iisraelis. Kuigi ta soovis, et mitmel mure- ja leinahetkel oleks kõrval keegi hell ja mõistev sõber, ei leidunud siiski ühtegi, kes oleks julgenud lindpüü juurde kõrbe tulla. Jumal hoolitses oma sulase eest igas olukorras ja lõpuks kandis ta üles taevasse.

Üksildased olid ka Eliisa ning Ristija Johannes. See, kes hüüdis kõrbes, ei saanud mõelda abielule, sest taevariik oli ligi tulnud. Üksinda elas ka Paulus, paganate apostel. Kannatades nälga ja peavarjuta olemist, ei soovinud ta siiski teada muust kui ristilöödud Jeesusest Kristusest. Nii oli üksi ka John Wesley. Kuid tema sai üksilduse väärtust tunda läbi kibeda kogemuse.

Wesley oli laiahaardeline mees ja suhtus tervesse maailma kui oma tööpõldu. Sellest hoolimata oli tal süda, millele kaunis armastus polnud võõras. Ta oli loodud armastama. Ta oli tugevalt kiindunud oma emasse, samuti vendadesse ja õdedesse. Ta armastas kõiki.

Elanud 47 aastat üksilduses, mõtles John Wesley, et abieluinimesena võib ta anda suurema panuse oma töösse. Pidanud sõpradega nõu, otsustas ta asja ette võtta. Wesley meelest sobis talle kaaslasteks Grace Murray Newcastle'ist, šotlase Aleksander Murray lesk.

Grace Murray oli pöördunud Londonis, Whitefieldi ja Wesley mõjutuse kaudu. Ta ühines metodistidega vaatamata sellele, et tal tuli lahkuda väga autoriteetsest seltskonnast. Ta andus täielikult Jumalale ja Tema tööle. Kui Grace'i mees kuulis oma naise pöördumisest, muutus see väga kibestunuks, väites, et peab loobuma kõikidest elunaudingutest. Mees ähvardas naist hullumajaga, juhul kui too ei lahku metodistide keskelt ega pöördu endise elu juurde tagasi. Abikaasa käitumine kahjustas Grace'i tervist ja ta haigestus raskelt. Mees kahetses ning kutsus enda juurde koju metodistid, soovides, et need palvetaksid tema sureva naise eest. Nii metodistid ka tegid ning Jumala arm parandas haige naise. Seejärel läks mees merereisile, kuid laeva peal ta haigestus, suri ning maeti ookeani sügavusse. Grace Murray leinas südamest oma abikaasat, sest jumalakartmatusele vaatamata oli too olnud korralik mees.

Peale Grace'i lehestumist õppis Wesley teda põhjalikumalt tundma, leides temas enesele parima elu- ja töökaaslase. Grace Murray'l oli suur ja õilis süda, oskus suunata olukordi õigesti ning võime panna inimesi head tegema.

Seepärast palus Wesley ühegi kahtluseta Grace'i kätt. Viimane oli valmis Wesley'le järgnema kasvõi maailma otsa, pidades sellise mehe abikaasaks saamist suureks auks.

Pulmad kavatseti pidada 1749. aasta oktoobris, kuid sama kuu esimesel päeval kohtas Wesley oma venda Charlesi ning Whitefieldi, kes hää-

mastasid teda teatega, et Grace Murray laulatati eelmisel öhtul John Benneti nimelise jutlustajaga. Nii Charles Wesley kui Whitefield olid viibinud talituse juures.

Selline asjade käik on tänaseni selgusetuks jäänud. Selge on see, et Charles Wesley ja Whitefield õhutasid proua Murray'd abielluma Bennetiga, kuid põhjus on tänase päevani teadmata.

Nende meeste poolt polnud selline käitumine kuigi väärikas ning võib aimata, kuidas see sündmus Wesley't vapustas. Whitefieldi ja Charlesi käitumisest hoolimata läks Wesley järgmise päeva hommikul Whitefieldi jutlust kuulama. Seejärel kohtus ta härra ja proua Bennetiga. Sellest kirjutab ta ühele oma sõbrale järgmist: Loodan, et sellist kohtumist ei tule sinul kunagi üle elada.

Wesley ja Grace kohtusid teineteisega uuesti alles 1788. aastal Londonis. Wesley oli siis 85-aastane, proua Bennetil oli aga leseseisust 40 aastat.

Algselt oli jutlustaja Bennet Wesley suhtes väga sõbralik. Hiljem ta töötas Wesley vastu, lahkus metodistide hulgast ning liitus kalvinistidega. Peale kümneaastast abielu Grace'iga ta suri. Nende abielust sündis viis last. Peale mehe surma pöördus proua Bennet metodistide keskele tagasi. Tema kodus peeti klassikoosolekuid ja teda tunti kui sügavalt jumalakartlikku naist. Grace suri 23. veebruaril 1803. aastal. Tema viimased sõnad olid: Au olgu Sulle minu Jumal, Sina annad mulle rahu.

Matusekõne pidas doktor Bunting.

Nii õnnetult käis Wesley käsi oma esimese armastusega, kuid sellele vaatamata pidas ta oma kohuseks abielluda ning lootis leida enesele sobiva abikaasa.

Ta tutvus ühe Londoni kaupmehe lesegaga, paludes tolle kätt. Wesley kavatsus sai reaalsuseks ning varsti peeti pulmad. Üks kirjanik on Wesley abielu kohta kirjutanud järgmist: Abielludes lesegaga, sattus ta põrgusse. Lesel oli suur varandus ja neli last. Wesley keeldus naise varanduse haldamisest, jättes selle proua ja tema laste kasutusse.

Wesley abikaasal oli ka ühiskondlik positsioon ja teda peeti sobivaks uude rolli. Ta oli meeldiva käitumisega ning oskas kohaneda igasuguste inimeste ja olukordadega. Kuid, nagu öeldakse välimus on tihti petlik. Tal oli iseloom, mida esialgu polnud märgata.

Möödunud polnud veel nelja kuudki nende abiellumisest, kui naine hakkas mehe juures vigu leidma. Enne abielu sõlmimist nõustus ta sellega, et Wesley ei vähenda oma evangelisatsioonireiside ja jutluste arvu, kuid siis hakkas hädaldama pikkade reiside, kehvade teeolude ja halva kohtlemise üle. Ta ei soovinud ka koju jääda, sest sellisel juhul poleks ta osa saanud oma abikaasa tähelepanuavaldustest, mis talle „õigusega“ kuulusid. Kui Wesley oli kodus, siis jutlustas ta kaks või kolm korda päevas, külastas haigeid, hoolitses koguduste eest ja pidas kirjavahetust.

Seetõttu hakkas proua Wesley ette kujutama, et mees ei hooli temast. Ta muutus armukadedaks, mõlgutades meeletuid mõtteid, millel puudusid igasugused piirid. Jutustatakse, et proua Wesley võis reisida sada inglise penikoormat, et oma meest „üllatada“. Kohale jõudnud, piilus ta oma elukoha aknast tänavale, et näha, kellega koos Wesley majast möödub. Oma meeletuses läks proua nii kaugele, et avas Wesley'le tulnud kirju ning jättis vedelema dokumente, mida hiljem Wesley vastu kasutati.

Oma vihas ja tigiduses läks naine nii kaugele, et kasutas Wesley suhtes füüsilist vägivalda. Kuid lõpuks ta lahkus kodust jäädavalt, võttes kaasa osa Wesley päevaraamatust ja teisi pabereid. Ainus iseloomustus, mille mees tema kohta andis, oli selline: Mina ei jätnud teda, mina ei saatnud teda minema, mina ei palu teda ka tagasi.

Peab siiski ütlema, et proua Wesley käitumine oli mingil määral mõistetav. Wesley oli tihti reisidel ja kodus olles olid mehe käed alati tööd täis. Energia kulus töös ja mitmekülgses tegevuses ning tal jäi vähe aega naisega koosviibimiseks. Charles Wesley, olles teadlik oma venna majanduslikest raskustest, toonitas, et mitte keegi poleks suutnud olla kannatlikum sellise kareda-koelise ja võimatu abikaasaga. Proua Wesley suri 1781. aastal.

Metodisti kirikuid on maailmas palju. Nende liikmete üldarv ulatuvat üle 55 miljoni. Kõik metodisti kirikud saavad partneritena kokku Metodisti Maailmanõukogus, kuid muidu on igaühel on oma elu- ja töökorraldus. Näiteks Aasias on põhiliselt autonoomsed metodisti kirikud. See aga ei sega vennalikku koostööd tegemast. Näiteks võib tuua Lõuna-Korea autonoomse metodisti kiriku, mille suurim kogudus toetas Balti Misjonikeskuse ehitust miljoni dollariga.

Konverentsid,

Eesti Metodisti Kirik kuulub ühendusse, mille nimi on Ühinenud Metodisti Kirik (*United Methodist Church*). Selle liikmeskond oleval üheksa miljoni ümber.

Miks seda kirikut ühinenuks nimetatakse? Selles nimes ja ÜMK tekkimises avaldub vastupidine tegevus Kristuse Ihu lõhestamisele. 23. aprillil 1968 ühinesid Dallases metodistid, evangeelsed kristlased ja ühinenud vennad. Väga pidulik rituaal ja tseremoonia võeti kokku nii:

„Me oleme ühendatud Sinus, Sinu koguduses ja nüüd ka Ühinenud Metodisti Kirikus.“

ÜMK organisatsiooniline struktuur koosneb mitmesuguse tasemega konverentsidest. Juuresolev skeem püüab nende omavahelisi suhteid selgitada.

Peakonverents koosneb 600 — 1000 delegaadist, kellest pooled on pastorid ja pooled ilmikud. Nad valitakse aastakonverentside poolt. Neile lisanduvad autonoomsete, ÜMK-sse mitte kuuluvate metodisti kirikute delegaadid. Meie oleme Peakonverentsil esindatud provisorsete aastakonverentside seas. Inglise MK-le on alati eraldatud vähemalt neli kohta (2+2), neil kui metodismi nn emamaal on eristaatus. Peakonverents tuleb kokku maikuus iga nelja aasta järel järgimööda USA erinevates piirkondades. Lisaks sellele võib toimuda ka erakorraline peakonverents, mille võib kokku kutsuda Piiskoppide Nõukogu (Peakonverentsi täitevorgan).

Keskkonverentsidele on antud õige suur autonoomia. Nad võivad omada isegi oma kirikukorda, kuid ei tohi muuta 25 usuartiklit. Nad ei tohi ka muuta episkopaalset struktuuri, usutunnistust, pastorite õigust edasi kaevata ja end kirikukohtus kaitsta, üldjuhiseid, mida Wesley kunagi andis ja sätet, mille kohaselt kirjastustegevusest saadav tulu tuleb anda pastorite ja nende pereliikmete pensionite jm hoolekande heaks.

Piiskopid valitakse ja pühitsetakse ametisse piirkondlike- ja keskkonverentside poolt. Piiskoppide nõukogusse kuuluvad piirkonna- ja keskkonverentside piiskopid. Nõukogu tuleb kokku vähemalt kord aastas. Superintendendi amet on nõ piiskopi käepikendus aastakonverentsis.

Keskkonverentsi delegaadid valitakse samuti aastakonverentside poolt.

Aastakonverentsid koosnevad pastoritest, sh piiskop ja superintendent; kirikuvalitsuse liikmetest ja ilmikliikmetest. Viimaste seas on koguduste saadikud, laste-, noorte- ja naistetöö saadikud, toimkondade ja seminari esindajad jt.

Vastavalt EMK põhikirjale on Aastakonverents kiriku kõrgeim seadusandlik ja korraldav organ.

konverentsid

Koguduse konverents peetakse kord aastas, aasta esimesel veerandil ja seda juhatab üldjuhul superintendent. Koguduse konverents koosneb kohalikest pastoritest, diakonitest ja jutlustajatest, toimkondade esimeestest, juhatusest, koorijuhtidest jt.

Milleks kogu seda masinavärki tarvis on? Kas ei piisa sellest, et end metodistideks nimetavad kristlased hoolsalt Kristust järgivad? Muidugi piisab, just selle asja teenistuses peakski kogu struktuur toimima.

Kogudust on nimetatud maapealseks Kristuse Ihuks. Terves ihus valitseb kord. Kui kõik liikmed on Peaga ühenduses, terved, õiges mõõdus ja õiges kohas, on organism teovõimeline.

Mõned on pidanud korda inimeste poolt välja mõeldud tühiseks asjaks ja selle kui tarbetu

Peakonverents — General Conference

Piirkonnakonverentsid (USA-s)

Kirde-
Kagu-
Kesk-Põhja
Kesk-Lõuna
Lääne-

Autonoomsete
jt ÜMK-sse
mittekuuluvate
metodisti
kirikute
delegaadid

Keskkonverentsid

Lääne-Aafrika
Kesk-Aafrika
Filipiinid
Euraasia ja Venemaa
Kesk & Lõuna-Euroopa
Põhja-Euroopa

Aastakonverentsid

Eesti
Metodisti Kirik
Soome soome-
keelne MK
Soome rootsi-
keelne MK
Rootsi MK
Norra MK
Taani MK

Koguduste konverentsid

Haapsalu Kunda Kõrkvere Rakvere Sillamäe Tartu Võru
Keila Kuressaare Narva Reeküla Tallinn Tõlluste
Jõhvi K-Järve Paide Ruusmäe Tapa
Kärsa Paldiski Räpina

UMC struktuur koosneb mitmesuguse tasemega konverentsidest. Juuresolev skeem püüab nende omavahelisi suhteid selgitada.

hüljanud. Ent sellega on nad end vaenlasele kergeks saagiks andnud.

Metodisti kiriku üldist struktuuri ja korda peetakse paljude teiste hulgas parimaks, eriti pensionisüsteemi. Üsna suur bürokraatia on sealjuures paratamatu kaasnähe. Kuid kui on valida, kas kord

koos bürokraatiaga või korralagedus, siis kes valiks viimase?

U. Rahuvarm

(Kasutatud on EMK TS loengute konspekte)

ELU ALGAB KOHTUMISEST

KRISTUSEGA

(järg) PÖÖRDUMINE EUROOPAS

Apostlite teod 16:16-34

Ajaloos on vähe samavõrra pöördelisi momente kui Pauluse otsus siirduda Troast Kreekasse. See tähendas, et sõnum Kristusest levis Euroopasse, luues aluse kristluse ajaloole Läänes.

Kuulu- Paulus oli mees, kes elas Püha Vaimu **tamine** juhtimisel. Olles misjoniteekonnal, **keelatud** mõtles ta ka Aasias kuulutada, aga Jumala Vaim keelas seda teha. Ta muutis plaani ja otsustas minna Bitüüniasse, aga taas takistas teda selge Vaimu juhtimine.

Tule ja Pauluse Troasse jõudes asendusid **aita!** keelavad sõnumid kutsuvatega. Edasi öeldakse: „Ja Paulus nägi öösel nägemuse: Makedoonia mees seisis ja palus teda ning ütles: „Tule alla Makedooniasse ja aita meid!”” See oli kutse Euroopasse. Paulus asus ilma kahtlusteta laevale ja varsti kuulutas evangeeliumi Filipis, tolles Makedoonia piirkonna tsentrumis, mis oli ka Rooma garnisonilinn.

Kaks Kahe päeva jooksul toimus kahe väga **esimest** erineva inimese tähelepanuväärne pöördumine. Üks neist oli kauplemine Lüüdia ja teine sügavate psüühiliste häiretega orjatüdruk. Viimane oli kummaline, kuid ebausklikud kuulasid teda. Seetõttu oli tüdruk ühe meeste-grupi teenistuses kui arvatav ettenägija.

Terven- Paulus suutis tüdruku terveks teha, **damise** jäädes ise tolle isandate viha alla. **eest** Seepärast veeti Paulus koos Siilasega **vangi** linnanõukogu ette ning pärast pilkavat kohtuprotsessi peksti neid halastamatult keppidega, kuni nende seljad veriseks said. Seejärel heideti apostlid vanglasse ja aheldati käsist ning jalust

kongi seina külge. Kuid Jumala vägi oli suur kesk kannatust ja pimedust ning juba samal ööl ristiti Filipi vangivalvur koos perega kristlikku kogudusse.

Veri ja Millise usutunnistuse andsid Paulus ja **laul** Siilas Filipi vangikongis? Nende kehad valutasiid ja veritsesiid ning tõenäoliselt oli kong täis satikaid, aga nemad laulsiid kiitust Jumalale. Kunagi varem poldud siin midagi taolist kuulnud. Tavaliselt kostub vanglamüüride vahel vaid valuoigeid ning võimude needmist.

Parim Tunnistuses öeldakse, et vangid **tunnis-** kuulasid apostleid, kuulasid häämmas- **tus** tusega. Kas nad tajusiid Vaimu väge, mis hoovas läbi kiidulaulu laulva Pauluse ja Siilase? Kas see avaldas neile mõju? Kas nad küsisiid Pauluse ja Siilase käest, mis annab jõudu laulda sellises seisundis?

Vaba- Tänapäeva inimesed on heidetud **duselaul** igasugustesse vanglatesse. Mõned on **vanglas** abitult oma harjumuste kütkes, mõned elavad pidevas kartuses, teised kogevad poliitilist survet. Meiegi ehk oleme muutunud „elu“ orjadeks. Kust võiksime leida jõu laulda laulu vabadusest ja võidust kesköötunnil vanglas...?

ASUTATI

Ülemaailmne organisatsioon Child Evangelism Fellowship (CEF) sai alguse 1937. aastal Ameerikas. Tänapäevaks on töö levinud üle maailma. 133 maal on registreeritud vastav ühing ja evangeeliumi kuulutatakse igal aastal umbes 2,5 miljonile lapsele 2300 täisajalise töötaja ja lugematu hulga vabatahtlike töötajate kaasabil.

26. aprillil 1995 asutati vastav ühing ka Eestimaal. Meil kannab see nime „Eesti Lastemisjon“. 12 inimest

Paljudele ameerika lastele (ja täiskasvanutele) on see lemmiktoiduks. Olen Eestis näinud paljusid kohti, kus hamburgereid müüakse, aga igaks juhuseks seletan sulle, mida see endast kujutab. Hamburger on veiselihas kotlet, mis on pandud pooleks lõigatud kukli vahele. Igaüks lisab sellele oma maitse järgi erinevaid maitseaineid või lisandeid. Mõnele näiteks meeldib hamburger ainult ketšupiga.

Teised lisavad sinepit ja ketšupit ja majoneesi.

Kolmandad aga hoopis hapukurki, tomatit ja salatilehti. Igaüks võib teha oma erineva variandi. Aga üks oluline asi selles on liha. Ilma lihata ei ole see hamburger.

Ükskõik, kui palju lisandeid tal ka juures ei ole, ei ole ta hamburger, kui tal puudub võtmekomponent — liha!

Kujutleme näiteks, et meie oleme hamburgerid. Me oleme kõik erinevad. Mõned meist on lühikesed, mõned pikad. Mõned meist on tüdrukud, mõned poisid. Mõnede meist meeldib mängida nukkudega ja mõnede autodega. Mõned meist elavad suures linnamajas, mõned aga maal. Meil on palju erinevaid „lisandeid“, aga kui meie südames on see üks võtmekomponent — Jeesus, siis me oleme kõik kristlased. Kui meil on

palju erinevaid ja häid väliseid lisandeid, aga ei ole Jeesust südames, siis meil ei ole seda võtmekomponenti ja me ei ole kristlased.

Kuid kui me palume Jeesust meie patud andestada ja meie südames elada, võib Ta meie erinevaid väliseid omadusi oma eesmärkideks kasutada. Just nii nagu hamburgerile võib olla lisatud

ketšupit, sinepit, hapukurke ja muud, on meilegi antud andeid. Ja Jumal soovib, et me neid kasutaksime.

Näiteks mõnedel on ilus lauluhää, millega nad võivad Jeesusele laulda. Mõned oskavad ilusaid pilte joonistada. Mõned on head sportlased. Mõned oskavad teisi kuulata ja aidata.

Kõikide nende erinevate annetega võime Jumala riigis toredaid asju korda saata. Ta igatseb, et me kasutaksime neid andeid, mida Ta

on meile andnud. Ja kõige rohkem rõõmustab Teda see, et Ta võib meie südames elada.

Järgmine kord, kui sa näed hamburgerit, mõtle sellele, et hamburgeri teeb temast liha, mis tal sees on. Ja meid saab nimetada kristlaseks alles siis, kui meie südames elab Jeesus!

Joy Griffin

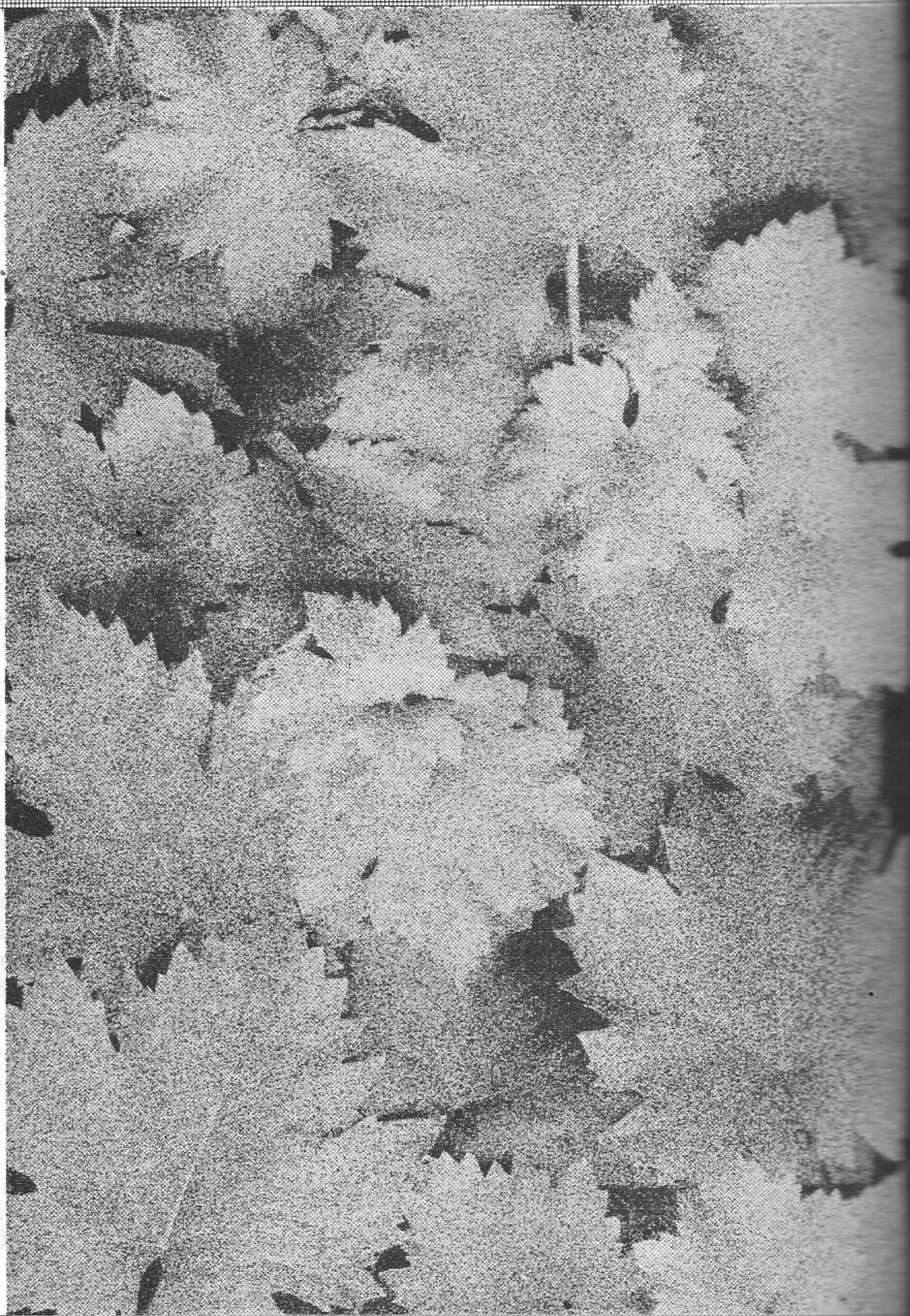
EESTI LASTEMISJON

Eestimaa eri piirkondadest ja erinevatest konfessionidest kogunesid asutamiskoosolekule. Koosolekul kinnitati ühingu põhikiri ja valiti kolmeliikmeline juhatus, kuhu kuuluvad kolme konfessiooni (luterliku, vabakoguduste ja metodisti) esindajad. Nagu CEF-i, nii ka Eesti Lastemisjoni eesmärkideks on evangeliseerida lapsi, eriti neid, kelleni ei ole veel jõutud senise pühapäevakoolide jms töö kaudu ning aidata päästetud lastel kasvada Jumala tundmises ja kristlikus elus. Kõikide asutamiskoosolekust osa võtnute sooviks

oli, et vastloodud ühing oleks õnnistuseks kogu Eestimaa lastele ja abiks kõigile, kes soovivad teha lastetööd. Selleks vajame jätkuvalt kaaskristlaste eestpalvetoetust ning Jumala armulikku juhtimist ja abi.

Eesti Lastemisjonil on väike kontor aadressil Lepatriinu 8, EE0029 Tallinn. See on praegu avatud esmaspäeviti kell 12 — 14. Kahjuks ei ole meil veel telefoni. Kuid informatsiooni võib saada telefonidel 516063 Ülle Käärrik (koolituse küsimustes) või 513731 Liivia Kaustel.

Liivia Kaustel

KODUTEEL

EESTI METODISTI KIRIKU AJAKIRI

5 / 96

(24)

***Oma õnne sepp...**

***Vana Testamendi pillid**

***Frantsiskus**

Indeks 78228 Nr 5 (24) oktoober, 1996
Jaemüügihind 7 krooni

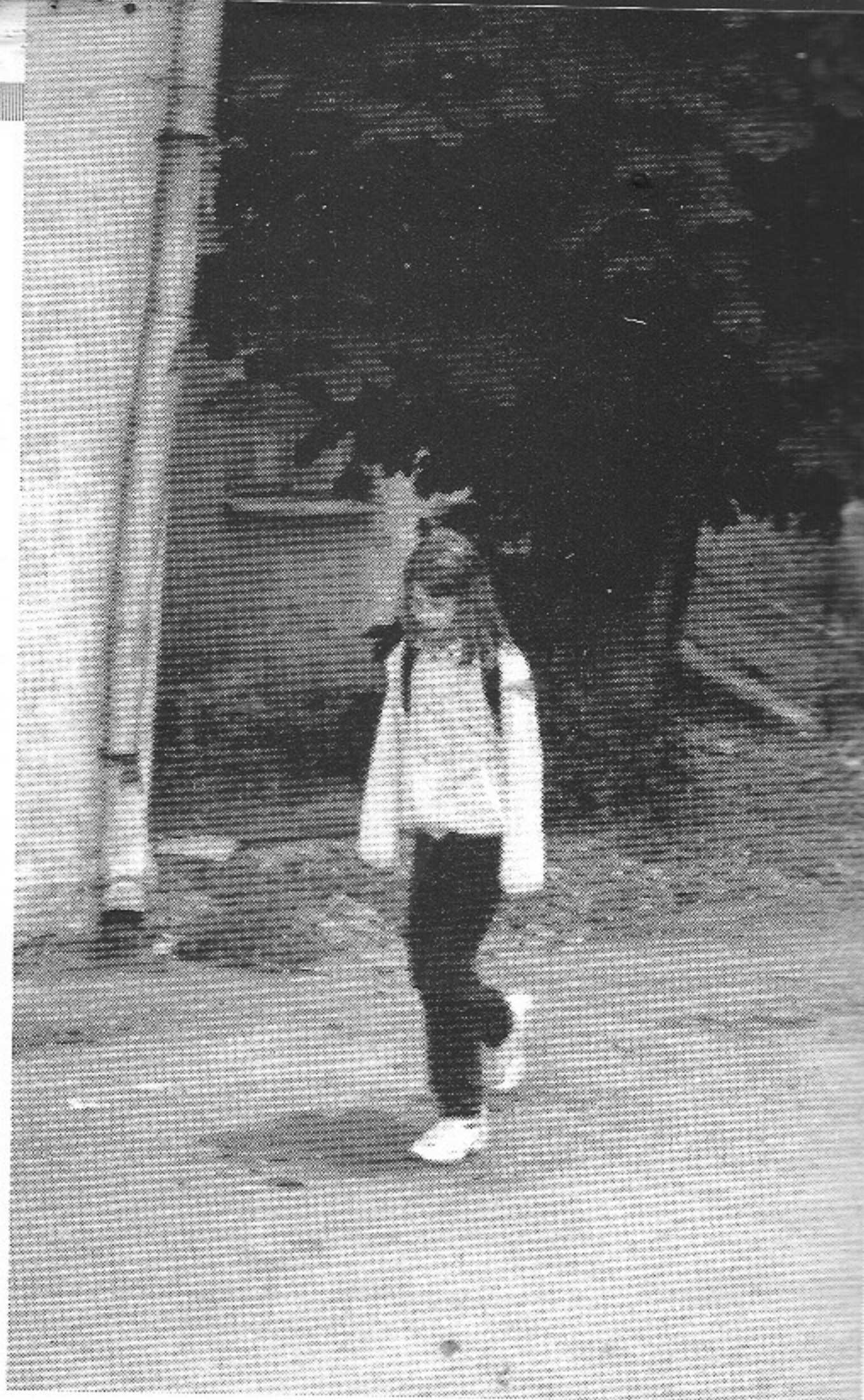
Selles numbris on:

- Oma õnne sepp 3
- **REISIKIRI**
Misjonireis Vepsasse 4
- **AJALUGU**
Vana Testamendi Pillid 7
Frantsiskus 13
- **INTERVJUU**
Doktor Heigo Ritsbek 11
- **LUULET**
Tihti 2
Kõrberännak 12
- **LASTENURK**
Kes on Jeesus minule 18
Isalik pilk 19
- **TEATEID**
Tule, Püha Vaim,
põimi meid ühte 16
Kolme kiriku raadio 17
Raamatuloosimine 19

Esikaanel U. Rahuvarmi foto. Poisid
Tagakaanel Eino Pärnametsa foto. Pööripäev

NB! Kaastööd ja teated
järgmisse numbrisse palume saata hiljemalt
1. novembriks.

Väljaandja: EMK Kirjastustoimkond
Apteegi 3, EE 0001 Tallinn.
Tel: 2 - 6314624
Faks: 2 - 6313482
e-mail: emk@teleport.ee
<http://www.teleport.ee/~emk/koduteel/>
Toimetajad:
Urmas Rahuvarm
Tel: 247 - 57603, e-mail: samru@webs.ee
Kärt Jänes-Kapp
Trükkinud Haapsalu Trükikoda

Tihti muremõtetega kaeme
Kõigele, mis ootamas meid ees.
Tundub raske ületada mägi:
leida lootust lootusetuses.

Kas on tundeid hellitanud elu?
Uhkus võtnud maad me südames?
Kas me teame, mis on hingevalu?
Mõistame me kaaslast raskustes?

Mis sa oled kaaslasele teinud,
olgu kasvõi väiksem asi see,
Jumal on su igat sammu näinud,
kõik sa oled teinud temale.

Mõista, laps, siin petlikus maailmas
kõik kord kaob, mis on su silma ees.
Hinda väärtust, mis on kadumatu,
siis sa leiad uue lootuse.

Oma rahu annab Jeesus sulle,
seda keegi võtta sult ei saa.
Tema armastus on hävimatu.
Tema heldus täidab kogu maa.

Heli Viht

OMA ÕNNE SEPP...

Mulle tuli Jehoova sõna; ta ütles: „Enne kui ma sind emaihus valmistasin, tundsin ma sind, ja enne kui sa emaüasast väljusid, pühitsesin ma sind: ma panin sind rahvale prohvetiks!“

Aga mina ütlesin: „Oh Issand Jehoova! Vaata, ma ei oska rääkida, sest ma olen noor!“

Kuid Jehoova ütles mulle: „Ära ütle: ma olen noor, vaid mine kõikjale, kuhu ma sind läkitan, ja räägi kõike, mida ma sind käsin! Ära karda neid, sest mina olen sinuga ja päästan sind, ütleb Jehoova!“

Ja Jehoova sirutas oma käe ning puudutas mu suud; ja Jehoova ütles mulle: „Vaata, ma annan oma sõnad sulle suhu! Vaata, ma panen sind täna rahvaste ja kuningriikide üle, kitkuma ja rebima, hävitama ja purustama, ehitama ja istutama!“

Jeremija 1:4-10

TABURET

Mingit eset valmistades lähtutakse algusest peale selle kasutamise eesmärgist. Ammu enne seda, kui sünnib näiteks taburet, on inimõtte kujutlenud, kuidas ta sellel istub, kuidas ronib selle abil riulilt midagi võtma, kuidas see välja näeb või kuidas saab neid hõlpsalt virnastada, kui parajasti tarvis ei ole. Eesmärk määrab eseme disaini, materjalid ja kuigivõrd ka valmistamise protsessi.

INIMENE

Inimese valmistamiseks on tehtud palju rohkem mõttetööd kui mistahes eseme jaoks. Juba bioloogiliselt on inimene hämmastavalt keeruline ja täpne, rääkimata muust (vt artikkel väärtushinnangutest eelmises numbris). Oleme sündinud kordumatuna, kindlasse aega, ühiskondlikku, majanduslikku jm situatsiooni, perekonda jne. Oleme vane matelt saanud ainulaadse geneetilise kombinatsiooni miljonitest võimalikest. See kõik on nii keeruline, et tundub olevat juhuslik.

Aga ennäe, Anatotis elanud preester Hilkiija pojale tuli Jehoova sõna, ja mis Ta ütles? Et ei sünnigi inimene juhuslikult, kuidagiviisi, eiteamissugusena eiteamille jaoks, vaid kindla eesmärgiga! Kasvõi eelpooltoodud taburetinäite varal tundub niisugune mõttekäik igati loogiline. Jumala jutt on alati loogiline, Tema on ju loogika looja.

MINA ISE

Kas pole siis loogiline küsida: kui olen kord juba olemas, siis milleks? Sest kui taburetti valesti kasutada, näiteks püüda sellega selga pesta, siis

saavad kannatada nii selg kui taburet. Mis on minu osa selles maailmas? Kus on koht ja töö ja ase, kuhu mida sobin ja mis sobib minule? Mis ülesandeid täitma olen tundud ja valitud?

„JUMAL TEAB,“

on siinkohal täiesti tõsiselt öeldud. Kes siis veel, Tema on ju Looja. Kui saaks ise ka teada?! Vahest saaks siis vältida hambaharjaga auto pesemist, reha peale astumist, kirvega kure püüdmist, sõelaga vee kandmist, kotiga õhu vedamist, tuule tallamist ja tema veskitega taplemist, ja mida kõike veel, mida iga põlvkond on varasest noorusest alates ahne tuulepäisena tegema. Kui teaks eesmärki, vahest pääseks mitmest jamast ära?

Jeremijaga tuli Jumal ise rääkima. Initsiatiiv on ikka Tema poolel. Ta on valmis rääkima igaühega, aga igaüks ei taha kuulata...

OOTAMATU

Küllap nägi preestri poeg oma tulevikku isa jälgedes. Aga teda oli valmistatud hoopis suurema töö jaoks.

Noorus ei ole pahe ega puudus. Pigem annab see eelise — on võimalik algusest peale sihipäraselt minna. Tuleb arvestada, et teekond Jumalaga on

OHTLIK,

sest Ta peab maa peal sõda. Tema sõbrad on kutsutud lahingusse kurjuse ja rumaluse vastu. Tapluses võib viga saada või elu kaotada. Aga kui kutsuja on kindla peale võitja, milleks siis peljata? Pealegi, sellest sõjast ei pääse keegi niikuinii: kes ei ole Tema poolt, osutub varem või hiljem vastaseks...

OLEMINE

Jumala sõber, Temale lähedane, on tähtsam kui töö ja taplus. Jeremija osadus Jumalaga, nende armastusesuhe tegi keeldumise võimatuks. Ta võttis väljakutse vastu. Siis tegi Jumal tema juures veel midagi, nii et ta sai teenistuse jaoks kõlblikuks — ta varustati Sõnaga.

Ta sai võimsa relva, purustaja ja hävitaja. Aga Jumala esimene ja viimane sõna ei ole hävitus, vaid loomine. Sind ja mind on kutsutud esmalt ja viimaks olema Jumalaga, ehitama ja istutama!

KES OTSIB, SEE LEIAB

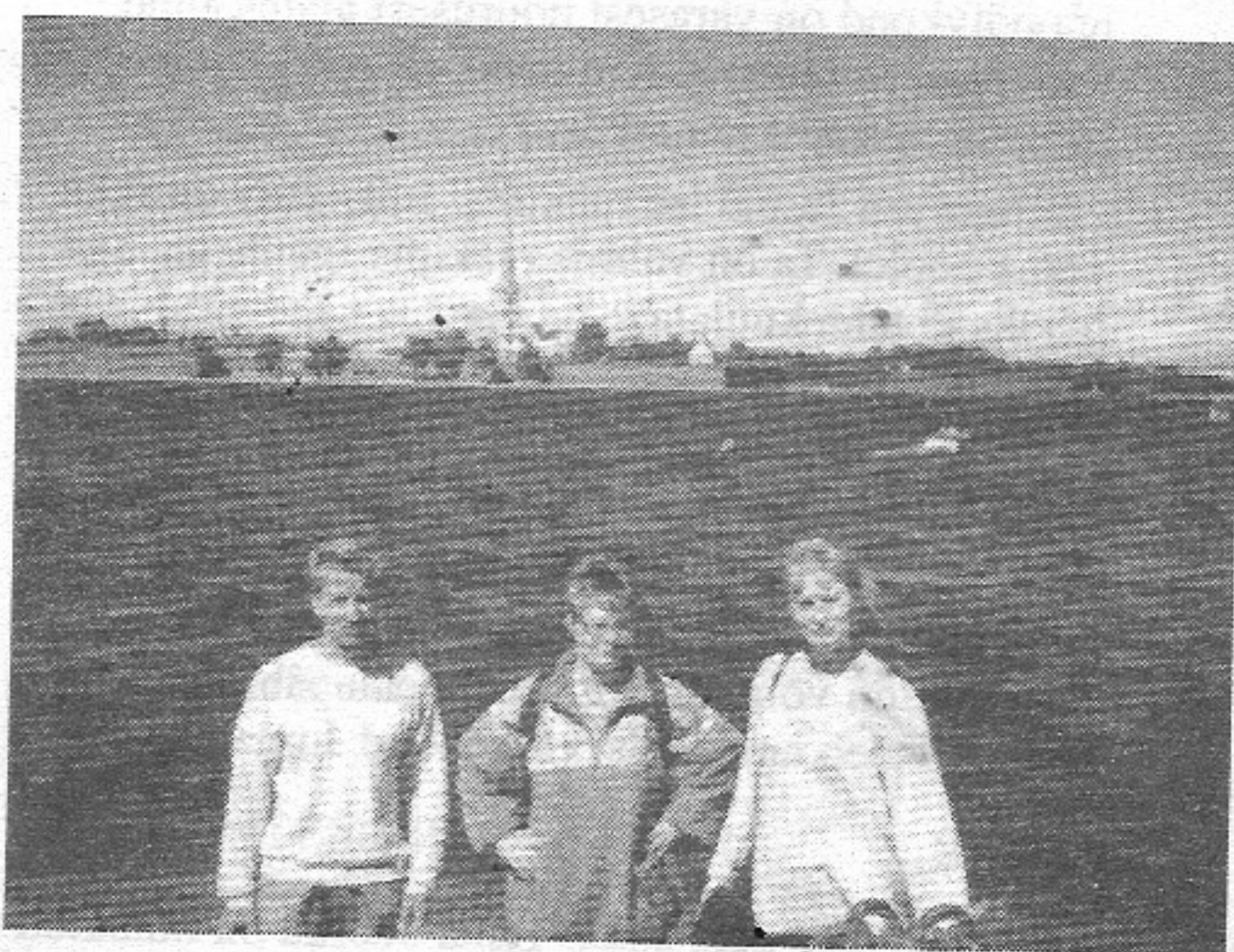
Meie olemasolu eesmärk, teise sõnaga eluõnn, on Looja austamine. Otsigem siis Tema au selles, mida kavandame ja selles, mis tuleb elus ette pealtnäha juhuslikult. Et Jumala au ilmuks meie nõustumistes ja keeldumistes, initsiatiivis ja ignoreerimises.

Kui see õnnestub, siis leiame, et keegi on meie õnne juba ammu valmis sepiatanud...

Urmas Rahuvarm

MISJONIREIS VEPSASSE

15.-21. JUULINI KESTNUD MISJONIREISIL
KÜLASTASID MEIE KIRIKU NOORED KOOS
SOOME MISJONÄRI PENTTI RISSASEGA
VEPSA KÜLASID.

Meie misjonärid Peterburis...

EELLUGU

Ühel pühapäeva hommikul öeldi kantslist, et soome
õed ja vennad kavandavad koos meie koguduse
noortega teha misjonireisi Leningradi oblastis
asuvatesse Vepsa küladesse. Pärast reisiks valmis-
oleku väljendamist möödusid mõned kuud, said
räägitud mõned telefonikõned ja ... juba me
olimegi neljakesi kokkulepitud kohtumispäigas
Peterburis.

ÜLLATUS

Tallinnast teele asudes arvasime, et meie asi on
peamiselt soomlaste misjonitööle kaasa aidata, st
tõlkida soome keelest vene keelde ja vastupidi.
Pärast Penttiga tutvumist ja arusaamisele jõudmist,
et kogu Pentti buss, v.a. juhiiste, on kogu
misjonireisi kestel meie päralt, olime natukene
jahmunud ja ... murelikud.

„TEEKOND PÕHJA“

Sõit möödus meeldiva lauluharjutuse saatel. Valmis-
tusime. Hääletajatelt saime teada, et Leningradi
oblastis on bussiliiklus rahapuudusel lõpetatud.
Jagaskime hääletajatele Jumala sõna ja kinkisime

neile nii lastele kui ka täiskasvanutele mõeldud
raamatuid. Üks hääletajatest püüdis lahti mõtes-
tada, kellega tal tegemist on ja leidis, et mis-
jonireisijad on (Jumala Sõna edasiviivad) des-
santväelased.

ESIMENE PEATUSKOHT: JAROSLAVITSHI KÜLA

Külla jõudsim teispäeval, öhtu eel. Hilise aja tõttu
otsustasime, Jumala abile lootes, korraldada koos-
oleku järgmisel päeval. Kultuurimaja juhataja oli
lahkesti nõus sellega, et me kasutame kultuurimaja
saali ja lubas teavitada koosolekust oma küla
inimesi. Pärast teejoomist võtsime ette
jalutuskäigu (ronimise) lähedalasuvail mäe-
nõlvadel.

Väikese Munamäe suurusest mäest üles ronides ja
hiljem lähedalasuvail sillal olles kuulsime ümb-
ruskonna kohta palju huvitavat. Saime teada, et
Jaroslavitši küla lähedal asub veel neli vepsa küla.
Pentti, kes on alates 93. aastast seda piirkonda
korduvalt külastanud, jutustas meile, et üks neist
külade — Nõidade küla — on inimtühi. Teiste
külade kohta mainis ta, et nendes elavad peamiselt
vanad inimesed.

Pentti sõnade järgi on Jaroslavitši küla ja selle
ümbruskonna inimesed olnud läbi aegade seotud
nõidade, maagia jms.

Veel saime teada, et Jaroslavitši külast mööda jõge
mõned kilomeetrid allavoolu asub endine ja võib
olla ka praegu kasutatav kultusekoht. Pentti ütles,
et ta käis seal ja palus Taevaisa, et ta seal kurjuse
jõud seoks. Jutt vaheldus jalutuskäigu kestel
lauluharjutusega. Haljendavate mäenõlvade keskel,
keset avarust, kaugemal ja kõrgemal sellest, kus
inimestel on probleemid, kõlas laul eriti ilusasti.

KURBA

Kolmapäeval sõitsime Jaroslavitši külast mõnekümne
kilomeetri kaugusel asuvasse Kurba külla, kus
tegime lühikese peatuse. Saime tuttavaks Leo ja
tema perekonnaga. Jõime teed, sõime ja vestlesi-
me. Leo on ingerisoomlane. Vestlesime soome
keeles. Saime teada, et sealsetel inimestel on
suureks probleemiks tööpuudus. Väga palju
tarbitakse alkoholi. Külades puuduvad kogudused.
Inimestele on juba aastakümneid sisendatud, et
Jumalat ei ole olemas.

OZORJÕ

Kurba külast sõitsime Ozorjõ külla. Seal kohtusime
soome misjonäridega, kes olid ametis ümber-
kaudsete külade lastele laagri korraldamisega.
Umbes neljakümnele lapsele õpetati laagris laul-

mist ning koos nendega uuriti Jumala sõna. Laager oli hiljaaegu alanud ja pidi kestma kaks nädalat. Täiendasime seal oma laulupagasit mõnede venekeelsete ülistuslauludega.

KOOSOLEK JAROSLAVITSHIS

Kohal oli umbes viisteist inimest, neist enamus lapsed. Alguses pühendasimegi neile enam tähelepanu. Uurisime kaasatoodud raamatuid. Lugesime sealt sõnumi Jumala armu kohta. Siis laulsime. Peagi tegime seda koos lastega üheskoos. Lõpupoole me andsime oma tunnistuse ja kõige viimaks palvetasime.

Rõõmusõnumi viimine teisteni andis meile endile väga palju. Koosoleku lõpus tundsim, et oleme nii õnnelikud ja optimistlikud, et veel natuke ja me võime tõusta lendu.

OSHTA

Neljapäeval sõitsime Oštasse. Seal elab ligi 8 000 inimest. Oštasse sõites ütles Pentti, et seal on raske. Kui „sein“ ette tuleb ja kui meil koosolekut teha ei lubata, siis jätkame sõitu põhja poole.

Kaks päeva sadanud vihm oli teinud teed väga libedaks. Sageli oli madalamates kohtades tee peal justnagu väike järveke, millest läbisõit pakkus elamusi. Ošta peatänavat mööda sõites palus Pentti sealsamas rooli taga Jumalalt, et ta aitaks meil teada saada, missugune on tema tahe meie linna jäämise või mittejäämise suhtes.

Palve vastus saabus peagi. Rajoonivalitsuse juures peatudes avastas Pentti, et midagi on rooliga korrast ära. Ta palus meil rooli keerata, ise vaadates, kui palju selle keeramisega bussi rattad liiguvad. Selgus, et selleks, et rattad liiguksid, pidi rooli väga palju keerama. Oli tekkinud väga suur roolilõtk, mille tõttu sõitu jätkata oli võimatu.

Rajoonivalitsuses selgus, et seal ootas meid palvevastuse teine pool. Nimelt suhtus rajoonivalitsuse esinaine koosoleku läbiviimisesse igati positiivselt. Pikka juttu tegemata helistas ta kohe kultuurimaja juhatajale ja leppis temaga koosoleku pidamise suhtes kokku. Kohe otsustati, et kultuurimaja personal (!) valmistab koosolekut reklaamivad reklaamplakatid ning riputab need ka üles kuhu vaja.

Kui selles suhtes oli kõik kokku lepitud, anti meile soovitus selle kohta, kuhu minna bussi remontima.

BUSSI REMONT

Meie uskumatud seiklused jätkusid garaazhis. Kui me sinna jõudsime, oli tööpäeva lõpuni jäänud ligikaudu tund. Tutvustasime endid ning palusime

luba buss kanalile ajada. Luba meile anti ja remont algas.

Põhilise töö tegi remontimise käigus ära Raivo. Selgus, et ta on väljaõppinud autoparandaja. Remontimisel osalesid aktiivselt ka garaazhi töömehed. Alguses otsisid nad meile tööriistu. Üks töömees käis neid koguni oma kodust toomas. Pärast osalesid nad erinevates ettevõtmistes auto all ja kõrval.

Sagimist jätkus kaheks ja pooleks tunniks. Selgus, et rooli ratastega ühendavas mehhanismis on üks polt murdunud. See asendati.

Remontimise ajal pärisid töömehed meie sõidu eesmärgi kohta. Rääkisime nendele sellest. Töömehed rääkisid ka selle kohta, kuidas nendel läheb. Selgus, et sisuliselt on nad kõik töötud, sest palka ei ole nendele makstud juba pool aastat. Nad näitasid meile töökorras masinaid, millelt olid rattad ära võetud, sest neid vajati mujal. Mõned mehed olid nüüd abitult seisvate autodega endale ja oma peredele leiba teeninud. Tundsim, et nendel inimestel on hinge pugemas lootusetus. Nendel sõbralikel meestel seal töökojas oli väga valus oma olukorrast rääkida.

Lahkudes tänasime töömehi abi eest ja kutsusime neid kõiki järgmisel päeval peetavale koosolekule. Kinkisime neile ja nende lastele raamatuid.

ÕÖBIMINE

Garaazhist lahkunud, asusime otsima öömaja. Sõitsime linnast välja. Tibutas vihma. Mõtlesime, et ööbida tuleb meil telgis.

Sõites läbi Nizhnaja Vodlitsa küla silmasime teeääres kõndivat vanemat naist. Peatusime ja küsisime, et kas ta oskab meile soovitada mõnda peret, kust öömaja leida. Naine arvas, et ehk saab meid aidata tema poeg.

Selgus, et Vassili, nii oli vanema naise (kelle enda nimi on Raja) poja nimi, oli lahkesti nõus meid vastu võtma. Majas saime teada, et pererahvas tähistas oma viieteistkümnendat pulma-aastapäeva. Kuna pidulaua katmine oli just enne meie saabumist lõpetatud, paluti meid lahkesti koos pererahva ja mõnede külalistega õhtusöögile.

Õhtu möödus meeldivas õhkkonnas. Eestist teati ühteist. Saime teada, et perekonnal elab Eestis sugulasi. Rääkisime endast ja oma tegemistest ja Temast, kellesse me usume. Vaatasime koos peremehega tema sõjaväe pilte. Ta näitas piltidelt eraldi neid, kes olid pärit Eestist ja Leedust. Lahkumine oli südamluk. Meid paluti, kui me Ošta kanti taas tagasi tuleme, neile taas külla. Lubasime kindlasti tulla.

ÄÄNISJÄRVE ÄÄRSED KÜLAD

Reedese päeva veetsime me külast külla sõites. Lapsi nähes peatusime, vestlesime nendega pisut ja kinkisime neile raamatuid. Suuremal lastegrupil palusime raamatuid omavahel hiljem vahetada või neid üksteisele laenata, kuna kõigile ei olnud võimalik kõiki erinevaid raamatuid kinkida. Kui laste läheduses oli mõni täiskasvanu, läksime ka nende juurde ja kinkisime neile täiskasvanutele mõeldud raamatuid.

TEINE KOOSOLEK

toimus reede õhtul. Alguses rääkis Ardo sellest, kuidas on viimaste kümnendite jooksul tehtud teaduslike uurimistööde tulemused mõjutanud teadlaste suhtumist ususse.

Eraldi oli juttu haigustest. Paljud nõ võidetud haigused on mõnevõrra muutunud kujul taas ilmunud. Teadlased on sunnitud tunnistama, et haigusetekitajates toimuvad mutatsioonid. Selle tõttu haigusetekitajate kahjutuks tegemiseks väljatöötatud vaktsiinid enam „ei tööta“. Uuel kujul taasilmub igal aastal mitu haigust. Teadusel läheb aga iga uue vaktsiini väljatöötamiseks aega minimaalselt 10-15 aastat... Aitab usk. Kui inimene usub Kõigevägevamasse, kui seda usku kinnitavad mõtted ja teod, kui ta ka mõistlikult oma Püha Vaimu templi eest hoolt kannab (mida ta ju Pühakirja järgi tegema peab), „ei juhtugi midagi muud“ kui et organism produtseerib ise sissetungijate (bakterite, kehavõõraste rakkude jt.) kahjutuks tegemiseks vajalikul arvul vajalike omadustega antikehasid ja inimene saab terveks.

Pooletunnise teadust ja usku puudutava teemaarenduse järel me laulsime. Pärast seda me kõik tunnistasime. Raivo rääkis inimeste pattulangemisest ning sellest, missugune on Jumala päästeplaan meie suhtes.

Jagasime koosolekule tulnutele raamatuid. Huvi nende vastu oli suur. Koosoleku lõppedes palvetasime me Sergei pärast. Ta jõudis kultuurimaja juurde alles siis, kui me sealt väljusime. Palusime, et Jumal aitaks tal vabaneda alkoholi kütkeist ning et ta leiaks oma südames ruumi Jumala armule. Peale palvetamist võttis Sergei viinapudeli, millest ta pisut juba rüübanud oli ning viskas selle minema.

Kultuurimaja lahke juhataja kostitas meid teega, tänas ning palus taas tulla. Saime temalt väga naljakad kingitused — 100 ml. mahutavad tumepunast värvi plekist kruusid, mille peal oli Venemaa lipp ning kiri „Jeltsin, meie president“.

PODPOROZJE

Podporozjesse jõudsimme hilisõhtul. Esimese õõ veetsime Pentti tuttava juures. Hommikul külastasime Podporozjes tegutseva väikese koguduse liiget. Ta kutsus meid koosolekule. Lubasime sinna kindlasti minna.

MVD

Umbes poolteist tundi enne koosolekut tuli meile külla laigulises maskeerimisülikonnas mees, kes soovis meie passe ja viisasid vaadata. Selgus, et meil on vajalik ennast kohalike võimuorganite juures registreerida. Registreerimise protseduuri ajal oli misjonigrupi esindajal Ardol (kuna teda oli ohvitseride juurde palutud) hea võimalus tunnistada. Muuhulgas tuli ohvitseridega juttu meie majutamisest. MVD ohvitserid ei suutnud uskuda, et meid majutati tasuta. Ausõnast ei piisanud. Nad küsisid: kas me võime seda, et me majutamise eest raha ei maksnud, ka Jeesuse Kristuse nimel kinnitada? Pärast seda kinnitust jäid nad uskuma.

MVD ohvitserid olid meie suhtes sõbralikult häälestunud. Trahvi meile ei tehtud. Otsustasime, et kui me jälle Podporozjesse satume, läheme ennast nende juurde taas registreerima — siis kindlasti juba õigeaegselt.

KOLMAS KOOSOLEK

toimus laupäeva õhtul. Laulsime üheskoos mitu laulu. Jagasime oma MVD- muljeid. Peamiseks meie poolt ettevalmistatud sõnumiks oli Püha Vaimu tegutsemine — üks koguduse liikmetest palus meil selle teema valida. Tunnetasime, et sõnum, mille põhiliseks edastajaks oli Raivo, oli kogudusele väga vajalik.

Pärast tunnistamisi palvetasime üheskoos. Eestpalvesse viisime Jaroslavitši ja Ošta inimeste vaimuliku olukorra, samuti palusime veelkord Sergei pärast.

Pärast koosoleku lõppu palusid mitmed, et me nendega nende probleemide pärast palvetaksime. Tegime seda üheskoos.

Pühapäev kulus suuremas osas kojusõidule. Olime õnnelikud. Olime täidetud. Tundsime, et Vepsa jääb meid ootama ja kui Jumal lubab, läheme sinna kindlasti tagasi.

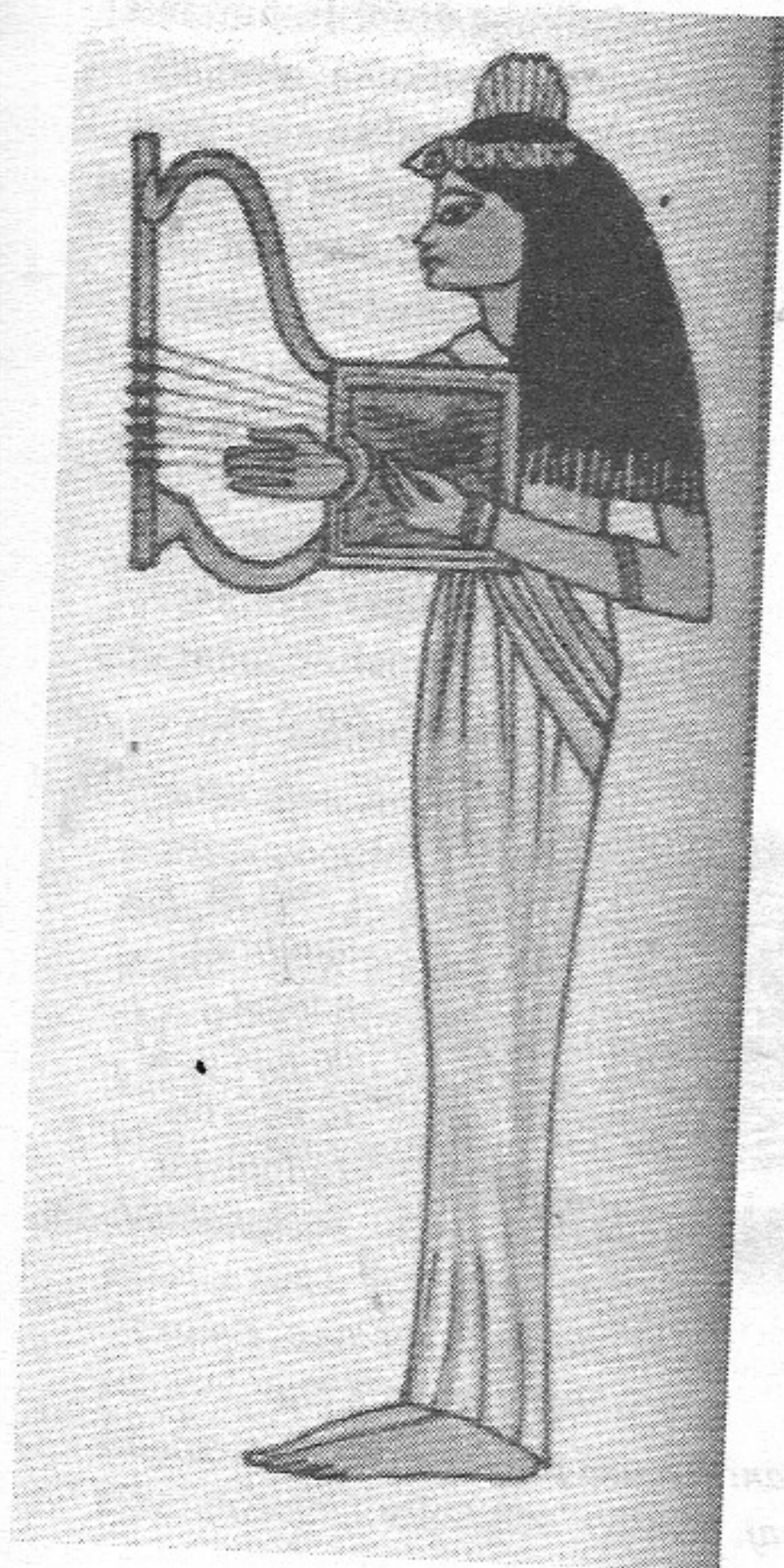
5. 08. 1996

Ardo

VANA TESTAMENDI PILLID

Valdavalt pärineb teave Piibli muusikainstrumentidest kirjanduslikest allikatest: Pühakirjast ning rabide, kirikuisade ja klassikaliste autorite kirjeldustest ja kommentaaridest. Lisatõendeid on saadud arheoloogilistest leidudest. Avastatud on instrumentide jäänuseid ja ka pillimängu kujutavaid pilte.

Egiptuse tüdruk mängib 7-keelelist lüürat plektrumiga. Hauamaaling Teebast 15. saj. eKr. Piiblientsüklopeedia

HEEBREA MUUSIKA

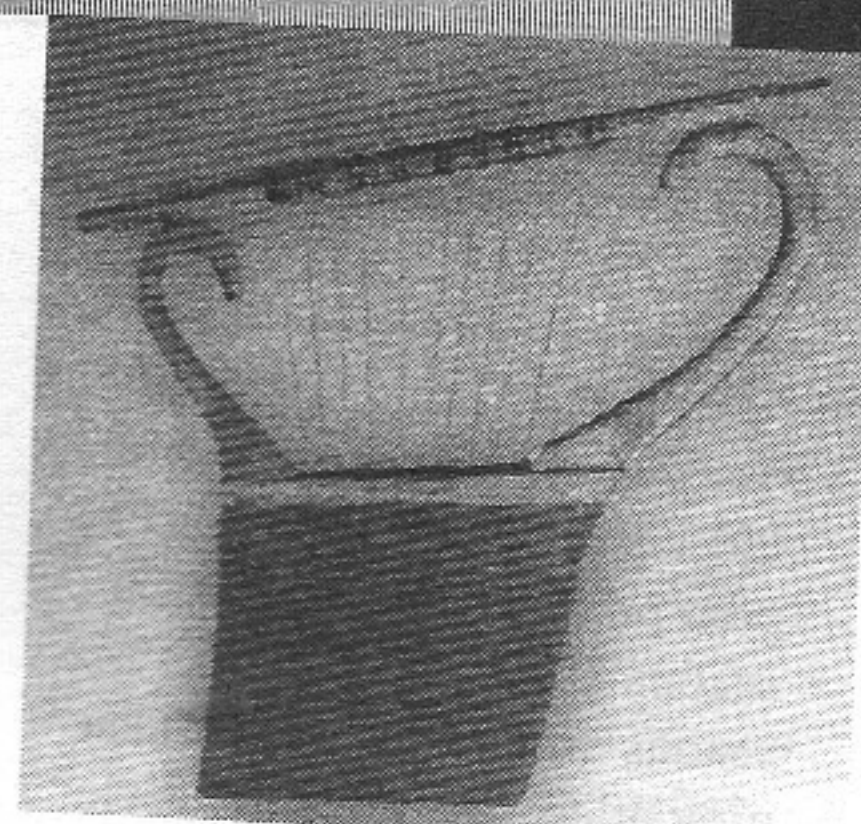
Iidsetel heebrealastel oli muusikaga mitmekesine ja tihe side. See etendas tähtsat osa nende usutalitustel, avalikel ja privaatsetel pidustustel ja lõbustustel, pulmades ja matustel. Nii võime Vanas Testamendis leida rõõmulaule, tänulaule, kiituselaule, leina- ja kaebelaule, samuti ka võidu- ja triumfilaule.

Piibli Lauluraamat on suurepärase näide mitmekesisest ja omapärasest rahva lauluvarast.

Heebrealaste vokaalmuusika oli igapäevases praktikas tihedalt seotud instrumentaalmuusikaga. Juubal, kes elas enne veeuputust, oli nende muusikute esiisa, kes mängisid kannelt ja vilepilli. Esimese Moosese raamatu 4. peatükis, Kaini järeltulijate loetelus märgitakse: „Ja Aada tõi ilmale Jaabali, kes sai nende isaks, kes elasid telkides ja kasvatasid karja. Ja tema venna nimi oli Juubal, kes sai kõigi kandlelööjate ja vilepuhujate isaks“ (1Mo 4:20-21).

Piibel kirjeldab Taavetit kui andekat ja osavat kandlemängijat, kellel oli ka organiseerimisindu (1Sa 16:16.23). Ta taastas leviitidele nende muusikalised kohustused rituaalides ja korraldas nende väljaõppe. Muusika kõlas seaduselaeka tagasitoomisel Jeruusalemma (1Aj 13:8). Muusika saatis Saalomoni kroonimist (1Ku 1:39.40).

Vana Testamendi prohvetid pidasid samuti lugu muusikast (1Sa 10:15; 2Ku 3:15). Taaveti ajal olid Aasaf, Heeman ja Jedutuun muusikajuhid kogudusetelgis ning Saalomoni päevil templis. Neil oli kokku 24 poega, kes juhtisid igaüks ühte pillimeeste ansamblit, teenides korda-

Taaveti „kannel“ oli kinnôr. See on esimene muusikainstrument, mida mainitakse Piiblis (1 Mo 4:21). Taaveti kinnôr oli valmistatud küpressipuust (2 Sa 6:5). Pildil olev rekonstruktsioon asub Haifa Muusikamuuseumis. Piiblientsüklopeedia

mööda. Suurte pidulike ürituste puhul ühendati kõik rühmad üheks tugevaks orkestriks. Kuna nende elukutseliste muusikute põhitegevus seisnes muusika õppimises ja praktilises rakendamises, siis võib arvata, et esituse tase oli küllaltki kõrge ja nad oli kodus niihästi vokaalkui ka instrumentaalmuusikas.

Muusika enda üle saab kahjuks otsustada vaid oletuste alusel, kuna allikad ei ole säilinud. Tõenäoliselt lauldi ja mängiti unissoonis, paljude häälte või pillide poolt korraga. Ühehäälsel melodiat esitati vastavalt esinejate jõule ja osavusele. Võimalik, et vokaalpartiit toetati pillidega. Templimuusikud jagati sageli kaheks või enamaks rühmaks, mille vahel jagati esitatava muusikapala osad. Üksikkoorid vaheldusid kogu suure koori esitusega. Seda esituslaadi kasutati näiteks psalmide ettekandel.

ARHEOLOOGIAST TEADA OLEVAID INSTRUMENTE

Vanast Palestiinast ei ole jäänud üldse palju pilte, sealhulgas ka pilte pillidest, kuna Heebrea seadus keelas maalikunsti. See seadus on üks kümnest käsust ning ütleb: „Sa ei tohi enesele teha kuju ega mingisugust pilti sellest, mis on ülal taevas, ega sellest, mis on all maa peal, ega sellest, mis on maa all vees!“ (2Mo 20:4). Kuid väljakaevamistel on leitud pille endid. Jubá 19. sajandil leiti umbes 130 tegelikult kõlavat instrumenti, enamuses kellakarad, kellad, luust torud (flöödid), samuti elevandiluust ning merikonnakarpidest sarved. Sel sajandil on Iisraelis veel muistseid pille leitud. Neid leide saab võrrelda vastava perioodi kirjanduslike ülestähendustega. Kaudseid tõendeid võib leida Lähis-Ida rahvatraditsioonidest, mis tänu oma staatilisusele võivad peegeldada kauge mineviku muusikat.

Vanas Testamendis on mainitud paljusid muusikainstrumente, ent nende täpseid nimetusi ja pille on kaunis raske määratleda. Võrreldes juudi instrumente Mesopotaamia, Egiptuse, Kreeka ja Rooma omadega, võib siiski teha

mõningaid järeldusi ja paigutusi. Üldiselt on vanade kultuuride pillidel palju ühist.

PIIBLI PILLID

Piiblis on mainitud kõiki kolme põhilist instrumentide gruppi: keel-, puhk- ja löökpillid.

I KEELPILLID

1) **Kinnôr** (eestikeelses Piiblis kannel). See on esimene muusikainstrument, mida Piiblis mainitakse (1Mo 4:21). See on üks pillidest, millega süürlane Laaban oleks soovinud saata Jaakobit teele, kui viimane poleks lahkunud nii äkitselt.

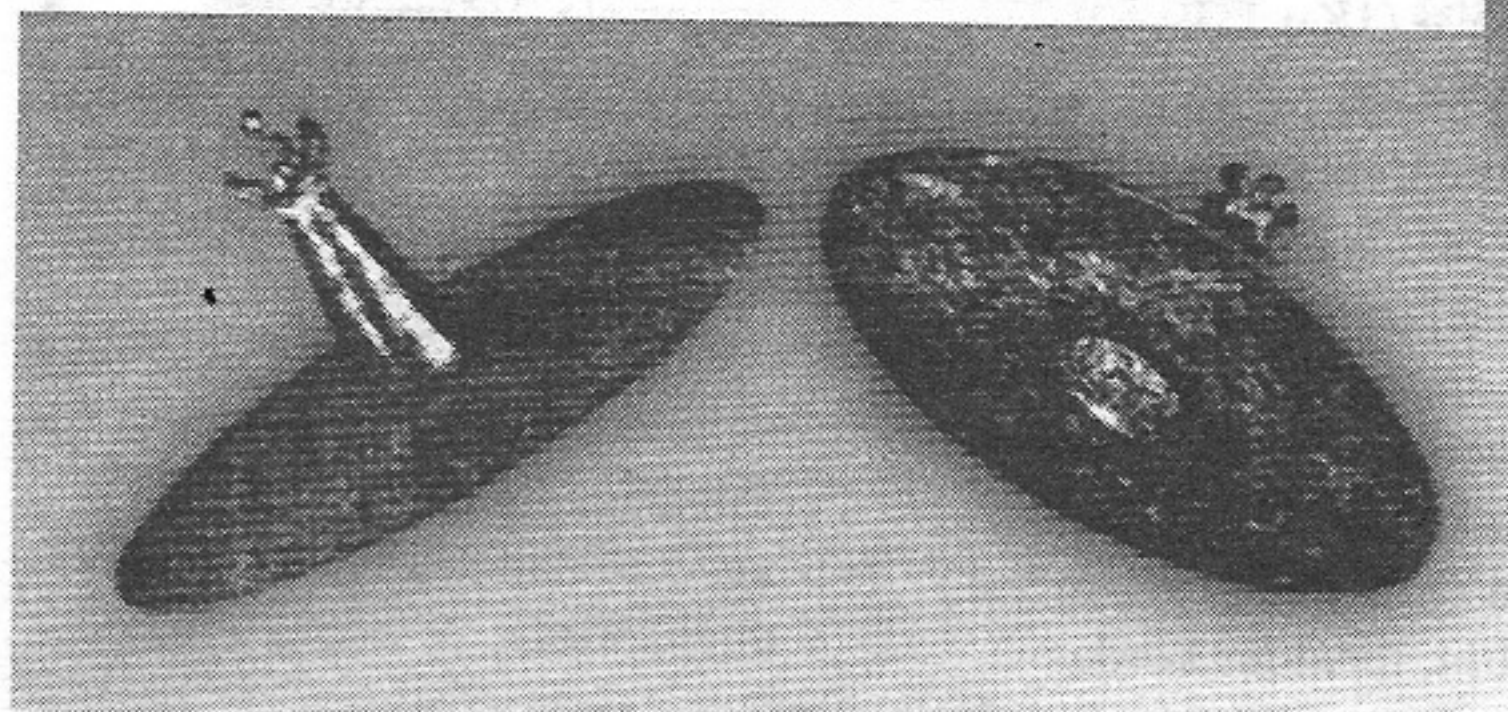
Kinnôr'i tüüpi pill oli tuntud juba vanas Mesopotaamias, pill levis põhja poole läbi Süüria provintside kreeka keelt kõnelevatesse maadesse, kus see oli tuntud kui lyra või kitara.

On olnud erinevaid arvamusi kas see oli harf või lüüra. Kaalukam on siiski arvamus, et see oli lüüra — nimetus, mida tarvitab ka Revised Standard Version (RSV). Taaveti „kannel“ oli niisiis tegelikult lüüra — kaasaskantav täisnurkne või ebavõrdsete külgedega nelinurgakujuline instrument kahe otstest risttalaga ühendatud haruga, mis olid sageli ebavõrdse pikkusega ja kõverad. Keeled, erinevalt harfist, olid ligikaudu võrdse

pikkusega. Arvatakse, et pillil oli 10 keelt.

Kinnôr valmistati puidust. Taaveti oma oli arvatavasti küpressipuust (2Sa 6:5). Need aga, mis Saalomoni tegi templi jaoks, olid almugipuust (1Ka 10:12) ning olid ilmselt väga hinnalised. Juudi ajaloolane Josephus Flavius tähendab, et nende raamistik oli kaetud kulla ja hõbeda seguga. Kinnôr oli populaarne pill kogu antiikses Lähis-Idas.

2) **Nebel** (eestikeelses Piiblis naabel). Üldiselt arvatakse, et see oli teatud liiki harf, nagu on tõlgitud RSV-s, kuigi selle täpset kirjeldust pole teada. Esimest korda mainitakse seda 1Sa 10:5. Nebelit on püütud rekonstrueerida, samastades seda sõnajuurega, mis tähendab nahklähkrit, kruusi või kannu. See laseb oletada, et pilli raamistik oli seest õõnes. Arvatavasti polnud nebel üleni raamistikuga ümbritsetud, üks selle külgedest oli avatud. Nebel'it mainitakse alati koos kinnôr'iga. Assüüria reljeefidel esimesest aastatuhandest kujutatakse nebel'it nurgelise harfina vertikaalse resonaatoriga. Nagu kinnôr, valmistati ka nebel küpressipuust ja hiljem almugipuust. On selge, et Taavet oli võimeline mängima neid mõlemaid. Neid pille

Puust ja maalitud nahast valmistatud tamburiin Egiptusest. Piiblientsüklopeedia

Luristani (Iraan) pronks-taldrikud 9.-7. saj. eKr.

mainitakse Vanas Testamendis sageli — kinnôr'it 42 korda ja nebel'it 27 korda.

- 3) **Pesanterîn** (eestikeelses Piiblis naabel nagu ka eelmine).

Instrument esines

Nebukadnetsari orkestris (Tn 3:5). Selle kohta on võimatu öelda täie kindlusega midagi enam, kui et see oli keelpill.

- 4) **Sabbekâ** (eestikeelses Piiblis harf). Ta kuulus Nebukadnetsari orkestrisse ning polnud seetõttu Heebrea instrument. Seda on kirjeldatud kui väikest, kõrge heliga kolmnurkset nelja või enama keelega harfi või suurt ja paljukeelset.

- 5) **Sûmpônyâ** (eestikeelses Piiblis torupill). See tuleb Piiblis ette vaid Taanieli raamatu 3. peatüki orkestris ja ei pruugi olla keelpill. Sûmpônyâ (kr k) võib tähendada ka mitmete instrumentide üheaegset mängu.

II PUHKPILLID

- 1) **Halîl** (eestikeelses Piiblis vile).

Sõna esineb Vanas Testamendis vaid kuus korda. „Halîl“ pärineb juurest, mis tähendab läbi uuristama või puurima. Pill koosnes kahest erinevast metallist või elevandiluust valmistatud roovilest. Mõlemal oli huulik ja neid mängiti korraga, kusjuures üks neist võis olla kasutusel kui bassihääl.

Halîl oli peamiselt ilmalik instrument. Seda kasutati protsessioonidel (Js 30:29), mõnikord rahva rõõmustamise puhul (1Ku 1:40) ning matustel (Mt 9:23). Pill võis tekitada kaeblikku kõla, mida tõendab vihje Jeremija 48:36.

- 2) **Masrôquîtâ** (eestikeelses Piiblis vile). See tuleb ette vaid Taanieli raamatu 3. peatükis ja pärineb juurest šaraq, see on loodushääli väljendav sõna tähendusega „vilistama“ või

„sisistama“. Enamiku vilede või flöötide mängu saatis tavaliselt sisisev heli. Seetõttu on vastuvõetav oletus, et see instrument oli flöödi tüüpi.

- 3) **‘Ugab** (eestikeelses Piiblis vile). See sõna esineb Vanas Testamendis vaid neli korda. 1Mo 4:21 on see ilmselt kõikide puhkpillide kohta kehtiv üldtermin, nagu ka kinnôr võib selles salmis olla üldtermin kõigi keelpillide kohta. Iiobi 30:31 ilmub see uuesti ühenduses kinnôriga ja Iiobi 21:12 esitab puhkpille kõrvuti keelpillide ja löökpillidega. Me leiame ‘ugab'i uuesti 150. Laulus teiste instrumentide

Šôpar ehk sokusarv oli israeliitide rahvuslik trompet.

seas. See pill võis olla mingi vile vorm või vilede kogum.

Peaaegu kõigi primitiivsete rahvaste seas üle maailma, nagu Peruu, Uus-Hebriidid ning selliste iidsete rahvaste seas nagu hiinlased ja kreeklased oli seda liiki instrument kasutusel. See on üldiselt tuntud kreeka nime järgi syrinks või paanivile. Muusikaala autoriteetide

arvates on syrinks ja ‘ugab identsed.

- 4) **Qeren** (eestikeelses Piiblis sarv), esineb Vanas Testamendis sageli. Näib, et Piibli aegadel kasutati sarve kahel eesmärgil: õlipudelina ning teatud liiki trompetina. Viimases tähenduses tuleb see ette vaid kolmes lõigus. Jo 6 peatükis kasutatakse seda šôpar'i („trumpet“) sünonüümina seoses Jeeriko vallutamisega. 1Aj 25:5 on loetletud Taaveti poolt määratud pillimehed, kes seda pidid mängima ja Tn 3 on see üks Nebukadnetsari orkestri instrumente. Varased trompetid olid valmistatud loomasarvest, hilisemad metallist.

- 5) **Šôpar** (sarv). Seda mainitakse Piiblis sagedasti. Šôpar, pikk sarv üleskeeratud otsaga, oli israeliitide rahvuslik trompet. Seda kasutati sõjalistel ning religioossetel eesmärkidel inimeste kokku kutsumiseks. Šôpar on ainus antiikinstrument, mis on ka praegu kasutusel Juudi sünagoogides (Uue Aasta ning Kannatusaja jumalateenistustel). Sõna šôpar võib tuleneda akadikeelsest nimest kaljukitse või metskitse kohta, kuid instrument oli tavaliselt valmistatud sokusarvest. See oli lihtne instrument, mis võis tekitada vaid kaks või kolm tooni.

- 6) **Hasoserâ** (hõbepasun). Hasoserâ oli vasardatud hõbedast valmistatud trompet. Jumal käskis Moosest võtta kaks trompetit, et kutsuda kokku kogudust ja saata teele leere. Jumal andis Moosesele instruksioone (4Mo 10:1-10) trompeti puhumise kohta. See oli pühitsetud instrument. Arvatavasti oli see lühike sirge toru kõrge, särava tooniga ning ulatusega 4-5 nooti. Tavaliselt mängisid seda pilli preestrid

paarikaupa ning vaid erandlikult suures kooris (2Aj 5:12-13).

III LÕÕKPILLID

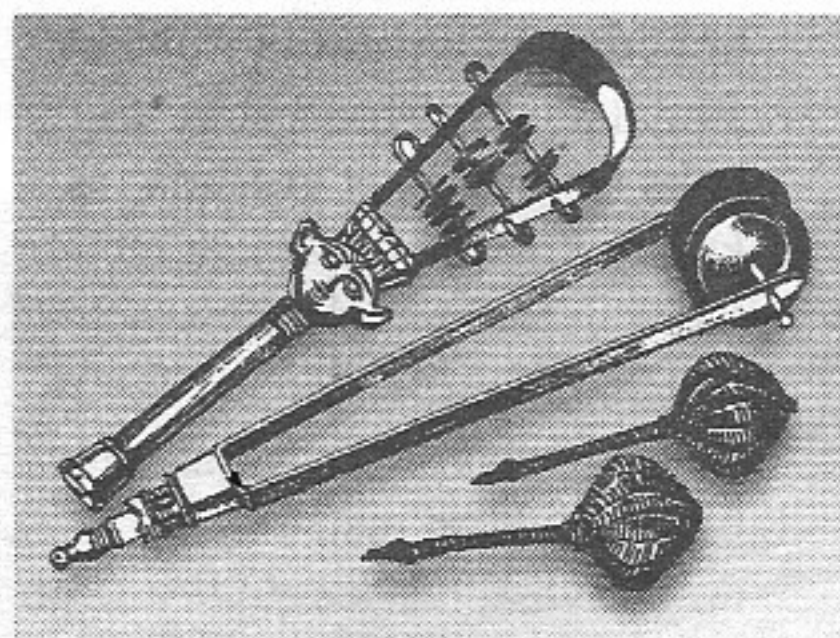
1) **Pa'amôn** (kuld-kellukesed). Mesillâ (hobuste kuljused). Kellukesteks tõlgitakse kaht heebrea sõna: *pa'amôn*, juurest, mis tähendab „lööma“, esinedes neli korda Teises Moosese raamatus. See viitab kuld-kelladele preester Aaroni rüül. Teine sõna — *mesillâ* — leidub vaid Sakarja 14:20 ja viitab arvatavasti metallketastele või kruusidele, mis olid kinnitatud hobuste valjastele nagu ornamendid ja võisid tekitada kõlisevat kellahelinat. Need kellad ei võinud siiski täita muusikalist funktsiooni. Tõelised kellad koos kellakaradega olid Iisraelis tundmatud enne 9. sajandit e. Kr.

2) **Mesiltayim** (simblid). Selselim (vasksimblid). Need kaks heebrea sõna pärinevad samast juurest — loodushääli väljendavast sõnast tähendusega „vurisema“ või „võbisema“. Mesiltayim näib olevat selle sõna hilisem kuju, esinedes umbes 12 korda Ajaraamatuis ning ühe korra Esra ning Nehemja raamatus. Varasem vorm selselim leidub Psalmides ja ühel korral 2 Saamueli raamatus.) Psalmis 150 kasutatakse sama sõna ühes

salmis erinevate adjektiividega. On teada, et vanal ajal eksisteeris kaht liiki taldrikuid. Üks liikidest sisaldas kahte madalat metalltaldrikut, mida hoiti teine teises käes ja löödi kokku. Teised olid tassikujulised, üht neist hoiti liikumatult, teisega löödi selle vastu ülalt alla. On arvatud, et 150. Psalmis vihjatakse neile kahele taldrikuliigile, kuid see on vaid oletus. Erinevad adjektiivid võivad tuleneda ka Heebrea poeesia parallelist, kus kordus on pigem rõhutamiseks kui eristamiseks. Seetõttu võivad sõnad „kumisevad“ ja „helisevad“ olla lisatud vaid riimi pärast. Kõikjal Piiblis, kus taldrikuid mainitakse, kasutatakse neid seoses religioossete tseremooniatega.

3) **Mena'an'im** (eestikeelses Piiblis käristi). Seda sõna kasutatakse 2Sa 6:5 ühenduses simblitega teiste instrumentide seas, millel Taavet ja Iisraeli lapsed mängisid Issanda ees. Juur, millest see pärineb, tähendab „võbisema“, „vibreerima“ ning on tõenäoline, et see instrument oli teatud liiki käristi. RSV tõlgib — kastanjetid. On säilinud illustratsioon iidse Egiptuse käristitest, millel on näha käepidemega ovaalset võru, kuhu on kinnitatud vitsad lahtiste rõngastega, mis klirisesid raputamise korral kokku.

4) **Top** (eestikeelses Piiblis trumm). See oli teatud liiki raamtrumm, mida hoiti ja löödi käega. Seda kasutati laulu ja tantsu saatmiseks (2Mo 15:20). Vanas Testamendis seostatakse seda pilli alati rõõmu ja õnnega. Sellega on saadetud rõõmsaid pidusid ja triumfaalseid protsessioone (1Sa 18:6).

Kaks sistrumit ja kaks suhkruroost punutud kõristit Egiptusest. Piiblientsüklopeedia

VEEL

Pole teada, millisesse pillirühma võiks kuuluda gati pill. Seda mainitakse Piiblis 8., 81., ja 84. Psalmis. Heebreakeelne *gittith* tähendab Gati päritolu. Niisiis võib see tähistada Gat'ist pärinevat instrumenti või muusikaliiki. Gat'is peatus mõnda aega Taavet, olles jälitatud Sauli poolt (1Sa 27:1-7).

Piibli hilisemates raamatutes seostatakse muusikainstrumentide kolme kategooriat elanike kolme klassiga:

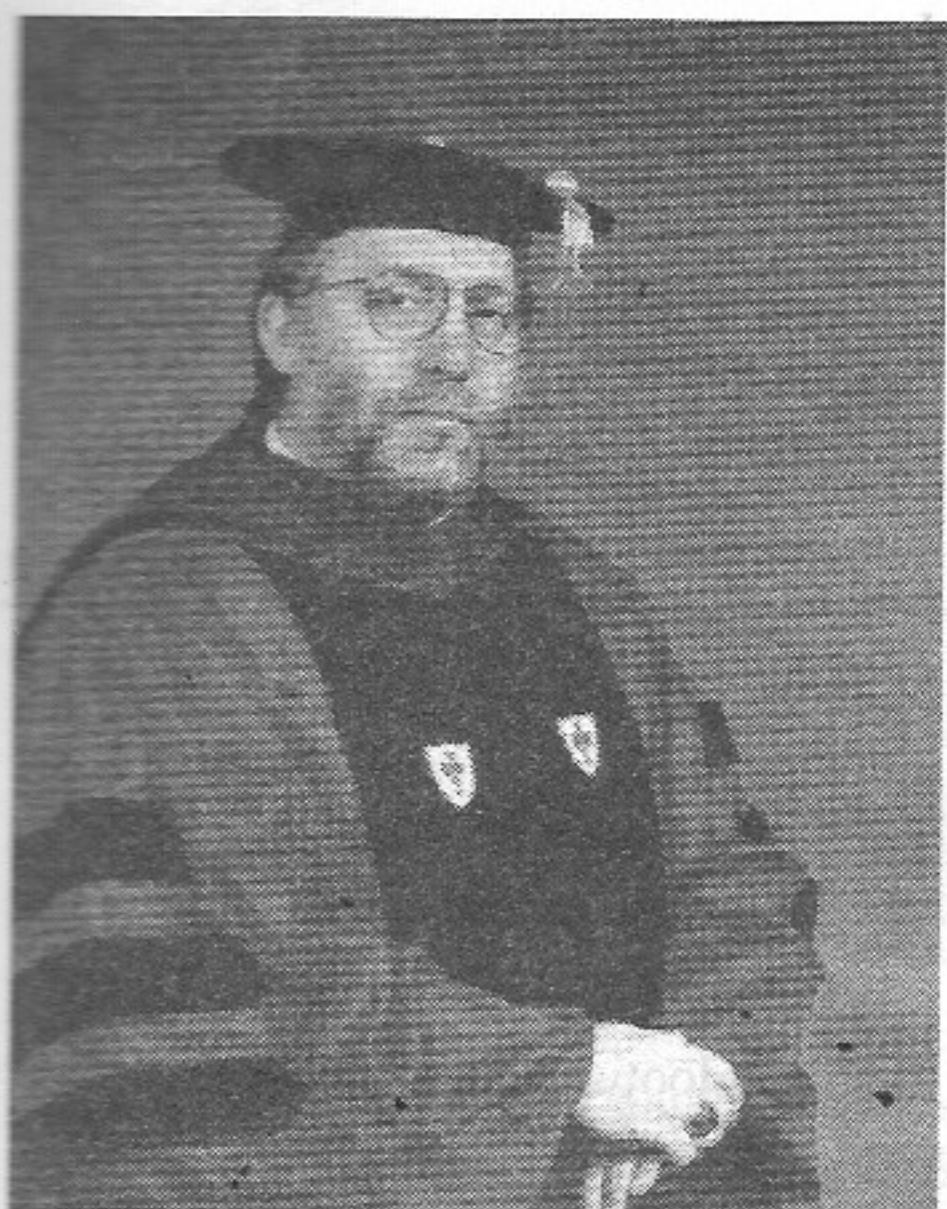
- 1) Preestrid (kohanim), kes omasid õigust puhuda sarvi ja trompeteid;
- 2) Professionaalsed templimuusikud või leviidid, kes mängisid lüürat (kinnôr) või harfi (nebel) ja
- 3) Iisraeli rahvas, kes kasutas roovilõõtsi (halil) ning flööte.

Neile lisandusid veel pronksongid (silshal) ja kellad (pa'amôn), mida oma maagilise tähenduse tõttu kasutasid vaid kõrgemad templiametnikud, kes kuulusid vastavasse kasti (2Mo 28:35-36). Leviitide osa muusikalisel templiteenistusel kirjeldatakse üksikasjalikult 1Aj 15. Piibli trummi (top), mida mainitakse näiteks 1Mo 31:27, seostatakse sageli naiste rituaalsete tantsudega, samuti prohvetitega, kes toimetasid altari ohvriteenistust.

Muusika-
teaduse
eriala
II kursuse
üliõpilane

Evelin Kõrvits

Heigo
Ritsbek

D O K T O R H E I G O R I T S B E K

Kas koormavaks ei läinud, kool ja kogudus ja ringilendamised?

Õpingute ajal koguduste teenimine oli majanduslikel põhjustel paratamatu. Alguses teenisin Kentuckys ja hiljem, doktorantuuri ajal, Peabodys.

Mida õppisid?

Asbury seminaris on teoloogiamagistri kraadi saamiseks vajalikust 90-st arvestuspunktist kohustuslikud 60, ülejäänud on valikained. Valikainetena õppisin liturgikat ja varakiriku ajalugu. Doktorantuuris oli kõik oma valida. Valikuvõimalus oli muidugi kolossaalne, viiesajast (!) võimalikust tuli valida seitse kursust. Põhiainena õppisin missioloogiat ja lisainena liturgikat. Bostoni lähedal on seitse erinevat ülikooli, mis on ühinenud konsortsiumiks. Boston University on loodud 1839.a metodistide poolt. Praegu on selle kuulsaim õppejõud religioonisotsioloog Peter Berger. Tuntumaid vilistlasi on Martin Luther King jr.

Õppimine oli põnev?

Väga huvitav. Minu peajuhendaja oli dr Dana L. Robert ja abijuhendaja rev dr Horace Allen, jr. Doktorantuuris ma kehvemalt hinnet kui A- ei saanudki.

Mis kaalutlustel valisid just need ained?

Olin teinud põhimõttelise otsuse Eestisse tagasi tulla. On tähtis teada, kuidas kuulutada evangeeliumi postkommunistlikus ühiskonnas, sellepärast õppisin missioloogiat. Mul on eluaeg olnud huvi liturgika vastu ja see on Ameerikas suurenenud. Sakramentaalõpetus, armulaud. Olen end alati pidanud anglikaaniks nagu John Wesley. Tema on öelnud: „Kristlase parimaks kasvukohaks on armulaud“.

Seitse aastat nagu üks päev?

Lõpetasin viimaks oma kolmkümmend seitse aastat kestnud kooliskäimise, sealt peale kui olin viiekümne üheksandal esimesse klassi läinud.

Juba mõnda aega on siinmail olnud kõbinat kuulda, et seitse aastat tagasi Ameerikasse õppima läinud ja seal doktoriks saanud Heigo plaanib tõsiselt tagasitulekut. Aga nagu pikalt ette teada asjadega ikka, saabus, vähemalt minu jaoks, teade tema kohalejõudmisest mõnevõrra ootamatult.

Kodumaale sisse elamist harjutaval värskel doktoril polnud just kiiret ja ta nõustus intervjuuga õige meelsasti. Määratud ajal ta tuligi. Selge kõlav hää ja rõõmus meel. Heigo mis Heigo, ainult — ära läks noor mees, nüüd märkasin tema imposantses habemes üsna tugevasti halli, mis koos pisut ülekeskmise tootumuse ja soliidsete prillidega jättis igati auväärse mulje.

Kullassepa keldri kivivõlvide all leidsime sobiva omaette sööma-augu segamatuks vestluseks. Aga oh häda, toimetuse ainus diktofon oli lendu läinud ja nii läks lendu ka suurem osa Heigo värvikast ja mahlakast jutust, sest paljudest ma üles jõudsin märkida. Algaja reporteri häda...

Heigo, sa oled nüüd, pärast seitset Ameerika-aastat, jälle kodumaal. Kui tuletaks meelde päris algust, kas sinna minnes oli ka kohanemiskursus?

Ei mingeid. Põhjus: sel ajal oli Eesti uudistes, mul tuli palju esineda, intervjuusid anda, ühest kohast teise lennata. Elu oli väga tihe. Õppisin Asbury seminaris, teenisin kogudust. Abikaasa sai samas seminaris klaveriõppejõu koha.

Ameerikas on väga toredad inimesed. Olen olnud kolmekümne viies osariigis, lennukid-lennujaamad said väga omaseks. Kunagi pole tundnud koduigatsust.

Nüüd oled doktor ja preester?

Isiklikus pikaajalises vaimulikus arengus kaldusin kirikuelu sakramentaalse suuna poole. Ühest kirikust lahkumine on alati valus. Mulle muutus üha olulisemaks anglikaanlik algupära. Selle tulemusena pühitseti mind 23. juunil Karismaatilise Episkopaalkiriku preestriks. Nullist alustada on äärmiselt raske. Ma ei teinud seda isiklike ambitsioonide pärast.

Kuidas tagasitulekut üle elate?

See on meile kõigile raske, eriti lastele. Nad on täiesti amerikaniseerunud. Eesti keel on nõrgaks jäänud. Aga nad õpivad ja asi paraneb. Mulle oli kultuurišokk suurem kui oskasin arvata. Siin ei ole halvem, vaid kuidagi „teist moodi olemine“.

Millal pead esimese jumalateenistuse?

Loodetavasti septembris.

(Ajakirja trükkimineku ajaks on teada, et esimene jumalateenistus peeti 14. septembril).

Lahkudes märkasime, et meie jutuajamine oli kestnud umbes neli tundi. Sain lugemiseks kaasa Heigo doktoritöö, enam kui kahesaja lehe paksuse ja korralikult köidetud. Teemaks oli „Metodistlik missioon Eestis“ (The Mission of Methodism in Estonia).

Kodus leidsin, et tegemist on äärmiselt huvitava tööga. Esimesed kolm peatükki tutvustasid Eesti ajalugu ja olukorda muulastele, sellepärast võis neist piitu kergemalt üle lasta. Neljandas peatükis uuriti Eesti metodismi identiteeti ja viiendas tulevikuväljavaateid — ja see oli juba midagi. Selgub, et Eesti metodism, ehkki formaaljuriidiliselt kirik, ei ole sisuliselt arenenud äratusliikumisest kirikuks. Seda peamiselt sakramentaalõpetusliku pinnapealsuse tõttu. Lugesdes sain vastuse piinlikule küsimusele, millest mõlemad olime delikaatselt mööda käinud. Kui niisugust järelust kuuleb asjasse süvenemata, kontekstist lahus või teise-kolmanda kaudu, ei ole metodismi „patriootide“ poolt vaimustust loota. Või sina julged väita, et Eestis pole veel õiget metodismi olnudki! Aga nüüd, ajalooliste tõsiasjade ja loogiliste seoste ette seatud, hakka või arvama, et Karismaatiline Episkopaalkirik on metodistlikum kui metodism ise...

Heigoga ajas juttu
Urmas Rahuvarm

KÕRBERÄNNAK

Heli Viht

Just nagu kõrberännak
on meie maine elu:
oaasid seal ja tormid,
on lootus, rõõm ja valu.

Kas keegi selles ilmas
must üldse hoolib veel,
kui eksinud ma olen
sel maisel eluteel?

Kust leiaksin siit ilmast
veel siirast armastust,
mil pole omakasu,
ei ainsat tingimust?

On olemas veel keegi,
kes sinust väga hoolib,
kes armastuseväega
sind elus vormib, voolib.

On Jeesus see, kes saadab
sind sinu maisel teel.
Ta tahab sulle öelda:
„Sa leiad rõõmu veel.“

Ta suudab sulle anda
kõik, mis sa eales vajad.
Oh, kannata veel veidi,
kõik tuleb omal ajal.

Kui loodad tema peale,
siis elutorm jääb wait.
On Jumal sinu hoidja,
su kindel varjupaik.

FRANTSISKUS

TEEKOND JA NÄGEMUS

Murray Bodo

Algus eelmises ajakirja numbris

UUSSÜND

Frantsiskuse ootamatu naasmine Spoleto oli ta nooreea kõige kohutavam kogemus. Assisi kodanike äärmine põlgus ajas teda enam kui kunagi varem endasse tõmbuma. Kuuldus ta oletatavast argpükslusest levis üle linna kui kulusi. Mõned isegi arvasid, et kaks aastat tagasi, kui ta vangistati Ponte San Giovanni, oli ta end tegelikult ise hirmust vangi andnud. Teised väitsid, et ta pikk haigus peale vabanemist Perugia vanglast oli tegelikult ta süütunde ja kahetsuse väljendus.

Ta isa Pietro oli maendatud. Ta armastas Frantsiskust väga ja ta ei suutnud uskuda, et ta poeg on argpüks, aga temalgi oli raske seletada, miks Frantsiskus oli Spoleto naasnud. Ta ema, leedi Pica, kurvastas üliväga ja igatses mahendada ta valu salaallikaid, aga ta ei teadnud, kuidas. Ja Frantsiskus ise püüdis meeleheitlikult selgitada, aga see veenis ta vanemaid vaid selles, et ta polnud veel täiesti tervenend oma haiguse kummalisest melanhooliast ja viirastest.

Frantsiskus kõndis juhmistuses piki Assisi tänavaid. Ta elas pidevas süütundes, küsides eneselt edasi sammudes, kas ta palged mitte ei õheta häbist. Ta sõbrad olid ära Walter Brienne armee ja tegusatest noortest meestest oli vaid tema tagalas ühes naiste, laste ja vanade meestega — kes juba ammu olid endid lahinguis tõestanud. Ometi teadis ta, et ta ei saaks lahingusse naasta, kuna see vaid kinnitaks seda, mida igaüks niigi kahtlustas, et ta on argpüks, kes end viimaks kätte on saanud.

Kuulata omaenda südant, sel ajal kui teised räägivad midagi sootuks muud, on inimhinge raskeim katsumus. Ja Frantsiskus arvas, et ta ei ela seda üle. Ta palvetas nagu ei kunagi varem, anudes Jeesust, et Ta ütleks, miks oli Ta käskinud tal Assisi naasta. Aga vastus jäi tulemata.

Nende kohutavate kuude ajal oli tal kombeks minna pisikesse koopasse Subasio mäe vastas ja püüda teadvustada, mis temaga oli sündimas. Ta läks koopasse iga päev, seni, kuni see sai talle koduks, ainsaks paigaks, kus ta end hästi tundis. Ja ta hakkaski mõtlema endast kui mehest, kes on tuttav maa pimedate aukudega. See oli seal, maa üsas, kus ta viimaks leidis südamerahu ja julguse püsima jääda kui mees. Seal sündis ta uuesti.

KOOBAS

Pehmelt sosistades
pimeda koopa
kõrva koges
Frantsiskus rõõmu
vabanemisest.
Pimeduse kaitsev
kilp tegi kergemaks
sositada vaikseid
saladusi tühjusesse
või siis kisendada
oma valu külmadele
niisketele seintele.

Iga päevaga muutus üha raskemaks lahkuda oma koopast ja kohtuda jõllitava maailma karmi valgusega. Mida sügavamale koopasse ta tõmbus, seda mugavamalt isoleerituna ta end tundis.

„Issand Jeesus, luba mul siia jääda, luba mul peita end sellesse maa märga üska, mis immutab minusse pehmet õrna muda.“

Seal koopas kohtas Frantsiskus Jeesust ja seisis iseendaga esmakordselt silmitsi. Senini tundusid hääled ja nägemused alati tulevat kaugelt väljast. Aga oma agooniaküllaste tundide kestel koopas hakkas ta kuulma häält sügavalt enda seest — sügavat, selgemat häält. See oli kui enesest osa avastamine, millest ta varem polnud teadlik. Mida enam ta palvetas ja pöördus Kristuse poole, et saada inspiratsiooni, seda sügavamale sukeldus ta selle sisemise hääle poole, mis teda jõustas ja rahustas. Ta lakkas kõnelemast koopa paljastele seintele.

Esiti oli see sisemine otsing valurikas ja hirmuäratav vaade endasse, oma nõrkustesse ja patustusse. See teekond oli sukeldumine allapoole ja pani teda end tundma, otsekui oleks ta uppumas hiiglaslikku, põhjatusse järve. Aga kui ta jätkas palvetamist, jõudis ta viimaks millenigi, mis oli kui suur, vaikne ja veekindel koobas. Seal tundus ta enese hääle mahe ja sügav ning seal enda sügavuses rääkis Jeesus temaga õrnalt ja pani ta südame armastusest põlema. Hiljem tõusis ta taas pinnale uuendatuna ja julgustatuna. Aga iga kord pidi ta läbi tegema vaevarikka ja hirmuäratava sukeldumise. Ja iga kord kartis ta, et ei leia üles seda koobast eneses.

Terve aasta jooksul peale Kristuse hääle kuulmist Spoleto, läks Frantsiskus sellesse koopasse Assisis, mõõtes enda sügavust ja püüdes tuua seda sisemist kooparahu jäädavalt pinnale. Lõpuks adus ta kuidagi, et see otsing koopa järgi saab ta ülejäänud elu igapäevaseks teekonnaks ja et kui ta tahab rahu olla, peab ta iga päev palves sügavale kaevama.

See mõte tõi talle suurt rõõmu, sest ta oli hakanud armastama oma otsingut ja hirmu ja ootust kui osa Kristuse palumisest ja kuulamisest.

ÜKSINDUSEST

Vaadates väljaku nurgast, võis Frantsiskus näha noore neiu nägu ja teda kurvastas kurbus viimase pilgus. Nii noor ja armas ja nii kohutavalt üksi oma valus. Ta võis näha vaid tüdruku poiss-sõbra kukalt, aga sest oli küll mõistmaks ta vaevatud olekut. Midagi oli juhtunud kas nende vahel või sees, mis muutis nende oleku pingestatuks. Frantsiskus teadis seda tunnet, mida ta nägi tüdruku silmis. See tunne oli šokk ja kurvastus, kaetud välise kontrolliga. Ta samastus sellega niivõrd, et tundis pitsitust enese rinnus. Teda vaevas, et ta ei saanud aidata, sest sekkuda oleks olnud taktitu ja ta lõi oma pilgu maha väljaku munakivisillutisele.

Aga pea viiv hiljem olid ta silmad taas tüdrukul. Võib-olla ühel päeval leiab ta, mida on otsimas. See miski polnud lähedus või teise inimese puudutus, aga ometi oli sel miskit tegemist tolle tüdrukuga, vajadusega teda trööstida, tunda ta pead oma õlal ja teada, et neiu tunneb end õnneliku ja turvalisena tema kõrval.

Või oli see ta enese turvalisus, millest ta tegelikult mõtles? Ta ei arvanud nõnda ja „turvalisus“ polnud vahest õige sõna tähistamiseks seda, mis teda vaevas. Nüüd, mil ta oli kuulnud hääli ja uus dimensioon oli sisenenud ta ellu, tundis ta end üksikuna. Ainus reaalne suhe ta elus oli tal hääle ja nägemustega. Need olid muutunud ta reaalmaailmaks ning see mis ta nägi, kuulis ja puudutas oma meeltega, oli haihtumas ja lahustumas kui suits. Isegi ta kujutlusvõimes lahustus tüdruk niipea kui ta pani oma pea tema õlale ja ta oli jälle üksi.

Frantsiskus imestas, kas see reaalne tüdruk lahustuks ka siis kui tema teda puudutaks. Või kui ta jääks, kas siis lahustuksid tema nägemused ja hääled? Ta kartis seda proovida ja üldse kedagi puudutada. Nägemused olid võitnud ja üksindustunne jäi.

LEEDI VAESUS

Frantsiskus, lahti raputatud oma poisipõlve kaaslastest, meenutas pateetilist juhti kes on end ise oma rahvast eraldanud. Ta seisatas tänavanurkadel ja luuras ümber oma endise murevaba elu ehitiste. Üksi,

eriti õhtuti, igatses ta tagasi pöörduda ja heita ära oma nägemused kui ambitsioonika ja frustrerunud idealisti illusioonid. Aga just siis, kui ta hakkas küünitama oma endiste kaaslaste poole, haaras ta südant paanika, et ta heidab ära võrreldamatult kalli ja kalli kalliskivi või varanduse. Ja ta ei saanudki seda teha. Ehkki ta igatses kaaslaste järele, tundis ta oma üdis, et uued kaaslased on vaid järgmise nägemuse kaugusel.

Aga kui neid seal pole? Kas ta taluks siis sellist üksindust fantoomleedi, oma esimese nägemuse leedi, oma Nägemuse-lossi leedi eest, keda ta polnud kunagi tegelikult näinud ega puudutanud? See väljavaade oli hirmutav ja pani ta tundma pelglikust ja ebakindlust. Peale kõike, vaid tema kuulis hääli ja nägi nägemusi ja kas polnud ta olnud pikalt haige ja nõrk? Vahest olid nägemused vaid ta palav lihakssaanud soov tunnustuse järgi, fantaasiate ja enesepettuse maailmas. Nagu prohvet Taaniel, oli temagi ihaluste mees, kannatamatu nende täitumise järele.

See mõte pani ta alati naerma. Et tema on tähtis mees, rüütel või kangelane Assisist! Kes on üldse Assisist kunagi kuulnud? Kolmeteistkümnendal sajandil, kaljul elavast, oma elu eest Subasio mäe külge klammerduvast linnakesest. Ühel päeval võib mäge raputada oma külge ja terve linn alla orgu kukkuda.

Ja ometi, kuidas ta ka ei prooviks, ei saaks ta endalt maha raputada Nägemust ja hääledki olid muutumas reaalsemateks kui inimeste hääled väljakul. Ta oleks nende visalt kõrvus helisevate hääle pärast meelt heitnud, poleks need toonud ta ellu kirjeldamatut rahu. Isegi praegu, viibides tühjenenud tänava ääres ja vaadates piki tänavat otsekui tunnelit alla väljakule, pehmendas sügav rahu kuigivõrd ta üksindustunnet ja kurbust, et tal polnud kellegagi oma unelmat jagada.

Palves rääkis ta õrnalt Jeesusega, aga sest polnud küll. Ta vajab kedagi oma kaaslasena, kedagi sõpra, keda ta võiks näha ja puudutada ja teada, et teda kuulatakse ja mõistetakse. Vahest tahtis ta liiast — sisemist südamerahu ja Jumala armastust ning veel ka inimkaaslast. Aga kas Jumal ise ei öelnud, et inimesel ei ole hea üksi olla? Miski sellest kerkis summutatud toonides ta teadvusesse, öeldes, et temast ei saa iialgi eremiiti. Evangeelium, evangeeliumijärgne elu oli see, mis teda liigutas. Mitte Kristus üksi, vaid Kristus ühes jüngritega — Jeesus Naatsaretist ja ta väike järgijate hulk üheskoos tunnistas Jumala headusest ja „rumalusest“.

Üksik mees on halb märk armastusest. Inimesed nägid armastust inimestes, kes armastasid; inimestes, kelle omavaheline suhe kiirgas kõrgemast kui pelk inimarmastus. Vendade pere, kes üksteise eest hoolt kannavad ja tunnustavad maailmale et armastus on võimalik, oleks kui algkoguduse taassünd, mis kord

pani roomlased ütlema: „Vaadake kuidas nad üksteist armastavad!“

Aga praegu oli ta üks üksik mees. Teda lohutas ja julgustas alati see, et ta oma esimeses nägemuses oli lossi seintel näinud palju kilpe. Kindlasti ei saanud need kõik tema omad olla. Need kuulusid teistele, kes temaga kunagi ühinevad, neile, kes sellesama leedi veetluse kütkeisse satuvad. Oma koopasveedetud ajast teadis ta nüüd, et see leedi oli sümbol Kristuse vaesusest, aga ka puhtusest, vahvusest, vaprustest, rüütellikusest, vooresusest ja kõigest vaimulikust ja heast. Aga ennekõike oli ta Leedi Vaesus- ja teda teenida oli ta ülim soov. Teenida Leedi Vaesust tähendas olla rikkam, kui keegi suudaks kujutleda.

Leedi Vaesus oli sümbol Evangeeliumi paradoksides: rikkusest vaesuses, elust surmas, jõust nõtruses, ilust mustuses ja räpasuses, rahust konfliktides ja kiusatustes, täiusest tühjuses ja üle kõige armastusest loobumises ja puuduses. See leedi tegi kõik kõva pehmeks ja kõik raske kergeks.

Kui Leedi Vaesus on truu oma loomusele, siis muudab ta ka üksinduse koosolemiseks ja jagamiseks, kui ainult Frantsiskus leiaks endas küllalt julgust loobuda neist tema heaks. Kui ta annaks Leedi Vaesusele oma vajaduse armastuse ja seltskonna järgi, siis annaks viimane need talle tagasi. Selles oli ta kindel. Tal jäi vaid toimida selle veende alusel.

KOHTUMINE PIDALITÕBISEGA

Frantsiskus meenutas esimest võitu oma uues südames. Kogu oma elu oli ta paaniliselt kartnud pidalitõbiseid. Ja siis ühel päeval, teel Assisist allpool, tegi ta ühe noist üllatavaist asjust, mida vaid Jeesuse Vaim võiks seletada. Ta sirutas käe ja puudutas katkutõbist, meest, kelle väljanägemine ajas teda iiveldama. Ta tundis, kuidas ta põlved värisesid ja ta kartis, et ei saa sellega hakkama, samal ajal kui tõbine seisis vaguralt ta ees. Mädaneva liha hais ründas kõiki ta meeli, otsekui oleks ta haistnud ka oma silmade ja kõrvadega. Pisarad hakkasid voolama mööda ta põski mõtte juures, et ta ei saagi sellega hakkama ja kuna ta hakkas kaotama oma meelerahu, siis viimaks ta peaaegu et hüppas mehe otsa kes ta ees seisis. Värisedes surus ta oma käed ümber pidalitõbise kaela ja suudles ta põske. Siis, otsekui mäletanuks ta päeva, mil ta esmakordselt käima hakkas, tundis ta end õnneliku ja ja kindlana. Ta seisis sirutatuna ja rahulikuna ja armastas seda meest oma käte vahel. Ta tahtis teda tugevamalt hoida, aga see oleks nüüd juba eneserahuldamisest tulnud ja teisalt kartis ta kaotada oma uuestileitud vabadust. Ta lasi oma kätel langeda ja naeratas tõbisele, ning selle mehe silmad särasid vastu tunnistades, et Frantsiskus oli enam saanud kui ta oli andnud. Selles üksteisesilmitsemises ei langetanud kumbki neist silmi ja Frantsiskus märkas imestusega, et katkutõbise silmad olid hüpnootiliselt kaunid.

SEE UUS PÄEV

See uus päev. See laul millega alustada. See harmoonia mu sees. See kaalutustunne, mida ma tunnen.

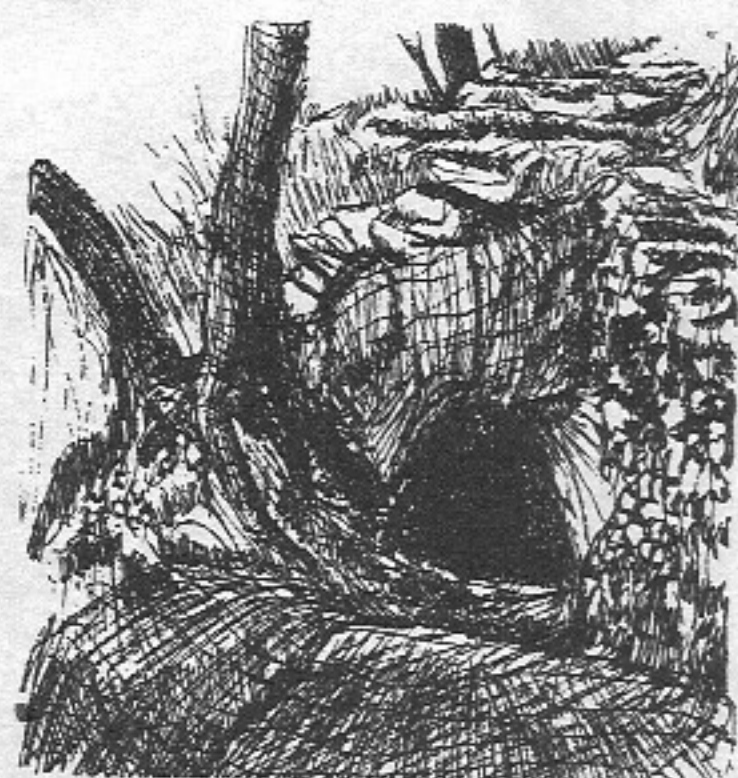
Frantsiskus sai ikka veel aeg-ajalt osa sellest vabanemistundest, sellest uuestialgamistundest, mis täitis kogu ta olemust sel päeval, mil ta suudles pidalitõbist. Kogu ta nõoreea frustratsioonid, enesehaletsus, ebakindlus ja küsitavused, ta haiguse tujukus — kõik see voogas välja ta südamest otsekui oleks pais läbi murtud ja kogu ta eluca tagasihoitud kibedad veed välja voolanud pinna- sse ja saanud igaveseks unustatud.

See suudlus, see huulte väljasirutamine juhatas ta südant esmakordselt kellegi poole peale iseenda, kes oleks väärt ta armastust. Sellest päevast hakkas ta enam välja kui sisse hingama, pöörduma pigem välja- kui sissepoole, pigem tegema kui mõtlema tegemisest. Ta oli viimaks leidnud julguse hüpata üle sügava kuristiku, mis lahutas teda teistest ja nende armastamisest, ning hirmust, et see nõuab enam kui tal on anda.

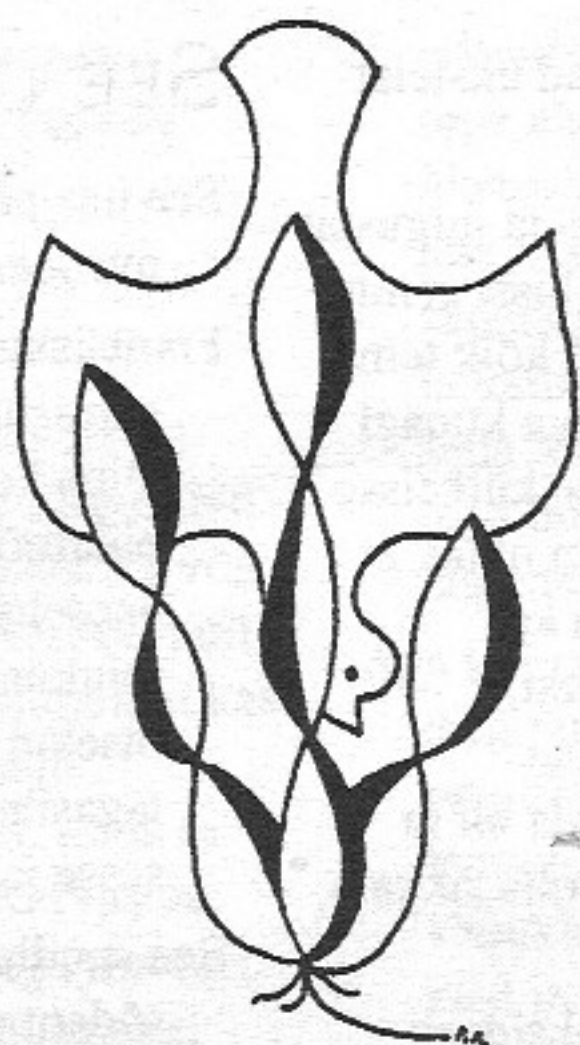
Hoides oma pilgu pidalitõbisel, mõeldes vaid sellest inimesest, kes ta ees seisab, unustas ta iseenda, unustas ta kuristiku enese all ja jooksis otse üle tühimiku armastuse ja õnne sülelusse. Ja kogu oma ülejäänud elu võitles ta, et alal hoida seda esialgset arusaama armastusest ja elada seda igapäevaselt välja. Armastus oli teise silmisse vaatamine ja teie kahe vahel laiuva pimedate tühiku unustamine. Sa pead unustama, et keegi ei saa tühjuses kõndida, pead lihtsalt hakkama vapralt minema, käed välja sirutatud, et anda ennast ja teist vastu võtta.

Oma viimastes sõnades oma vendadele, oma Testamendis ütles ta: „Kui ma olin patus, siis oli mu jaoks liialt valus näha pidalitõbist ja see oli Issand ise, kes juhatas mind nende hulka, nii et see, mis tundus valus, muutus mu hingele ja ihule armsaks.“ Seda kõike sai ka nende sõnadega väljendada: minek pidalitõbise juurde oli Teekond; mis aga siis juhtus, oli tõeks saanud Nägemus.

Jätkub

TULE, PÜHA VAIM,

PÕIMI MEID ÜHTE!

*Selle palvega suus ja südames oli
28. juulist 4. augustini Brasiilias,
Rio de Janeiros koos
Metodisti Naiste
Maailmaföderatsiooni IX
Assamblee.*

Maailmaföderatsioon loodi 1939. aastal 27 riigi poolt, kelle seas oli tol korral ka Eesti. Ajaloo keerdkäikude tõttu jäime tegelikust osadusest paraku paljudeks aastateks cemale ja alles sellest peale, kui 1993. aasta novembris loodi Eesti Metodisti Kiriku Naiste Ühendus, oleme taas Maailmaföderatsiooni koosseisu ennistatud. Niisiis oli seekordne assamblee Eesti jaoks ajalooline — esmakordselt oli ka Eestist kohal hääleõiguslik delegaat. Deleagaate oli kogu maailmast kohal 100 ringis, lisaks umbes 400 külalist.

*Eesti ja Bulgaaria metodisti
naisteühenduste esindajad Rio
de Janeiros. Asutajaliikmete
staatatus on taastatud.*

Nagu ikka suurtel konverentsidel, oli seal palju töist ja asjalikku, aga ka vaimulikku osadust mitmes eri vormis. Piiblitunde viis läbi doktor Deidre Palmer Austraaliast, kes praegu on Ameerika Ühendriikides Dallases Lõuna Metodisti Ülikoolis

professor. Ta keskendus küsimustele, milline peaks olema see kristlik osadus, millesse Kristus on meid kutsunud; kuidas Jumala Püha Vaim tegutseb kirikus ja kogu maailmas eluandva väega ja kuidas me oleme kutsutud tegutsema õigluse ja rahu nimel, kuulutades evangeeliumi. Mälestus-jumalateenistusel tuletati meelde usuõdesid, keda Jumal on viimaste aastate vältel koju kutsunud. Ava- ja lõpu-jumalateenistused keskendusid assamblee teemale — Püha Vaimu imelisele võimele meid kui väga erinevatest kultuuridest ja keeltest inimlapsi ühte põimida nii, et moodustame ühtse terviku.

Tõisesse poolde kuulusid konstitutsiooni ja põhikirja paranduste ja täienduste arutamine, edasist tegevust suunavate resolutsioonide formuleerimine, ülevaade koostööst teiste vabatahtlike organisatsioonidega Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni egiidi all ja valimised. Maailmaföderatsiooni uus president järgmiseks viieks aastaks on Khushnud Azariah Pakistanist, asepresident Battu Jambawai Sierraleonest, sekretär Joan Stott Austraaliast ja laekur Ruth Le Couteur Uus-Meremaalt. Kinnitati ametisse ka piirkondade poolt valitud presidendid ja asepresidendid (Maailmaföderatsioon on jaotatud üheksaks geograafiliseks piirkonnaks). Eesti kuulub Kontinentaal-Euroopa piirkonda ja selle piirkonna president järgnevas viieks aastaks on Andrea Siegrist Austriast ning asepresident Meeli Tankler Eestist.

Kogemus sellest, kuidas Jumala armastus võib inimesi ühte põimida hoolimata keelelistest ja kultuurilistest barjääridest, oli võimas. Jagasin tuba pastoriprouaga Boliiviast, indiaanlannaga, kes kõneles vaid hispaania keelt (mida mina ei oska). Me ei saanud teineteisest kuigi palju teada, sest me ei saanud sõnu kasutada, aga me olime ühendatud ühisel usus ühisesse Jumalasse erilisel viisil. Tänu olgu Jumalale selliste ülesehitavate kogemuste eest!

Meeli Tankler

KOLME KIRIKU RAADIO

Reedel, 2. augustil leidis Tartu äärelinnas aset tähelepanuväärne sündmus.

Tartu kristlik Pereraadio, mis seni kostus vaid lähiümbrusele, sai kuuldavaks kogu Lõuna-Eesti rahvale!

Ja seda tänu 120 meetri kõrgusele raadiomastile, mis ehitati valmis ameeriklastest vabatahtlike ja eestlaste ühiste jõupingutustega.

Pereraadios töötavad koos kolm kristlikku kirikut — luterlased, baptistid ja metodistid. Ka pidulikul raadiomasti avamisel astusid üles sõnavõtjad erinevatest kogudustest.

Üritusele oli kogunenud suur hulk rahvast, kes peale vaimuliku sõnumi kuulmist said osa ka tõelisest taevasest kastest, mida langes nende peale üsna ohtrasti. Peale seda kutsuti kõiki tutvuma Pereraadio stuudioga, mis on hetkel kõige moodsam kristlik radiojaam kogu Baltikumis. See asub baptistide teoloogilise seminari ruumides ning on tõepoolest nagu nõelasilmast tulnud. Seminaris hakatakse edaspidi välja õpetama ka raadiotöötajaid.

Jaam on peaaegu täisautomaatne — seda juhitakse arvuti abil. Töötajaid on ametis viis inimest. Muusikatoimetaja kurtis, et neil napib kristlikku eesti muusikat. Kui kuulata seda viis päeva järjest, on kogu eesti kristlik muusika läbi mängitud...

„Ja seda kuningriigi evangeeliumi peab kuulutatama kogu maailmas tunnistuseks kõigile rahvaile ja siis tuleb ots!“
(Mt 24:14)

Jääb veel öelda, et Lõuna-Eesti inimesed saavad Tartu Pereraadiot kuulata sagedusel 89,0 MHz. Tänu Jumalale selle uue evangeeliumikanali eest!

Evelin Kõrvits

Uue raadiomasti avamisel.

Moodsaim kristlik raadiostuudio Baltikumis asub nüüdsest Tartus.

KES ON JEEBUS MINULE?

IGAL JUMALA LAPSEL, NII SUUREL KUI KA VÄIKESEL, ON ISESUGUNE JA TÄIESTI ERILINE SUHE JEEBUSSESSE. SELLEST, MIDA TÄHENDAB JEEBUS NENDE JAOKS, KIRJUTAVAD PILLE MÄGILA PÜHAPÄEVAKOOLI ÕPILASED. KÜSITLUSELE VASTAJATE NIMED JÄÄGU SALADUSSE, LISATUD ON VAID LASTE VANUSED.

„Jeesus on mulle hea sõber, kellega võib avalikult rääkida. Ta aitab mind koolis ja kodus.“ (12-aastane)

„Jeesus on minule Päästja ja tema kuuleb mu palveid. Ta aitab mind koolis, tänaval õhtul hilja, kui koju lähen ning ka kodus. Tema saab alati mu muredest aru. Jeesus aitab mind ka klaveri tunnis, kui ma ei oska midagi.“ (12-aastane)

„Ta on minule hea sõber. Ta on Jumala poeg, kellega saab rääkida nii öösel kui ka päeval. Ta teeb mu elu rõõmsamaks. Ta aitab mind kodus ja koolis. Ta on igal ajal olemas. Ta on minu sõber vihmastel ja ka kuivadel päevadel.“ (10-aastane)

„Jeesus on minule usk, lootus ja ausus. Ta on see, kellega sa räägid õhtuses palves. Ta juhivad mind õigel teel ja aitab mind valus ja mures.“ (10-aastane)

„Jeesus on inimeste ja ka minu Päästja. Tema poole saab pöörduda palvetega. Ta on abistaja ja toetaja, kelle poole võid pöörduda rasketel hetkedel. Tema poole pöördudes muutuvad inimesed helgemaks ja rõõmsamaks.“ (15-aastane)

„Jeesus on mu sõber, ta on Jumala poeg, ta on kõikvõimas. Ta aitab meid, kui me oleme hädas, ta on Jumal!“ (12-aastane)

„Ta on abi ja toetaja minu kurbadel hetkedel. Ta teeb mu elu rõõmsamaks. Ta on igal ajal olemas. Elu temaga on päikesepaisteline ka vihmastel ilmadel.“ (15-aastane)

Kristus.
Rio de Janeiro

„Jeesus on minule sõber. Ta on minule sõber, keda ma palun. Ta on Jumala poeg. Ta andestab minule patud, kui ma palun teda. Ta kuuleb mind kui ma teda palun. Ta on sõber, kes ei jäta hätta. Ta teeb mind rõõmsamaks.“ (10-aastane)

„Jeesus on see, kes lunastab meie patud ja kes annab meile igavese elu, kes aitab meil olla hea, kes annab meile laual oleva leiva, keda me täname toidu eest, kes aitab meid raskustes.“ (10-aastane)

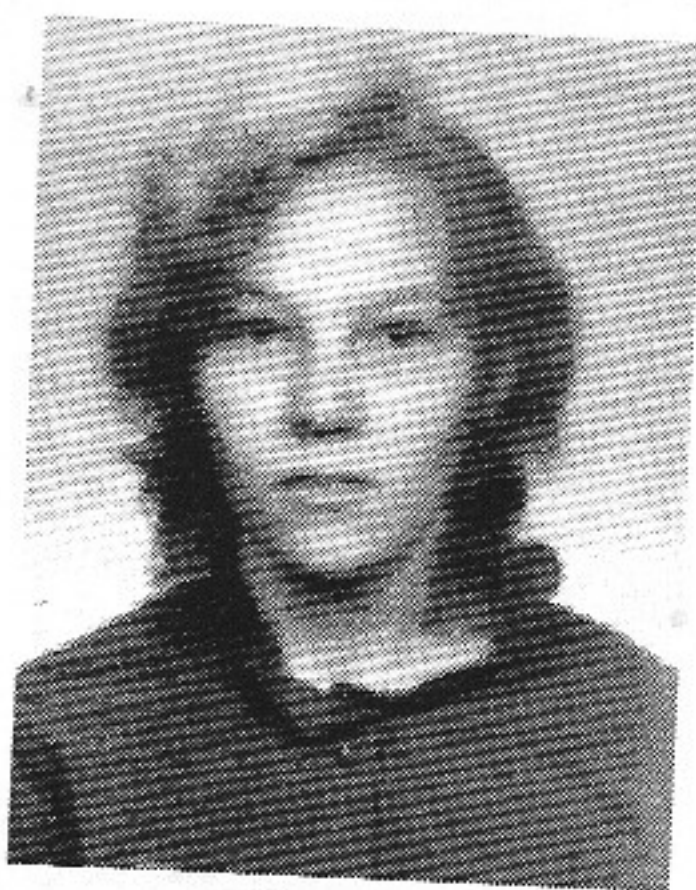
„Jeesus on minule hea sõber, kellega saab rääkida nii päeval kui öösel. Ta kuuleb meid ja südames vastab küsimustele. Ta teeb meid rõõmsaks ja õnnelikuks. Ta aitab meid nii õnnes kui kurbuses.“ (14-aastane)

„Jeesus on mu sõber, keda olen tundnud juba viis aastat. Olen kogenud tema suurt armastust, saanud tunda, et ta ei jäta meid iial hätta. Isegi kui olukord tundub lootusetu, leian alati väljapääsu. Jeesus on parim sõber, keda üldse keegi tahta võib. Loodan, et kõik võiksid kogeda tema imelist sõprust meiega.“ (15-aastane)

On rõõmustav näha, et lapsed on ära tundnud Jeesuse kui parima sõbra. Me kõik vajame samasugust lapselikku ja siirast usku Jeesusesse. Kes on Jeesus sinu jaoks?

Evelin Kõrvits

Lastenurk

ISALIK
PILK

Olen oma ema poolt
vanaisa näinud

vaid piltidelt, sest
ta suri, kui mu ema oli alles üheksane. Kui
vaatan emaisa fotot, kohtan seal armastavat ja
julgustavat pilku. Ema on rääkinud oma isast
mitmeid ilusaid lugusid. Olen mõistnud, kui
palju tähtsamad on rahalistest väärtustest
südamesoojus ja hingerahu. Südamest tulnud
sõnad ja armastused jätavad meie hinge jäljed,
mida ajalaine iialgi mälust ei uhu.

Vanaisa armastas minu ema väga. Ta tõi alati temale
esimese maasika, esimesed sinililled või päiklid,
mis ta leidis. Üheskoos käidi vähki püüdmas,
seeni ja marju korjamas ning karjas. Emale
meeldis vaadata, kuidas lambad ja lehmad
rohelist heina näksisid. Ühel päeval oli vist oinal
paha tuju. Ta võttis salaja hoogu, jooksis ja
müksas oma kõverate sarvedega minu ema, nii et
ema kukkus maha ja hakkas nutma. Vanaisa sai
oina peale kurjaks ja juuris maast noore kuuse, et
sellega looma karistuseks nüpeldada. Minu ema
aga hüüdis: „Ära tee, oinas on ju rumal! Ta saab
haiget!“ „Aga sina said ka haiget,“ ütles vanaisa.
„Mul läks juba üle,“ ütles väike ema.

See lugu meenutab mulle, kuidas Jeesus ristil ütles:
„Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad
teevad.“ Jeesusele tehti haiget, kuid ta armastas
patuseid inimesi ning palus, et Jumal neile
andestaks.

Ka meie oleme rumalad inimlapsed. Me eksime,
oleme tujukad ja ajame oma jonni. Jeesus jälgib
meid oma isaliku, armastava ja julgustava
pilguga. Ta ei taha, et me kunagi haiget
saaksime.

Soovin, et Jumal täidaks meid oma andestuse ja
armastuse vaimuga, et me igas olukorras
otsiksime, mis on Talle meelepärane ning Jumala
tööriistadena jagaksime teistele inimestele
südamesoojust ja hingerahu.

Heli Viht

RAAMATU-
LOOSIMINE

Igas numbris loosime tellijate vahel välja kümme
raamatut. Neljanda numbri vahelt leidsid ajakirja
tellijad loosipiletid, millega võis võita John Bunyani
raamatu „Palveränduri teekond“. Võidunumbrid on
järgmised:

4082 4034

4216 4113

4194 4188

4056 4095

4128 4062

Kui pileti number langeb kokku ühega neist, siis tuleb
pilet pooleks lõigata (et üks numbriga tükk oma kätte
ka jääks), teisele poolele selgesti oma nimi ja aadress
kirjutada ning toimetusse saata. Toimetus saadab kohe
raamatu vastu.

Selle numbri tellijate vahel loosime välja kümme Mig
Holderi raamatut „Mary Jones ja tema Piibel“. See on
jutustus Briti ja Välimaa Piibliseltsi sünnist, öieti
sellele eelnenud sündmustest väikeses Walesi külas
umbes kaks sajandit tagasi.

Head loosiõnne!

Toimetus

P.S.

Toimetuses on veel raamatuid õnnelikke võitjaid
ootamas. Võib-olla olete loosipileti saanud, aga
kiri on kaduma läinud, vahel juhtub ju sedagi.
Helistage, kirjutage, võtke kuidagimoodi ühendust.
Soovime südamest, et meie tellijad saaksid kätte
kõik kingitused, mida tahtsime neile esimese
tellimisaasta puhul teha.

T

SÜGIS ON KÄES.

PARIM AEG HAKATA MÕTLEMA

PEALE TÄHTSAMATE ASJADE KA KRISTLIKU
PERIOODIKA TELLIMISELE.

KÕIK VANAD HEAD TUTTAVAD:

EESTI KIRIK,
TEEKÄIJA,
VALGUS,
KULDVÕTMEKE

JA MUIDUGI

KODUTEEL!

KODUTEEL

**Reeküla
kogudus 100**

**Ruusmäe
kogudus 50**

**Viitka
kogudus 10**

**IGAVESED
SEADUSED:**

**kolmas ja
neljas käsk**

**Aastakonverentsi
kaja**

**Teekond
Tistedali**

**Suveüritused
AD 2010**

Meil on kombeks sihte seada ja eesmäärke püstitada, et siis nende poole pürgima hakata. Olgu isiklikult, ühiskonnana, riigina, kogudusena, kirikuna. Kõikvõimalikud "verstapostid" otsekui aitavad elu paremini korraldada, mõtestada, hinnata. Seesugust eesmärki täidab ju näiteks ka aastakonverents, mis annab Eesti Metodisti Kirikule igal aastal võimaluse nii ajas kui tegemistes nii tagasi kui edasi vaadata (loe lk 10). Või kiriku suvekonverents, mis pakub võimaluse kokku tulla ka suve teises pooles, keset loodust ja natuke teistsuguses, vabamas õhkkonnas (loe lk 8). Või ühe või teise koguduse juubel, eriti kui see juhtub olema 100. sünnipäev, nagu tänavu Reeküla koguduses, või siis 50., nagu Ruusmäel (loe lk 7 ja 12). Samasse ritta mahuvad ka Viitka koguduse ja Ahja-Kärsa kullaketraajate kümnennda tegevusaasta tähistamine (loe lk 9) või siis kohtumised kaugemate sõpradega, mida enamasti kaua ootama peame ja siis ka hoolsalt ette valmistame, nagu Haapsalu kogudus oma Tistedali sõitu (loe lk 17). Ja kuldpulm, nagu seda tänavu on kogenud Maie ja Uno Kompus (loe lk 16). Üks sedalaadi "maamärk" ühiskonnas laiemalt on kindlasti Tallinna kultuuripealinnaks olemine aastal 2011, mis muu hulgas on ka Hugo Lepnurme mälestusoreli ehitajatele pakumas taustsüsteemi, mida silmas pidada ja kus ennast märgatavaks teha (loe lk 6).

Suvi AD 2010 on Eesti Metodisti Kirikus olnud sündmuste- ja teguderohke. Väärtustagem seda, hoides kõikidest neist väiksemaist ja suuremaist "verstapostidest" möödudes ikka meeles sihti, millest kirjutab Peetrus oma esimeses kirjas (1:9), kus ta usu eesmärgina nimetab hingede päästet.

Ja kui Iiob küsib (6:11): "Mis on mu jõud, et jaksaksin oodata, ja missugune peaks olema mu eesmärk, et suudaksin kindlaks jääda?", siis Paulus otsekui vastab sellele kirjas filiplastele (3:13-14): "... ühte aga ma ütlen: Ma unustan kõik, mis on taga, ja sirutun eesoleva poole, ma püüdn sihtmärgi poole, Jumala üleva kutsumise võiduhinna poole Kristuses Jeesuses."

EMK Suvekonverents 2010 (loe lk 8).

SELLES NUMBRIS

• Piibel

Toomas Pajusoo

Mida võime õppida kümnest käsust? Kolmas ja neljas käsk ..3

Inna Välja

Mõtteid kolmanda käsu kohta ..5

• Meilt ja mujalt

Uudised ja sündmused6, 11

• Pildikesi Ahjalt

Irja Saksing

Jumala igikestev arm8

• Aastakonverents

Kutse ja läkitus lõikusele10

• Reeküla kogudus 100

• Pihla valla valgus ja sool12

Vihmas ja päikeses14

• Tunnistus

Maie Kompus

Meil oli kuldpulm!16

• Haapsalu lood

Urmas Rahuvarm

Teekond Tistedali17

Esikaanel:

Pildikollaž Reeküla kogudusest

Väljaandja: EMK kirjastustoimkond

Narva mnt 51, 10152 Tallinn

Tel: 6688 479

e-post:

koduteel@metodistikirik.ee

www.metodistikirik.ee/Koduteel

Toimetuse kolleegium: Anneli Klausson,

Tarmo Lilleoja, Toomas Pajusoo, Priit

Gregorios Tamm

Toimetaja: Kärt Jänes-Kapp

Kujundaja-küljendaja: Taimi Pärna

Kirjasatjad: Imbi Herm (Rakvere),

Arvi Lindmäe (Saaremaa),

Irja Saksing (Kärsa ja Ahja)

TELLI KODUTEEL aastaks 2011.
Aastatellimus 120 krooni (7,66 eurot)

Mida võime õppida kümnest käsust?

Kolmas ja neljas käsk

TOOMAS PAJUSOO

Sa ei tohi Issanda, oma Jumala nime asjata suhu võtta, sest Issand ei jäta seda nuhtlemata, kes tema nime asjata suhu võtab!

(2Ms 20:7)

Pea meeles, et sa pead hingamispäeva pühitsema! Kuus päeva tee tööd ja toimetada kõiki oma talitusi, aga seitsmes päev on Issanda, sinu Jumala hingamispäev. Siis sa ei tohi toimetada ühtegi talitust, ei sa ise ega su poeg ja tütar, ega su sulane ja teenija, ega su veoloom ega võõras, kes su väravais on! Sest kuue päevaga tegi Issand taeva ja maa, mere ja kõik, mis neis on, ja ta hingas seitsmendal päeval; seepärast Issand õnnistas hingamispäeva ja pühitses selle.

(2Ms 20:8–11)

Mõeldes positiivselt, kutsub kolmas käsk Jumalat ja tema nime austama, see õpetab õiget suhtumist Jumala nimesse. Inimene ei tunne end ju solvatuna, kui tema nime pilgatakse või häbistatakse.

Eesti kultuurikontekstis ei ole isikunimel sellist tähendust, nagu oli heebrea kultuuris. Piibli-aegadel pandi lapsele nimi, mis teda hästi iseloomustaks. Näiteks Esimeses Moosese raamatus (ptk 25) räägitakse Iisaki naisest Rebekast, kes sünnitas kaksikud. Tema esmasündinu oli välimuselt nagu karune kuub ja sai nimeks Eesav, st "karvane". Teisena sündinud venna käsi hoidis kinni Eesavi kannast ja temale pandi nimeks Jaakob – "haarab kannast". Inimese nimi oli neil aegadel enam kui lihtsalt sõna, mis eristab üht isikut teisest.

Eestis reguleerib nimedega seonduvat nimeseadus, mis välistab isikunime kuritarvitamise. Näiteks ei saa panna lapsele nime, mis ei ole

kooskõlas heade kommetega, on tavatu või ei vasta isiku soole. Kui inimese nime kaitseb seadusandlus, siis Jumala nime kaitseb väärkasutamise eest kolmas käsk.

Piibel räägib Jumala nimest mitmel korral. Näiteks psalmist ütleb (111:9b): "...püha ja kardetav on tema nimi." Jumala nime ei saa asetada samale tasandile teiste nimedega, sest Jumal on täiuslik ja püha.

Jumala nime väärkasutamise vältimisest

1. Ära austa Jumala nime üksnes sõnadega. Näite Jumala nime väärkasutamisest leiame Matteuse evangeliumist (15:8–9), kus Jeesus ütleb: "See rahvas austab mind huultega, nende süda on aga minust kaugel. Ilmaaegu teenivad nad mind, õpetades õpetusena inimeste käskimisi." Luuka evangeliumis (6:46) jätkub sama mõte: "Aga miks te mind hüüate: 'Issand, Issand!' ega tee, mida ma ütlen?" Inimesed kasutasid küll Jumala nime, ent ei kuuletunud Tema korraldustele. Sel viisil

võib kristlasest saada silmakirjatseja, kes tunnistab Kristust ja kasutab Tema nime, aga rikub kolmandat käsku. Paulus kirjutab sel teemal Tiitusele (1:16): "Nad väidavad end tundvat Jumalat, aga tegudega salvavad tema ..."

2. Ära häbista Jumala nime oma tegudega. Paulus kirjutab (Rm 2:21–24): "Kuidas sa nüüd teisi õpetades iseennast ei õpeta? Sina, kes jutlustad, et varastada ei tohi, aga ise varastad? Kes ütled, et abielu ei tohi rikkuda, aga ise rikud abielu? Kes ebajumalaid jälestad, aga ise riisud nende pühamut? Kes kiitled Seaduse üle, aga ise häbistad Jumalat Seadusest üleastumisega? Sest, nagu on kirjutatud, teie pärast teotatakse Jumala nime paganate seas." Paulus vihjab inimestele, kes väitsid, et on Jumala esindajad, ent häbistasid Jumala nime oma tegudega. Seegi on Jumala nime väärkasutamine.

Inimene, kes kuritarvitab Jumala nime ega kuuletu talle, ei riku üksnes kolmandat, vaid ka üheksandat käsku: "Sa ei tohi tunnistada oma ligimese vastu valetunnistajana!"

3. **Ära vannu.** Tihti eksitakse Jumala nime kasutamisel, öeldes midagi "Jumala nimel", ise Jumalat tundmata. Jeesus ütles aga jüngritele (Mt 5:33–37): "Veel olete kuulnud, et muistsele põlvele on öeldud: "Sa ei tohi valet vanduda!" ja "Issandale antud vandeid tuleb pidada!" Aga mina ütlen teile: Ärge vanduge üldse, ei taeva juures, sest see on Jumala troon, ega maa juures, sest see on tema jalgealune järg, ega Jeruusalem juures, sest see on suure Kuninga linn! Ära vannu ka oma pea juures, sest ise ei saa sa ühtegi juuksekarva valgeks või mustaks teha! Iga teie "jah" olgu "jah" ja iga "ei" olgu "ei", aga mis üle selle, see on kurjast." Sama mõtet kordab apostel Jaakobus (Jk 5:12): "Aga ennekoike, mu vennad, ärge vanduge ei taeva ega maa juures ega mingit muud vannet. Teie "jah" olgu "jah" ja "ei" olgu "ei", et te ei langeks kohtu alla."

4. **Ära kunagi nea ega pilka Jumalat.** Näide sellest, kuivõrd tõsine asi oli Jumala nime kuritarvitamine Vana Testamendi perioodil, leidub Kolmandas Moosese raamatus (24:10–16): "Keegi Iisraeli naise poeg, kelle isaks oli egiptlane, läks välja Iisraeli laste sekka; ja nad hakkasid leeris riidlema, see Iisraeli naise poeg ja üks Iisraeli mees. Iisraeli naise poeg pilkas Nime ja needis seda. Siis viidi ta Moosese juurde. ... Ja Issand rääkis Moosesele, öeldes: "Vii needja väljapoole leeri; kõik kuuljad pangu oma käed tema pea peale ja terve kogudus visaku ta kividega surnuks! Ja räägi Iisraeli lastega ning ütle: Kes neab oma Jumalat, see peab oma pattu kandma! Ja kes pilkab Issanda nime, seda karistatagu surmaga; terve kogudus visaku ta kividega surnuks! Olgu võõras või päriselanik, kes Nime pilkab, surmatagu!"

Kokkuvõtteks mõelgem sellele, kui kergesti ja vahel enesele teadmatult võime oma sõnade ja tegudega kuritarvitada Jumala püha nime. Aga kui meie oma patud tunnistame, on meil lootust leida Kristuse läbi andestust ja armu.

Neljas käsk

Neljas käsk puudutab aja õiget ja püha kasutamist, millest võiks palju kirjutada. Tänapäeval kogeme pidevalt aja defitsiiti. Ärimed ütlevad, et aeg on raha. Ometi ei pea see väide paika: raha saab asendada, aega mitte. Arvatakse ka ekslikult, et mida hõivatamad oleme, seda olulisem on meie elu.

Neljas käsk annab head nõu, kuidas oma aega korrastada. Üks päev seitsmest peaks olema püha päev, kui tööd ei tehta. See on vajalik eelkõige inimese vaimse ja füüsilise tervise, pere, suhete, vaimsuse ja ühiskonna heaolu pärast. Tegemist ei ole järjekordse koormava kohustusega, vaid vastupidi – Jumala kingitusega. Inimene funktsioneerib paremini, kui võtab nädalas ühe päeva vabaks. Osvald Tärk on toonud ilmeka võrdluse, öeldes, et kui sissetulekust kuulus Issandale kümnendik, siis ajast pidi talle kuuluma seitsmendik. Ajaohvrit ei ole võimalik olla usklik.

Hingamispäevast ja pühapäevast

Hingamispäev ehk sabbat on juudi nädala seitsmes päev, mis kestab reede päikeseloojangust laupäeva päikeseloojakuni. Nimi "hingamispäev" tuleneb heebreakeelsest sõnast *lishbot*, mis tähendab "lõpetada". Esimeses Moosese raamatus (2:2–3) öeldakse: "Ja Jumal oli lõpetanud seitsmendaks päevaks oma töö, mis ta tegi, ja hingas seitsmendal päeval kõigist oma tegudest, mis ta oli teinud. Ja Jumal õnnistas seitsmendat päeva ja pühitses seda, sest ta oli siis hinganud kõigist oma tegudest, mis Jumal luues oli teinud." Hingamispäeva käsuga tuletab Jumal rahvale meelde, et Ta ise puhkas seitsmendal päeval. Ka juudid pidid puhkama, kuid veelgi tähtsam oli pühitseda see päev Jumalale.

Hingamispäeva pidamine sai Iisraelis tuntuks pärast Egiptuse orjapõlve (vt 5Ms 5:15). Hingamispäeval toodi Jumalale argipäevaga võrreldes kahekordsed ohvrid (4Ms 28:9), pandi välja vaateleivad (3Ms 24:5–9) ning kogudus käis koos (Js 1:13). Paabeli vangipõlve ajal sai hingamispäevast

ümberlõikamise kõrval Issanda ja tema rahva vahelise lepingu kõige tähtsam meenutaja, mis eraldas Iisraeli paganarahvastest (Hs 20:12).

Hingamispäev oli ka Uue Testamendi ajal kõigi juutide püha ja puhkepäev: sünagoogis loeti pühi kirju (Lk 4:16–20, Ap 13:14, 15, 27; 15:21) ja loomulikult ei töötatud. Variserid järgisid Seadust rangelt, kuid veelgi radikaalsemad olid lahusulised esseenid. Hingamispäeval oli keelatud 49 tööd, nende hulgas nt tule süütamine, käte plaksutamine, isegi haige juures käimine. Jeesus meenutas, et "hingamispäev on seatud inimese jaoks, mitte inimene hingamispäeva jaoks" (Mk 2:27).

Kirjas heebreakeelsele öeldakse (4:4), et "Jumal hingas seitsmendal päeval kõigist oma tegudest". Samas pole Uues Testamendis ühtki hingamispäeva pidamisega seotud käsku. Kristlastel ei ole otsest sidet käsu kohustusega, sest "seaduse lõpp on Kristus, õiguseks igaühele, kes usub" (Rm 10:4).

Pärast Jeesuse ülestõusmist hakkasid usule tulnud kogunema jumalateenistuseks nädala esimesel päeval, pühapäeval, Kristuse ülestõusmise päeval. Püha Vaim valati jüngrite peale samuti pühapäeval. Kristus ilmus nädala esimesel päeval ka Patmoses olevale Johannesele, kes nimetas seda Issanda päevaks (Ilm 1:10). Koguduse kasvades omandas pühapäevane kooskäimine aina suurema tähtsuse. Lõpuks andis kristlik keiser Constantinus 321. aastal välja dekreedid, millega pühapäev kuulutati riiklikuks pühaks, mil enamik töid oli keelatud.

Kristlase hingamispäev

Kristuse vabaduse käsu järgi ei ole ükski päev teisest pühast ja oluline on pühitseda iga päeva. Selles ilmneb pühitsemise uudne käsitus. Vanas Seaduses mõisteti pühitsemist sageli kui välist eraldumist Jumala teenistusse, Uues Seaduses aga mõistetakse seda sisemise eraldumisena. Vana Seaduse jumalateenistus oli rituaalide ja nõuete täitmine, Uue Seaduse jumalateenistus on Jumala ja ligimese

armastamine ning teenimine. Vana seadus on Moosese käsu all olemine, Uus Seadus aga Kristuse armastuse valitsemine Püha Vaimu kaudu.

Kui oleksime käsu all, poleks ainuüksi sabbatikäsust üleastumise tõttu kellelgi pääsu surmakaristusest. Aga kristlased on armu alla.

Milline päev kuulub siis meile? Päril kindlasti nädala esimene päev, Issanda päev. See on koguduse päev, Kristuse surnuist ülestõusmise päev.

Õieti on meie hingamispäev Jeesuses Kristuses eneses, kelles meie hing on leidnud rahu ja kosutust. Seega on Issanda päevale antud

Uues Testamendis eriline koht, see on imeline kingitus, mitte raske ike. Seepärast koguneme püha-päeval rõõmuga jumalateenistusele sõna ümber, palvetame, laulame ja puhkame nii ka ihulikult töö-nädala vaevast.

K7

Mõtteid kolmanda käsu kohta

INNA VÄLJA

Israellased võtsid kolmandat käsku nii sõna-sõnalt, et väl-tisid Jumala nime nimetamist täielikult. Nad läksid oma kartuses niikaugele, et pühakirja lugedes ütlesid kohal, kus oli kirjutatud heebreakeelne Jumala nimi, selle asemel "Is-sand" (heebrea *Adonai*, aga ka *Elohim* või *El Šaddai*). Juu-did toimivad nii tänapäevani.

Kas Jumala nimel (tõe-näoliselt kõlas see heebrea keeles "Jah-ve") on mingi maagiline mõju, et selle igal nimetamisel juhtub kohe midagi hal-ba? Asi ei ole ilmselt maagias. Iga rahvas räägib ju Jumalast oma ema-keeles ja kõnetab Teda isemoodi.

Samas kehtib kolmas käsk ikkagi ka eestlasele, ehkki tänapäeval on see paljudele võõras ja kümme käs-ku kipub olema kui igiammune ja vananenud koodeks, millel ei ole mingit tähtsust. Näiteks ei eristata sedagi, et jumal väikese algustähega kirjutatuna tähendab üldnimetust, aga suure algustähega kirjutatult märgib see traditsiooni järgi Piibli Jumalat.

Aga nüüd kõnelemisest. Leidub rohkesti näiteid, kuidas rahvasuus on Jumal ja Issand muutunud hüüa-tusteks, mis hüüatajale midagi ei tä-henda ja millel on juba pigem halb kui hea kõla. Viimasel ajal olen kuul-nud ka selliseid mõttetuid väiteid, nagu hiljuti ühe spordiajakirjaniku suust kõlanud: "Jumal oli täna lätlas-te poolel."

Vähe sellest. Tõeliselt ebameeldiv on sõita ühistranspordis, kus võib alatasa kuulda niisugust sõnapruuki,

et Jumala nime asjata nimetamine on selle kõige leebemaid vorme. Väl-jakutsuv ropendamine on muutunud lausa epideemiaks. Paraku näitab see, mis on inimesel keelel, tema si-semust. Nii et meil on põhjust palve-tada oma rahva vaimse tervise pä-rast.

Aga mida ütleb kolmas käsk krist-lasele, kes on otsustanud elada, jär-gides Jumala sõna, mille hulka kuu-luvad ka kümme käsku? Olen koge-nud, et mõnegi uskliku suust võib Jumala nime kuulda ka olukordades, kus seda ei oleks vaja. Kas on tegu lihtsalt harjumusega või

tahab inimene ehk en-nast sellega kuidagi pü-hamana esitada või tun-da? Kümne käsu teemal kirjutatud raamatuid sirvides panin tähele, et kõik autorid rõhutavad: Jumala eesmärk selle käsuga on, et me ei muudaks tema nime

kuidagi odavaks ega pilluks seda iga lause juurde, nii et inimesed, kes se-da kuulevad, on lõpuks tüdinunud. Sellega võib olla umbes sama lugu nagu sõnaga "armastus", mis on nii odavaks leierdatud, et seda ei võeta-gi enam tõsiselt. Mulle tundub, et

Jumala nime nimetamine ei tee juttu kuidagi mõjuvaks inimesele, kes kuulata ei taha. Ja kes tahab, see kuulab niikuinii. Tähtis on jutu sisu, ja see, kas me ise elame selle järgi, mida teistele õpetada tahame, eriti kui armastame moraali lugeda.

Mul on Jumala nimega ka üks vä-ga isiklik kogemus. Jumalaga kohtu-miseni elasin tavalist ilmalikku elu, mille juurde kuulus ka nii Jumala kui kuradi nime asjata nimetamine. Olin pannud tähele, et ei saanud sin-na ise midagi parata: minu suust lip-sas eriti kuri välja juba nii tihti, et tundsin selle pärast piinlikkust. Aga kuidas ma ka ei püüdnud, ei õnnes-tunud mul seda vältida.

Kõik muutus hetkega, kui kohtu-sin Jumalaga. Ei tulnud enam kuradi nimi mu suust ega saanud ma enam Jumala nimegi lihtsalt lobisedes öel-da. Mõlemad olid äkitselt saanud si-su. Mõistsin, et nende taga on konk-

reetsed isikud – need ei ole lihtsalt soe õhk, mis mu suust välja tuleb.

Kui hakkasin Piiblit lu-gema, leidsin Johannese evangeeliumist huvitava peatüki, kus Jeesus ütleb: "Kui te jääte minu sõnasse, siis te olete tõesti minu jüngrid ning tunnetate tõ-de, ja tõde vabastab teid."

(Jh 8:31, 32); "Igaüks, kes teeb pattu, on patu ori." (Jh 8:34); "Kui nüüd Poeg teid vabastab, siis te olete tõe-poolest vabad." (Jh 8:36). Kui ma kohtusin tõega (Jeesus on tõde!), siis ta vabastas mind sellest patust, mis mind oli sidunud.

K7

**Kui inimese
nime kaitseb
seadusandlus,
siis Jumala
nime kaitseb
väärkasutamise
eest
kolmas käsk.**

Narva kogudus sai uue pastori

Pühapäeval, 4. juunil algusega kell 13 toimunud jumalateenistusel Narva metodisti kirikus paluti õnnistust koguses tööle asuvale uuele pastorile Erkki Sepale.

Senini teenis pastorina Narvas Vladimir Beregovoi. Nüüdsest jätkab pastor Beregovoi üksnes EMK Sillamäe koguduses.

KT

Foto: TAAVI HOLLMANI kogu

Raissa ja Vladimir Beregovoi, Taavi Hollman, Peeter Piirisild, Erkki ja Leeni Sepp 4. juunil Narva koguduses.

Tartus laulupeol

12. juunil Tartus peetud EELK vaimulik laulupeol "Mu mano tulge latse" osales Tallinna koguduse kammerkoor Credò. Mitmed metodisti muusikud mängisid kaasa laulupeo orkestris.

Lastepäeval löid kaasa ka Juhhei lauljad ning siin-seal võis näha teisi-gi metodiste. Segakooride ettekan-des kõlas peol muu hulgas Evelin Kõrvitsa "Ütle, mis on inimene", mil-le autori lauljad laulupidude üldise kornbe kohaselt ka välja nõudsid.

KT

Foto: UNO LOORIS

Credo-Allika ühendkoor laulupeo-rongkäigus, mis algas Toomemäelt ja suundus lauluväljakule.

Juubilarid Kuressaare koguduses

Anne Kirst 18. juuli - 55
Armilde Lember 6. august - 90
Aili Raamat 20. august - 60

Kirikuvalitsus õnnitleb!

Tõnu Kuusemaa
19. september - 55

Piiblipood internetis

17. mail avas Eesti Piibliselts internetis Piiblipoe, kus müügil Piiblid ja Piiblitega seon-duv.

Piiblipoe valikuga saab tutvuda aadressil www.piiblipood.ee. Piiblite eest saab tasuta otse veebilehel pangalingi kaudu ning Piiblid toimetatakse ostjani posti teel.

KT

Vilen Künnapu installatsiooni avas anglikaani kiriku pea

Tallinna metodisti kiriku üks arhitekte, Vilen Künnapu, osales tänavu Londoni arhitektuurifesti-valil installatsiooniga "Jõe kell", mida sai vaadata Thamesi jõe kal-dal Southwarki katedraali ees.

Kell valmis arhitektil spetsiaalselt Londoni festivali tarvis. Kolmenäda-lane festival avati juunis, kuid "Jõe kell" jäeti kiriku soovil oma kohale augusti lõpuni. Huvi Eesti arhitekti töö vastu näitab asjaolu, et installat-siooni käis avamas anglikaani kiriku pea Rowan Williams isiklikult.

Künnapu on selgitanud Eesti Rah-vusringhäälingu uudisteportaale, et "Jõe kella" inspiratsiooniallikaks on gooti kiriku arhitektuur. Kuue meetri suuruse installatsiooni põhikujundiks on fiiberklaasist kirikukella sümbol. Installatsioonis on kasutatud ka alumiiniumist rattakonstruktsiooni, mille augustus on tuletatud gooti ka-tedraali roosaknast.

KT

Orelisuvi täis töid ja tegemisi

Suveüritustega kasvatasid oreli-sõbrad Hugo Lepnurme nimeli-se Orelifondi ressursse enam kui 10 000 krooni võrra.

Samal ajal kui orelimeister Guido Schumacher teeb Belgias ettevalmis-tusi ja esimesi samme oreli ehitami-sel, on orelifond jätkanud aktiivselt raha kogumist. Suvesse mahtus kaks orelisünnipäeva. 20. juunil tä-histati ühise peoga aktiivsete oreli-sõprade Eevi Alvin ja Rein Ludri juubeleid – Reinul täitus 9. juunil 70 eluaastat, Eevil 20. juunil 75 eluaas-tat. 4. juunil kogunesid orelisõbrad Helvi Kruusmanni ja Heiti Aulise orelisünnipäevale. 18. juulil peeti ju-ba mõnevõrra traditsioonilist ore-lipiknikku Valgejõe Virve ja Mati Soode suvekodus.

Augusti lõpust on taas avatud ka orelifondi annetuste saal.

KT

Foto: Koduteel

Orelisõber Urve Aulis loeb juubila-ridele Eevi Alvinile ja Rein Ludrile ette orelifondi tunnustus- ja tänu-kirja.

Haapsalu koguduse Ameerika sõber

Haapsalu metodistidel on sõprus-kogudus Ameerikas – ÜMK Swartz Creeki kogudus Michigani. Selle koguduse pastor John D. Landis külastas tänavu teist korda Eestit.

John D. Landis osales külalisena ka EMK aastakonverentsil ning EMK Teoloogilise Seminari lõpu-aktusel ja valiti seminari hoole-

kogusse. Aega jäi ka selleks, et nau-
tida Eestimaa suve ning jaaniõhtut
koos Haapsalu sõpradega.

KT

Fotod: Haapsalu kogudus

John D. Landis jaanipäeval Haap-
salu kogudust tervitamas ja kingi-
tust (leek ristiga) üle andmas, tõl-
gib Regina Mültram.

Jaanipäeval jäi külalisel aega ka
koos Peeter Rahuvarmiga musit-
seerida.

Emmaus 2010

August on Eestis juba traditsioo-
niliselt Emmause-kuu.

2010. aastal korraldati Aa laagris
juba 28. meeste ja 29. naiste
Emmause teekond Maarjamaal. Tee-
konnad läbiti vastavalt 11.–14. ja
18.–21. augustil.

KT

Ruusmäe kogudus tähistas poolsajandit

14. augustil tähistati Ruusmäe
(omaaegse Rogosi) mõisa
ruumes Ruusmäe koguduse 50. aas-
tapäeva.

Täiesti enesestmõistetavalt anti
teenistusel ajalooline ülevaade
Ruusmäe koguduse tegemistest ja
näidati pilte. Sõnumit jagas superin-
tendent Taavi Hollman.

Pidulik teenistus vältas üle kolme
tunni, sest sünnipäevakogudust olid
tervitama saabunud ka Olav ja Urve
Pärnamets ning Raivo ja Eda Kõrge-
mägi Tallinnast ning muidugi

“omad” pastorid Võrust ja
Viitkalt, kes ka kaasa teeni-
sid. Tervituse andsid üle Võ-
ru baptistid ning vennaste
ühing. Muusikat tegi loovalt
kokku pandud bänd, kus
teenisid ka külalised kauge-
malt: Eivin Toodo viiulil ja
Peeter Rahuvarm süntesaa-
toril.

Jumalateenistusele järgnes pidu-
lik vastuvõtt. Ilm oli juubelpäeval
äärniselt palav, nagu tänavu suvel
ikka.

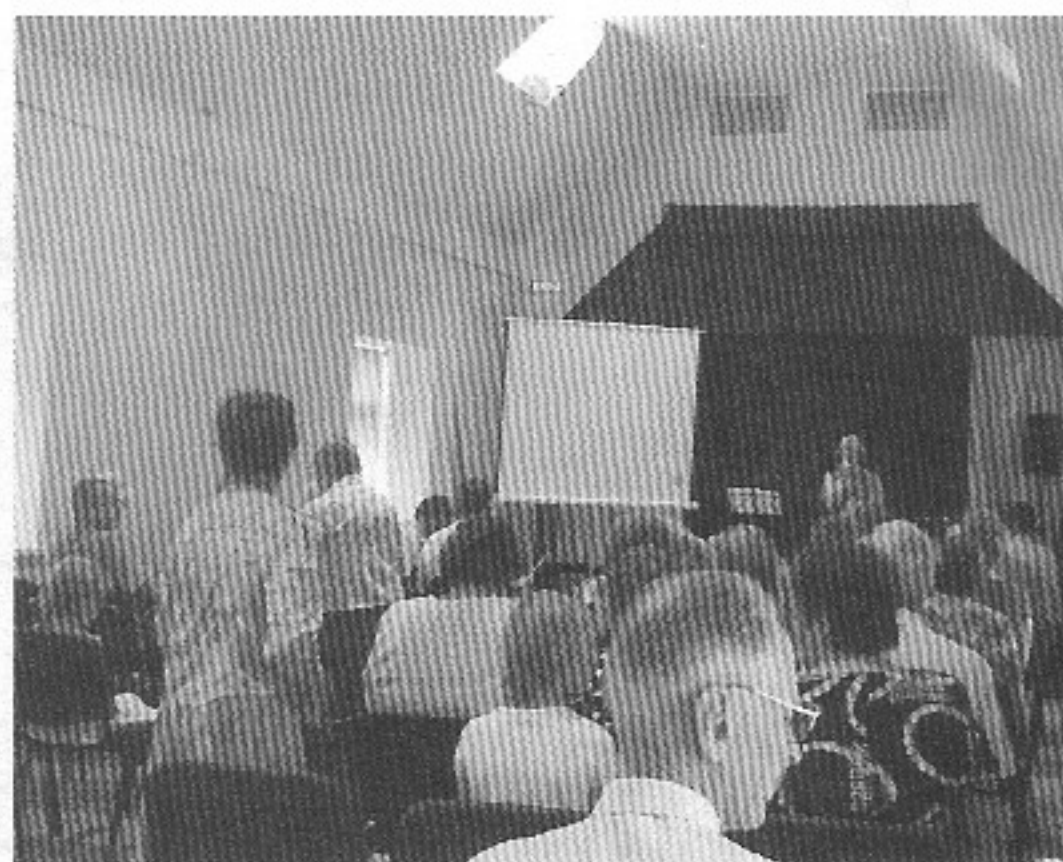

Foto: NAATAN HOLLMAN

Ruusmäe koguduse juubelpidustustel.

Ja juba järgmisel nädalavahetusel
koguneti Võrumaal järgmisele juu-
beliüritusele, sest Viitka kogudus tä-
histas 10. aastapäeva.

KT

Jaanipäevamelu Haapsalu koguduse õuel.

Chelsea Clintoni
laulatus tõi meediasse
religiooniteema

31. juulil läks mehele USA
presidendi Bill Clintoni
metodistist tütar Chelsea Clinton.

Ühinenud Metodisti Kiriku uudis-
teagentuuri väitel räägiti laulatuse
eelsetes kuulujuttudes nagu tavali-
selt nii kuulsuste osalemisest kui
püüti ära arvata pruutkleidi loojat,
ent hoopis ebaharilikuna tõusid esile
ka religiooni puudutavad küsimu-
sed.

Nimelt panid Chelsea Clintoni ja
tema väljavalitu Marc Mezvinsky
paari ÜMK New Yorgi aastakonve-
rentsi vaimulik Bill Shillady ning
Yale'i ülikooli kaplan rabi James
Ponet.

KT

Tähetorni lapsed käisid
Poolas spordimängudel

Lastekeskuse Tähetorn lapsed ja
Lõpetajad osalesid Poolas peetud
III rahvusvahelistel kristlikel suve-
mängudel, mille korralduse taga
seisavad Tomaszówi linnakese lu-
terlased.

Mängudel osalesid veel poolakad,
tšehhid, lätlased ja venelased. Eesti
esindajad olid küll noorimad, ent töid
koju kuldmedali ning kaks hõbedat.

“Tähetorni” uudiskirjas rõhutab di-
rektor Mall Tamm, et reis õpetas lapsi
võitma ja kaotama, nad said rohkesti
uusi sõpru, nägid Varssavit, Lodzi ja
Tomaszóvi linnakest ning suurepära-
seid Poola kirikuid. Tähetorni pere
osalemine neil suvemängudel sai või-
malikuks tänu Asbury metodistidele,
kes aitasid kanda reisikuluseid.

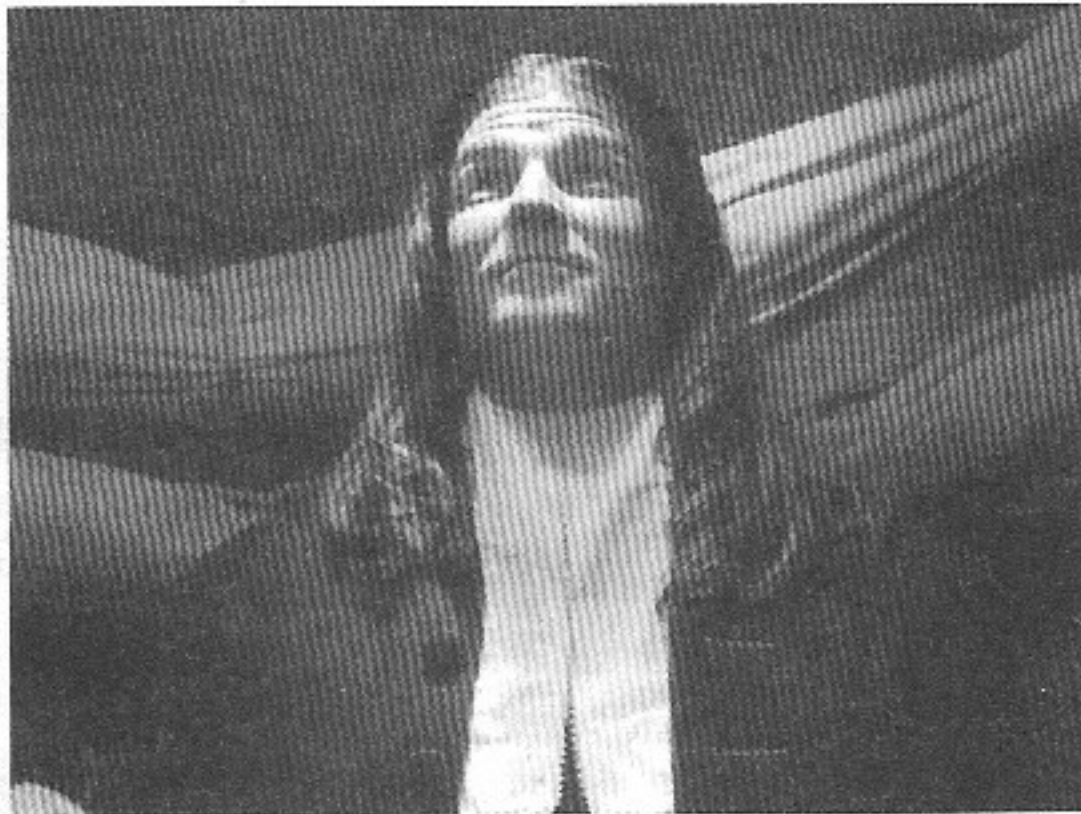
KT

John Wesley elu jõudis kinolinale

14. novembril 2009 esilinastus Põhja-Carolina ülikooli kunstide kooli Stevensi keskuses kunstiline film "Wesley". 15. juulil lasti turule ka filmi DVD-variant.

Film on valminud väikeses filmikompaniis Foundery Pictures. Selle lavastaja on vennastekoguduse (Trinity Moravian Church, Winston-Salem, N.C.) pastor John Jackman, John Wesleyt mängib näitleja Burgess Jenkins. Linasteos on filmitud Põhja-Carolinas.

Film hõlmab Wesley elu alates aastast 1732. See käsitleb nii tema elu Inglismaal, reisi Georgiasse, armumist Sophy Hopkeysse, 1738. aasta Aldersgate'i kogemust kui palju muid seiku. Lavastaja John Jackman on öelnud Ühinenud Metodisti Kiriku uudisteagentuurile, et John Wesley elu oli nii sündmusterohke, et sellest oleks saanud teha mitu filmi või isegi lühiseriali.

John Wesleyt mängib filmis näitleja Burgess Jenkins.

Jackmani kätte jõudis kõigepealt käsikiri, mille põhjal oli Wesley kavatsenud vändata filmi BBC. Too

projekt siiski ei teostunud. Jackman kasutaski nüüd ära mõned episoodid BBC jaoks valminud käsikirjast, mida ta täiendas Wesley päevikute ning muu materjali põhjal.

Hoolimata tillukesest eelarvest on film võitnud juba mitmeid auhindu, nagu näiteks pronkskrooni parima filmi ja hõbekrooni parima draama kategoorias Rahvusvahelise Kristliku Visuaalse Media Assotsiatsiooni igaaastasel üritusel CROWN AWARDS.

KT

-VI Suvekonverents: "Effata!"

Konverentsi peeti 5.-7. augustini Aa rannas. Teemaks olid korraldajad seekord valinud "Effata!" ("Avane", Mk 7:34). Konverentsil oli osalejaid 230, lisaks 22 last ja 30 noort.

Suvekonverentsi ettevalmistused algavad tavaliselt varsti pärast eelmise konverentsi lõppu, kui tagasiside saadud, arved kokku löödud ning meeskonnaga koos istutud. Seekordne teemasõna tuli südamesse eelmise suvekonverentsi telki kokku pakkides ning mõne aja pärast olime veendunud, et see ongi teema, millest 2010. aastal juttu teha.

Suvekonverentsi vabatahtlikud on suur Jumala ime, üle poolte neist on kaasa aidanud kõigil kuuel korral ning telgi püstitamine ja koos teenimine on neile kujunenud üheks aasta tipp-sündmuseks. Juba kolmandat aastat on lisaks Eesti noortele abiks olnud misjonigrupp Brasiiliast, Metodisti Kiriku Rio de Janeiro osariigi konverentsist. Samuti teenis kolmandat aastat muusika ja sõnaga Aleksandr Roytmann Iisraelist. Et külaliste saabumine su-

juks, telgid saaksid püsti ja sisustatud ning heli, videotehnika ja programmid ette valmistatud, on vaja ligi 70

vabatahtliku abi, kellest 48 tulevad juba kolm päeva varem. Lisaks konverentsi ettevalmistamisele aitavad vabatahtlikud ka laagri heakorratöös.

Järjest täiustunud on ka n-ö eelkonverents, kus päev algab hommikupalvega, mille viivad läbi eri piirkondade pastorid või noortejuhid ning lõpeb palve- ja ülistusõhtuga, mille käigus Jumal valmistab ja uuendab meeskonda konverentsiaegseks teenimiseks.

Konverentsi vaimulikku toidulaua katsid Maire Ivanova, kes pidas esimese õhtu jutlus-piiblitunni, Riho Kurg, kes pidas viipekeelse misjoni-jutluse, Rein Uuemõis, kes rääkis nii Effata-ärkamisest kui kutsus äratuskoosolekul meelesparandusele ja usu uuenemisele. Konverentsi üks tipp-hetki oli laupäevahommikune ristimisteenistus mere ääres, kui Taavi Hollman ja Artur Pöld ristsid kaheksa noort. Ent tippe oli teisigi: esimene õhtu lõppes laagri 15. sünnipäeva peoga, mida ehtisid ilutulestik ja meeleolukas kontsert ning milleks oli valmistatud 15-meetrine tort, mille kaunistamises võisid kõik kaasa lüüa ning mida pärast koos söödi.

Musitseerisid Tallinna vene koguduse ülistusgrupp, konverentsi ülistusgrupp, Üks seltskond ..., Tallinna palvekoja ülistusgrupp ja Aleksandr Roytmann. Vastavalt konverentsi teemasõnale oli vabadust ja rõõmu kõikjal ning mitmed teenistused lõppesid Jumalat kiites ja talle tantsides.

Valikseminaridel kõneles Aleksandr Roytmann evangeelsest tööst Iisraelis, Andrus Lukas teemal "Kas Jumalat võib nautida?". Livia Telles andis praktilise seminari noortele Jumala Püha Vaimu kohta ning palvetelgi meeskond eesotsas Tea Landiga viis läbi eestpalveseminari koos praktilise palvevõimalusega.

Oleme tänulikud kõigile, aga eelkõige Jumalale Tema armu ja lähedalolu eest. Järgmine suvekonverents toimub, kui Jumal lubab, 4.-7. augustil 2011 taas Aa rannas.

THEA KANT

Jumala igikestev arm

Kullaketrased lubasid juubeli puhul oma aardeaekasse pilku heita

5.-6. juunil oli Ahja misjonikeskuses väljas eakate käsitööringi "Kullaketrased" juubelinäitus.

Juba kaks päeva varem kogunesime misjonikeskusesse, et seada üles näitus, mis kajastaks kümne aasta töid ja tegemisi. Kohvikusaal sai täis elu ja värvikirevust: käsitsi maalitud siidisallid, lipsud, vitraažid, klaasi- ja portselanimaalid, akvarelid. Sekka kudumeid, heegeldatud linikuid, heidest pärleid, sõlgesid, rinnanõelu. Ühe laua vallutasid kübarad. Igaüks isesugune, eriline. Ja kotid. Küll heegeldatud, küll õmmeldud. Rõdusaali katsime pidulaua, mille iga suutäis oli oma valmistatud ja maitsev.

Õnnitlema olid tulnud sõbrad ja tuttavad: pastor Rein Laaneser abikaasaga, Mati Kirotar Rāpina käsitöökojast, vallavalituse sotsiaalnõunik Jutta Otsa, tantsurühmad "Hõbesõlg" ja "Roosi", MTÜ Aya Häärberi rahvas, koolidirektor Katrin Jõgeva, lasteaia "Illikuku" juhataja Inge

Saksing, kultuurimaja juhataja Anne Reinhold-Seene. Ansambel "Rukkirääk" koos juhendaja Elliga laulsid meeleoluka sünnipäevalaulu. Kunstnik Kersti Raidmaa-Suuman rääkis oma muljetest ja tal oli heameel tõdeda, et kõik kümme memme-kullaketrased moodustavad ühtse terviku. Seda oli armas kuulda!

Kui olime kogunenud peolaua ümber, üllatas meid Piret Palm, kes esitles slaidiprogrammi "Kullaketrased" tegevusest. Ja seda kauni suvelaulu saatel. Vägev! Suured tänud, kallis Piret! Tahame tänada ka pastori Rein Laaneseri, Ahja vallavalitust, kultuurimaja, Põlva kultuurkapitali, juhendajaid Kerstit ning Piretit, koostööpartnereid Rāpinast ja lilleseadjat Aili Lillipit.

Külalisi-uudistajaid oli ligidalt ja kaugelt. Kaks abielupaari Saksamaalt, ema ja poeg Ameerikast, käsitööhuvilised Põlvast jne. Kõigilt kingitused, lilled ja kiidusõnad. Meiegi jagasime meeneid. Loodame südamest, et meie ringi kaudu jätkub käsitöö

Kullaketrased tegemistest avaldas loo ka Põlvamaa ajaleht Koit.

traditsioon Ahja-mail. Suured tänud kõigile ringi liikmetele, kellel on jätkunud tahet käia koos iga nädal, nüüd juba kümme aastat. Tervist ja elurõõmu kõikidele!

Aga inimeste ponnistused oleksid kõik tühised, kui meid ei aitaks Taevane Isa. Püha Kõigeväeline Jumal, täname sind, et oled oma igikestva armuga kandnud meid kõik need ajad! Oled jätkuvalt andnud tervist ja tegemise lusti. Varustanud vajaliku. Lubanud eestpalve- ja tänusoo-vid tuua jumalateenistustel sinu trooni ette. Mitte ilmaasjata ei ole EMK kalendris just 6. juunil eestpalves Ahja misjonikeskus. Küllap sinul, armas Jumal, on sellega omad plaanid. Kiitus ja ülistus kuulugu vaid sinule, Kolmainus Igavene Jumal!

IRJA SAKSING
Kärsa kogudus, kullaketrased

Kullaketrased näitused.

Fotod: JANA LAANESER

Kutse ja läkitus lõikusele

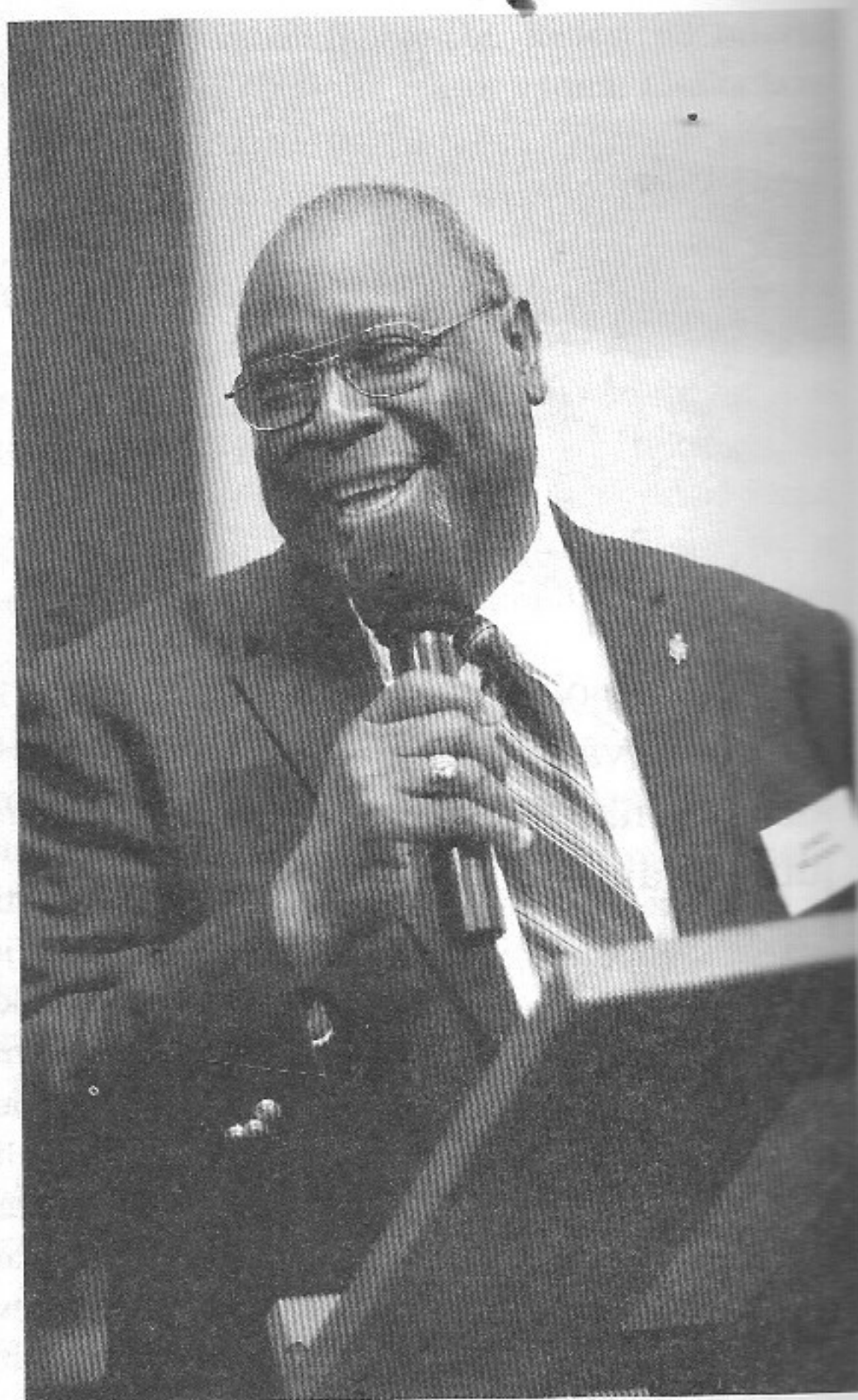
EMK kõrgeim kogu pidas 2010. aasta konverentsi 18.–20. juunil. Konverentsi moto "... kutse ja läkitus lõikusele ..." pärines Matteuse evangeeliumist (9:36-38).

Pärast kahte Pärnus korraldatud aastakonverentsi sõideti tänavu taas kokku Tallinna. Konverentsi kava oli traditsiooniline ja saadikutel tuli ära teha tavapärase töö: kuulata ära ettenähtud aruanded, kinnitada eelarve ja arutada läbi arutamist vajavad küsimused. Läti ja Leedu sõsarkirikute aruannetest nii palju, et Läti MK superintendent Gita Mednis peatus pikemalt sotsiaalsetel probleemidel, millega nende kirikul tuleb tegeleda, kinnitades ühtlasi, et Lätis tuntakse heas

mõttes kadedust Eesti võimaluse üle eurole üle minna. John Campbell aga esitas oma viimase aruande Leedu MK superintendendina, sest tal oli 18. juunil jäänud olla selles ametis veel üksnes üheksa päeva. Leedut hakkab ajutiselt teenima Ukraina superintendent, viibides iga kuu ühe nädala Leedus. On oodata uue misjonisuperintendendi ametisseääramist, aga John Campbelli sõnul ilmselt viimast korda, sest Leedu metodistid on juba piisavalt tugevad, et toimida iseseisvalt.

EMK superintendent Taavi Hollman rõhutas oma aruandes: "Vaadates tagasi aastale 2009–2010, võime olla tänulikud Jumalale Tema hoolitsuse eest. Usun, et oleme kasvamas meeskonnana, mille moodustavad pastorid, kaplanid, kirikuvalitsuse liikmed, ordinatsioonikomisjoni liikmed, toimkondade ja struktuuriüksuste juhid. Tihenenud on omavahelised kontaktid ja koostöö."

Erilist hõngu lisas tänavusele konverentsile asjaolu, et kohal oli koguni kaks piiskoppi – ÜMK Põhjamaade ja Baltikumi piiskop Christian Alsted ning USA Holstoni konverentsi piiskop James Swanson. Mis sellest kõigest välja kasvas, sellest on toimetu-

Jutlustab Holstoni konverentsi piiskop James Swanson.

Veebilehel www.bmk.ee/tv saab huviline jälgida salvestust 2010. aasta aastakonverentsi lõputeenistusest, kus jutlustas piiskop Christian Alsted. Samas on jälgitav ka 20. juuni venekeelne teenistus, kus jutlustas piiskop James Swanson.

sele oma tunnistuse saatnud Kärssa koguduse ilmikdelegaat aastakonverentsil IRJA SAKSING: "Püha Vaim, puuduta mindki ..." selliseid õhkamisi palves olen sageli saatnud Jumala poole. Ja nüüdseks on see tõeks saanud. Tänu olgu Jumalale!

Aastakonverentsi päevad olid täis aruandeid, numbriteridu. Vägisi kipus väsimus kallale. Aga päeva lõpuks kogunesime kirikusse, kus saime uut jõudu. Lausa energiasööst! Toimusid hea sõnumi õhtud muusika ja lauludega, jutlustajaks Holstoni konverentsi piiskop James Swanson. Millise rõõmu ja pühendumisega jagas ta Jumala Sõna! Jutlused olid ajakohased, lihtsad, emotsionaalsed. Meie superintendent Taavi Hollman tõlgina tegi kaasa sama ennastsalgavalt. Et need, kes inglise keelt ei mõista, saaksid ka osaduses olla.

Foto: PRIIT TAMM

Aastakonverentsil õnnistati diakoniks Mark Nelson, kes jätkab teenimist Eesti Evangeelse Alliansi evangelismi- ja misjonitoimkonnas.

Aastakonverentsi prooviliikmeks õnnistati Erkki Sepp, kelle piiskop ka kohe Narva kogudust teenima määras.

Jumal oli meiega. Mitte üksnes seetõttu, et viibisime kaunis sakraalhoones, vaid meid oli nii palju koos ja ühised palved olid

nii vägevad. Ja kui kogunesime altari juurde palveks ja õnnistuseks, täitis Püha Vaim mindki. Ülestõstetud kätte tuli eriline tunne. Samuti teise kätte, mille ma siis ka üles taeva poole tõstsin. Lausa füüsiliselt tundsin, kuidas minus voogas ja kiirgas. Kiitus ja ülistus kuulugu üksnes Sulle, Kõigeväeline Jumal! Praegugi neid ridu kirjutades tunnen jälle surinat kätes ja mu süda on nii kerge ning hing kipub kõrgustesse.

Kiidetud olgu Issand nende päevade eest! Ja ma saan nüüd rahuliku ning rõõmsa meelega laulda: "Püha Vaim, puuduta mindki, õpeta tänama. Sinu lähedal aina Su armust elama!" (Lauluraamat, 153)

Halleluuja! Aamen."

KT

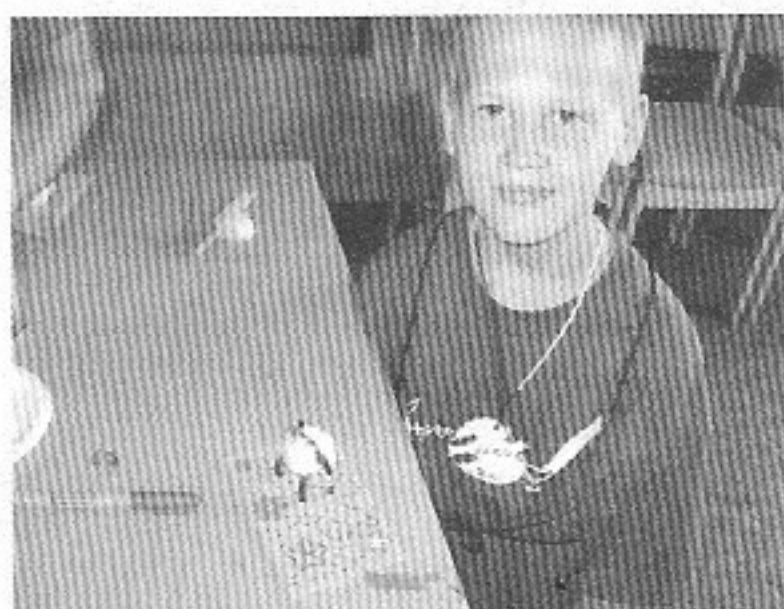

Foto: ÜLLAS TANKLER

Agape suvi AD 2010

26.–29. juulini kogunesid Pärnu lapsed taas Agape kirikusse suvekooli.

Pärnu Agape kirikus toimus laste suvekool tänavu juba neljateistkümnendat korda ning tõi pastor Tõnu Kuusemaa sõnul seekord kokku 83 last. Neljal päeval kuulatati head sõnumit Jumalast, lauldi, mängiti ja meisterdati. Nagu kirjutab Agape infolehes Külli Kuusemaa, oli sel aastal lisaks

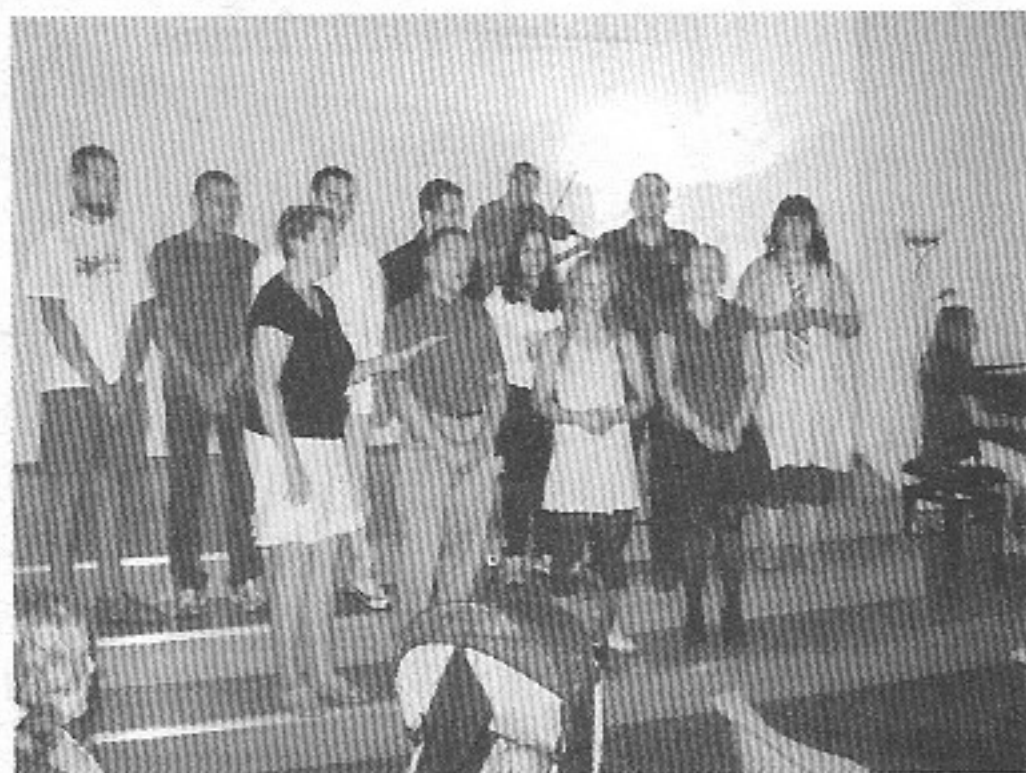
oma vabatahtlikele abiks ka kaheksa vabatahtlikku Asbury sõpruskogudusest Ameerikast. Enne laste suvekooli, 22.–25. juulil, peeti Pärnus misjoniseminari, kus omakorda löid kaasa külalised Brasiiliast. Nii oligi pühapäeva, 25. juuli jumalateenistus eriline selle poolest, et Pärnus said kokku ja teenisid kaasa misjonärid Ühendriikidest, Brasiiliast ja muidugi ka Eestist.

KT

25. juuli Agapes: esiplaanil Ameerika vabatahtlike grupp.

Fotod: Agape kogudus

25. juuli: laulavad misjoniseminaril osalenud. Tagareas seisavad Taavet ja Brasiilia misjonärid.

Pihtla valla valgus ja sool

Jumal on oma suurest armust lubanud Reeküla kogudusel olla valguseks ja soolaks praegusele Pihtla vallale alates 25. juulist 1910.

Seda daatumit, mil Reeküla usklikte kogukonnast sai toonase Eesti Piiskopliku Metodisti Kiriku Kuressaare koguduse esimene osakond, on peetud ärkamise alguseks Reekülas.

Ärkamine Reekülas

Vaimulik liikumine Reekülas algas kunagise pastori Herni Kunstimehe sõnul siiski enne 1910. aastat: mõned usklikud kogunesid palveks ja jumalasõna kuulamiseks Kesk-Ulja peres. Usklikte arvu kasvades hakati koosolekuid pidama suuremas majas Kordil. Töö juhiks oli majaperemees Aleksander Ratas. Needkiruumid jäid peagi väikeseks ning vend Ratas ehitas uue maja, milles oli eraldi koht koosolekute pidamiseks. Nende seinte vahelt algas ärkamine, mis puudutas kõiki peresid Reekülas ja ümberkaudu.

Esimene teadaolev dokument, milles Reeküla kogudust mainitakse, pärineb siiski aastast 1910. Doku-

mendist ilmneb, et selleks ajaks oli kogudus loodud: Martin Prikase eestvedamisel seoti end Kuressaare kogudusega, moodustades 25. juulil 1910 Reekülas Kuressaare koguduse osakonna. Reeküla kogudus jäi Kuressaare koguduse osakonnaks pikaks ajaks: töö toimus põhiliselt Kuressaare vendade abil 1935. aastani. Mingil põhjusel ei eksisteeri Reeküla kogudust isegi 1935. ja 1940. aasta metodisti koguduste nimekirjas.

Ehitustööd Reekülas

Martin Prikask, Eesti metodistide superintendent aastail 1921–1922 ja 1928–1941, oli tihedalt seotud mitte ainult Reeküla koguduse tekkeloo-ga, vaid ka kiriku ehitamisega. On andmeid, et 1933. aastal eraldasid kaks talumeest, Aru ja Ratas, oma kruntidest maa uue kiriku püstitamiseks. Kiriku ehitamise mõte konkretiseerus mais 1934, kui superintendent Prikask käis Reekülas võimalusi uurimas ja võttis kirikuhoone ehitamise päevakorda.

Ehitusraha saadi kolmest heategevusmüügist ja vabatahtlikest annetustest. Suurt toetust tuli ka vend Eisti (pime Aleks) misjonireisidest Saaremaal ja mandril. Juba sama aasta 21. oktoobril panid superintendent Prikask ja kodumisjoni sekretär Hendrik Ruus Reeküla puitkirikule nurgakivi. Selle hoolsamad ehitajad olid vend Vahter ja vend Aru, vennad Lepistod, samuti kaks Aleksandrit, Kunstimees ja Ratas, jpt.

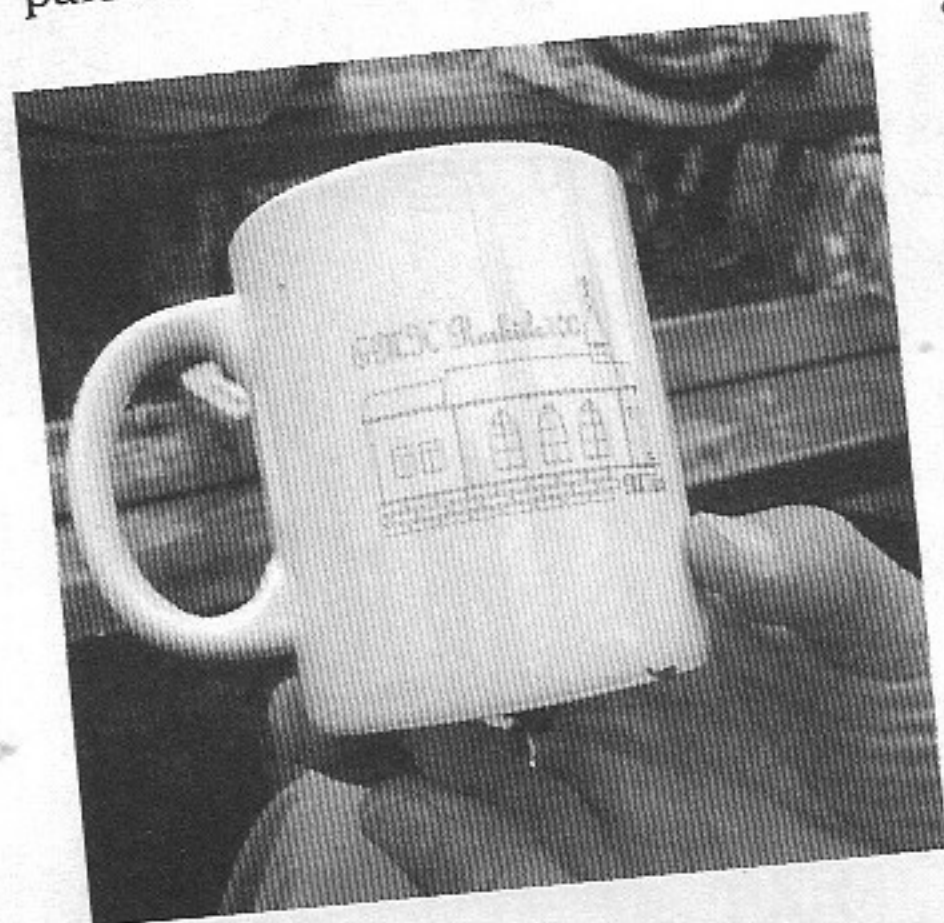
Kirikuhoone õnnistati 20. oktoobril 1935. Vaatamata vihmasele ilmale tõi see sündmus kokku palju rahvast. Kuressaarest saabusid ühend- ja pasunakoor. Superintendent Prikask avas kiriku ukse ja rahvas

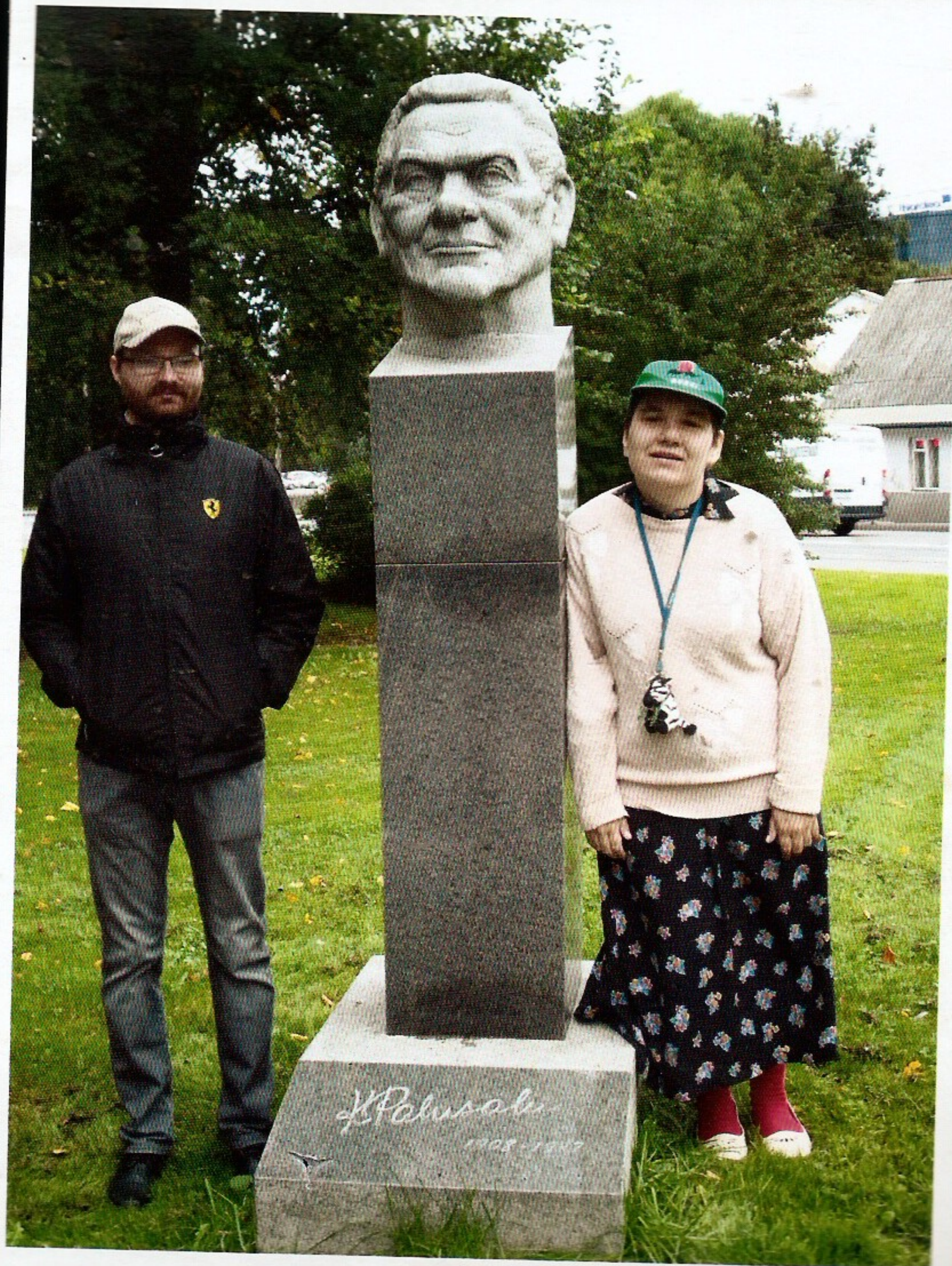
sisenes lauldes: "Mu järel hüüa Jeesuke." Sees langeti ühisele valitsele palvele. Prikase õnnistamiskõne aluseks sai Ferdinand Tombo mainitud altarisalm: "Oh maa, oh maa, oh maa, kuule Jehoova sõna!" Tervitas töid mitmed naaberkoguduste esindajad.

Esimeseks pastoriks Reekülas määras aastakonverents Aleksander Kunstimehe (aastail 1935–1938). Aastail 1938–1941 oli pastoriks Johannes Seppel. Rahvasuus nimetati Reeküla osakonda Saalemi metodisti koguduseks. Algusest peale tegutses uues kirikuhoones segakoor ja koolipilliansambel. Aastaid töötas ka lühiajaline pühapäevakool – see töö katkes Nõukogude võimu saabumise järel.

Tol perioodil suutsid Reeküla metodistid luua head suhted naaberkogudustega. Näiteks asuva Kaali 6-klassilise kooliga, mis tegutses mõisa härrastemajas. Kui halvas seisukorras mõisamaja 1940. aastal suleti, jätkas kool tööd Reeküla kirikuhoones ning lähedal asuvas Jalaka taluhoone ruumides ja mujal, kuni 1937. aastal valmis koolimaja. Pühapäevastel jumalateenistustel istuti siis mõnda aega ka lipinkides. Head suhted on säilinud tänaseni, juubelipidustustel ja muudele pakuti õhtusööki just Kaali kiriku ruumides.

Teise maailmasõja päevil tehti kirikus Saksa sõjaväe sõjaväe koid, kuid sakslased ei takistanud pühaste jumalateenistuste pidamist.

Johannes Seppel pidi sõja puhkedes siiski minema rindele, aastail 1941–1946 jätkas ametis Aleksander Kunstimees.

Pärast sõja lõppu naasis Johannes Seppel Jumala abiga, elus ja tervena Reekülla ning asus uue innuga kogudust teenima. Tema teenistusaeg on olnud üks pikemaid metodisti kirikus: ta töötas ühes koguduses väsimatult 48 aastat – 1946–1994. 1950. aastatel loodi Johannes Seppeli eestvedamisel Sagaristi Peeteli baptistikogudusega ühine laulukoor, mille kavas oli palju tema loodud laule: "Lõikus", "Uus laul" jt.

Eesti taasiseseisvumise järel registreeriti Reeküla kogudus siseministeriumis 10. novembril 1993 ja hiljem tehti esmakanne vastavalt uuele usuhingute ja kirikute seadusele Tallinna linnakohtus 25. juulil 2004.

Isad ja pojad

Üheks Reeküla koguduse iseärasuseks on asjaolu, et seal on pastortena teeninud isad ja pojad. Aleksander Kunstimehe tööd jätkas poeg Herni; Johannes Seppel andis teatepulga üle pojale Heinole, kes on pastoriks tänini.

Herni Kunstimees töötas Reeküla koguduse pastorina aastail 1994–2001. Jumal õnnistas tema tööd – uusi inimesi liitus kogudusega ja kirikuhoone sai kaunimaks. Ta toetas innukalt koguduse muusikaelu. 1996. aasta suvel sai Reeküla kirik Rootsist altari ja kantsli, 1997 valmis altari-maal, mille autoriks kunstnik Neeme Kulbok. Üheks Herni viimaseks ettevõtmiseks koguduses oli puurkaevu puurimine, mis lõpetati pisut enne seda, kui ta 10. juunil 2001 "usust näge-

misse" astus. Kaevu käikupanek jäi juba järgmisele põlvkonnale. Herni oli mees, kes ei soovinud iialgi ennast esile tõsta, vaid püüdis alati anda kogu au Jumalale. Saaremaal viibides olen kogenud tema ja ta abikaasa Erna erilist külalislahkust, mida ei ole võimalik unustada.

2001. aastast on Reeküla koguduse pastoriks olnud Heino Seppel, kes jätkab oma isa Johannese kauaaegset tööd. Tahan tsiteerida Heino Seppeli sõnu 2006. aasta detsembrist – neis väljendub koguduse tulevikunägemus: "Käesoleval ajal ootame taas Jumala Püha Vaimu tuuli, uut ärkamist Eestimaale ja ka meie küladesse, kus Jumal nii imeliselt on oma ligiolu ilmutanud. Kuna paljud vanemad usuvõitlejad on koju jõudnud, näeme praegusel ajal just laste- ja noortetöös uusi lahendusi meie külades, külvates ususeemet pühapäevakooli laste südameisse ning toetades igati noortetööst." Pühapäevakooli töö, mille katkestas Nõukogude võim, on Reekülas taas edenenud juba aastaid. Eri-

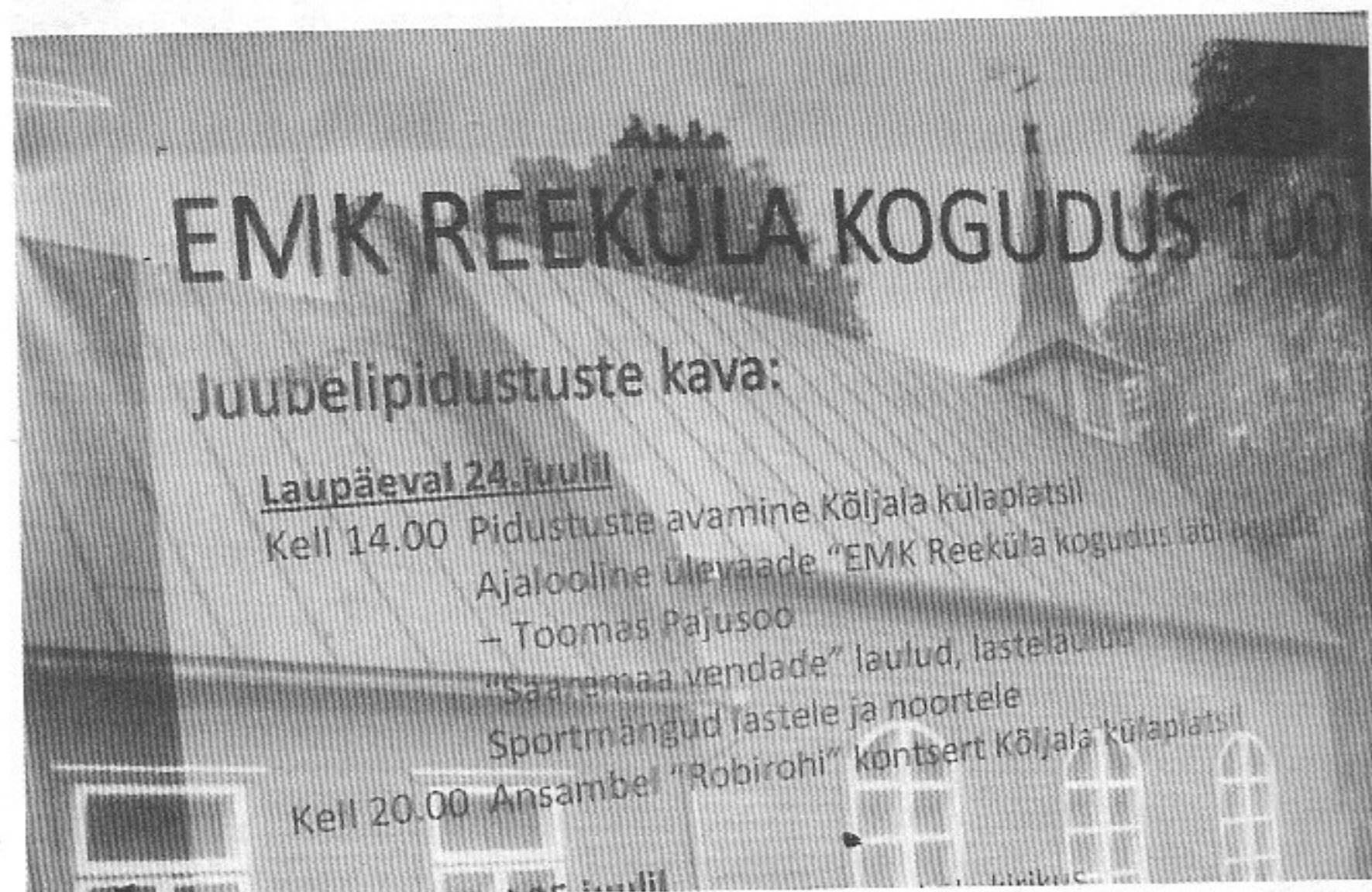
lise hooga jätkus see Kaali põhikoolis 1993. aastal, kui õpetajad Senta Ritsbek ja Karmen Paju jagasid Jumala Sõna peaaegu kõigile õpilastele. Aastail 2005–2008 õpetas usuõpetust Kaali koolis koguduse praegune noorteuht Marjana Luist. Koolinoored on jätkuvalt koguduse eestpalvetes.

2009. aasta oli Reeküla kogudusele eriti õnnistatud aeg, mis algas alfa-kursusega ja jätkus Lootuse festivaliga Tallinnas, kus kogudus aktiivselt osales. Suvel ristiti meres viis inimest ning kogudus täienes kuue liikme võrra.

Viimasel kümnel aastal on Jumala ja sõprade abiga renoveerinud kogudusehoonet, et olla avatud kõigile, keda Jumal tahab liita kogudusega. Tahan kirikuvalitsuse nimel tänada paljusid usukaaslasi mujalt maailmast, kes on Reeküla kogudust toetanud, eriti sõpru USAst: abielupaare Harold ja Caroline Schmulit Tulsast Oklahomast, Gerri ja Ralph Bradleyt Tennesseeest ning ÜMK Destini kogudust Floridast.

Meie südamesoov on, et saarerahvas võiks taas kogeda samasugust imelist päästmist ja tervenemist Jeesuses Kristuses nagu sada aastat tagasi. Soovime Reeküla koguduse saajandal sünnipäeval rohket Jumala õnnistust Malle ja Heino Seppelile koos perega ning kõigile ta tublidele kaastöölistele ja tervele kogudusele.

Toomas Pajusoo ettekandest Reeküla koguduse aastapäevapidustustel Kõljala külaplatsil 24. juulil 2010

Fotod: Koduteel

Reeküla noored, kes kandsid kirev kollaseid muhu seelikuid, lubasid järgmiseks suuremaks ürituseks disainida oma, Reeküla rahvariided.

Vihmas ja päikeses: juubelipidu Reekülas

Reeküla kogudus tähistas oma sajandat sünnipäeva juulikuu viimasel nädalavahetusel - 24. ja 25. juulil.

Nagu kirikuhoone avamisel 20. oktoobril 1935, kogesid ka laupäeval, 24. juunil Reeküla koguduse sajandale sünnipäevale kogunenud külluslikult vihma ja äikest, aga rõõmustasid koos superintendent Taavi Hollmaniga, kes tuletas meelde, et vihma on vaja, vihma on kaua oodatud ja vihma pärast palvetatud. Pealegi olid võõrustajad olnud ettenäge-

likud ja seadnud Kõljala külaplatsile üles suure telgi. Nii et peakülalised tundsid end mõnusalt, nagu ka esinejad-tervitajad kõlakoja katuse all. Oli sümboolne, et Kuressaare pastor Arvi Lindmäe tuletas veel järgmiselgi päeval oma tervituses meelde vahimulikku laulu, mis räägib õnnistusest vihmast! Laupäeva kavasse mahutus Toomas Pajusoo ettekanne koguduse ajaloost, superintendent Taavi Hollmani ja Pihla vallavanema Jüri Saare tervitus, töötajate tänamine ja tunnustamine erilise juubelikruusiga, laulud lastekoorilt Juhhei ja Saaremaa meestelt, pidulik õhtusöök Kaali koolimajas, ansambli Roberti kontsert.

Päikeseline pühapäev tõi Reekülla kokku nii palju rahvast, et kirik kippus kitsaks jääma. Oli

Pihla vallavanem Jüri Saar, superintendent Taavi Hollman ja pastor Heino Seppel Kõljala külaplatsil.

Pühapäeval kostitati pidulisi pärast jumalateenistust kirikuaias.

Lauakatmine sujus – abikäed ootasid noortejuhi Marjana Luisti akna all lausa järjekorras.

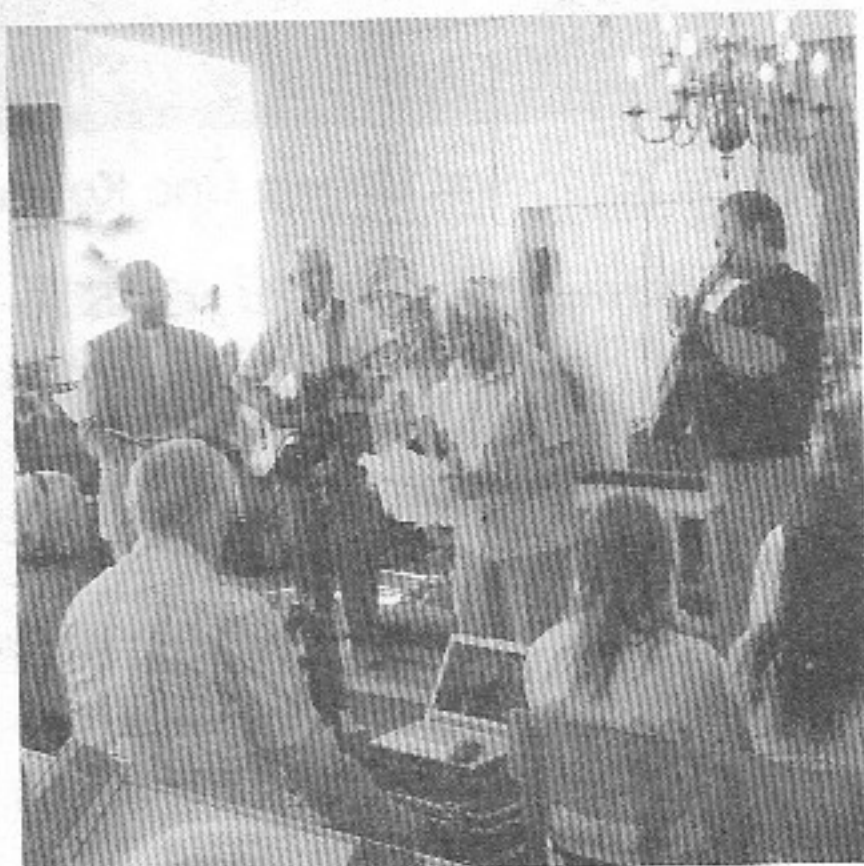
Muhu rõivas, täpsemini sussid, kaunistasid pidustuse aegu ka Mal-le Seppelit. Lähemal uurimisel selgus, et need on teise tubli Saaremaa pastori kaasa – Eevi Lindmäe näputöö.

Robirohi pakkus muusikaelamusi nii 24. juuli öhtul Kõljala külaplatsil kui ka pühapäevasel juubeli-jumalateenistusel.

Robirohult ja Saaremaa meestelt, oli rohkesti oikumeenilisi tervitusi ja palju häid soove metodisti kogudus-telt Kärsalt, Tapalt, Rakverest, Sakussaarest, Pärnust, Paidest, Tal-linnast, Kuressaarest. Jagati kingitu-si. Superintendent tunnustas kogu-dust, et see ka oma juubeli tähistamisel on kirikuhoone seinte vahelt välja läinud – küünalt pole pandud vaka alla. Tema soov oli, et Reeküla kogudus, võiks jätkuvalt oma ümb-ruskonnas valgust näidata. Sest na-gu rõhutas Paidest ning Pärnust ter-vitusi toonud Johannes Kakko: egas seda suurt rahvahulka pole juubelile kokku toonud paljalt arv 100, vaid ikka see, mida Reeküla rahvas saja aasta jooksul on teinud!

Õnnistussooovid Saaremaale ka Koduteel tegijatelt!

Saaremaa meeste laul võidab jätkuvalt kuulajate südameid.

Pastor Heino Seppel demonstreerib superintendendi kingitust, mis tuleb edaspidi täita koguduse kroonikaga!

Pidulaud oli rikkalik.

Juubelil osalesid Ralph ja Gerri Bradley, kellele Reeküla koguduse toetamine on olnud südameasjaks juba aastaid.

Sündmust kajastas ka Pereraadio.

Meil oli kuldpulm!

28. märtsil – meie kuldpulmapäeval – olime abikaasaga metodisti kirikus koosolekul. Viiskümmend aastat tagasi, 28. märtsil 1960 registreeriti meie abielu Nõmme perekonnaseisusametis. Maie Kompus ja Uno Kompus! Oli imeilus soe kevadpäev.

Tutvusin oma abikaasa Uno-ga tantsupõrandal. Uno tuli tantsima paluma ja valis mind kogu eluks.

Meie pere loost

Mina olin usklikust perekonnast. Ema suri, kui olin 5-aastane. Meid, kahte tütart, kasvas isa üksinda. Ta oli imeline! Isa viis mind lapsena mitmetesse kirikutesse: Olevistesse, Nõmme palvemajja, Mere puiestee metodistide juurde. Metodisti kirikus olles teadsin, see on minu koht. Samas elasin maailma elu. Minu kirg oli tants, ma võisin meeletult tantsida! Jumal vabastas mind sellest meeletust tantsukirest. Võib-olla seepärast ongi mulle vastuvõtmatu, kui usklikud tantsivad ja hüppavad vaimuliku muusika saatel.

Olles maailmas, uskusin siiski kaljukindlalt Jumalasse, Jeesusesse! Kohates meeletult inimesi, ütlesin neile korduvalt: "Aga Jeesus armastab sind! Sa ei ole üks." Isegi palusin ...

Kui kohtasin Unot, ei rääkinud me usust – me vaid tantsisime. Ta teadis, et mu isa on usklik, aga ei teadnud minu suhtumist Jumalasse. Meil ei olnud lihtsalt aega sellest rääkida. Ma ei pidanud seda ka tähtsaks, sest teadsin, et kui mina oma elu Jumalale annan, tuleb mu abikaasa niikuinii usule. See ei saa teisiti olla! Aga siis tuli üllatus: Uno oli pärit ateistlikust perekonnast, kelle meelest Jumal ja usklikud olid rumalate rumalus.

Kaks aastat hiljem tulin Ruth Kase (Lepnurme) kaudu usule. Ruthis oli nii palju emalikkust ja armastust, kõike seda, millest mina olin ilma jäänud. Vaatamata sellele, et isa meid

Imeline kuldpulm: Maie ja Uno Kompus 28. märtsil 2010.

eriliselt armastas, oli kuskil peidus sõna "ema", mis oli mulle püha. Jumal päästis mind auliselt. See oli nii ilus – loodus muutus kaunimaks, puud rohelisemaks, inimesed ilusamaks! Lisaks tervenesis hetkega ägedast neerupõletikust. Au Jumalale, olin nii õnnelik! See oli ka eriline kevad, kus puud juba märtsis lehte läksid. Süda oli rõõmus, olin vaba, olin nii õnnelik. See oli aga šokk Uno vanematele ja Unole. Oli ju Nõukogude aeg.

Kui mind 1962. aastal ülestõusmispühade aegu kogudusse õnnistati, ei tundnud ma maad jalge all, kui läksin Veskimetsa, kus Uno oli hakanud maja ehitama. Kuuldes, et tulen kogudusse õnnistamiselt, sai Uno väga vihaseks ja oli ka väga õnnetu. Sisimas oli ta mõelnud, et küll see Maiel möödub – ja nüüd astus kogudusse. Ei läinud kaua, kui Uno pani mind valiku ette: kas Jumal või mina, mõlemat sa ei saa. Automaatselt ütlesin, et valin Jumala, sest ilma Temata ei või ma midagi teha! Läks veel aega ja Uno tahtis lahutust, mis oli tol ajal erakordne. Lahutusi oli nii vähe, et neist teatati alati Õhtulehes. Läksin jooksupäevaga Hugo Oengo, oma kogudusevanema juurde. Olime sügavalt palves. Ja oh imet: olukord oli küll kui noateral, aga lõhki me abielu ei läinud.

Hakkasin Unot igale poole kaasa kutsuma: laste õnnistamistele, pulma,

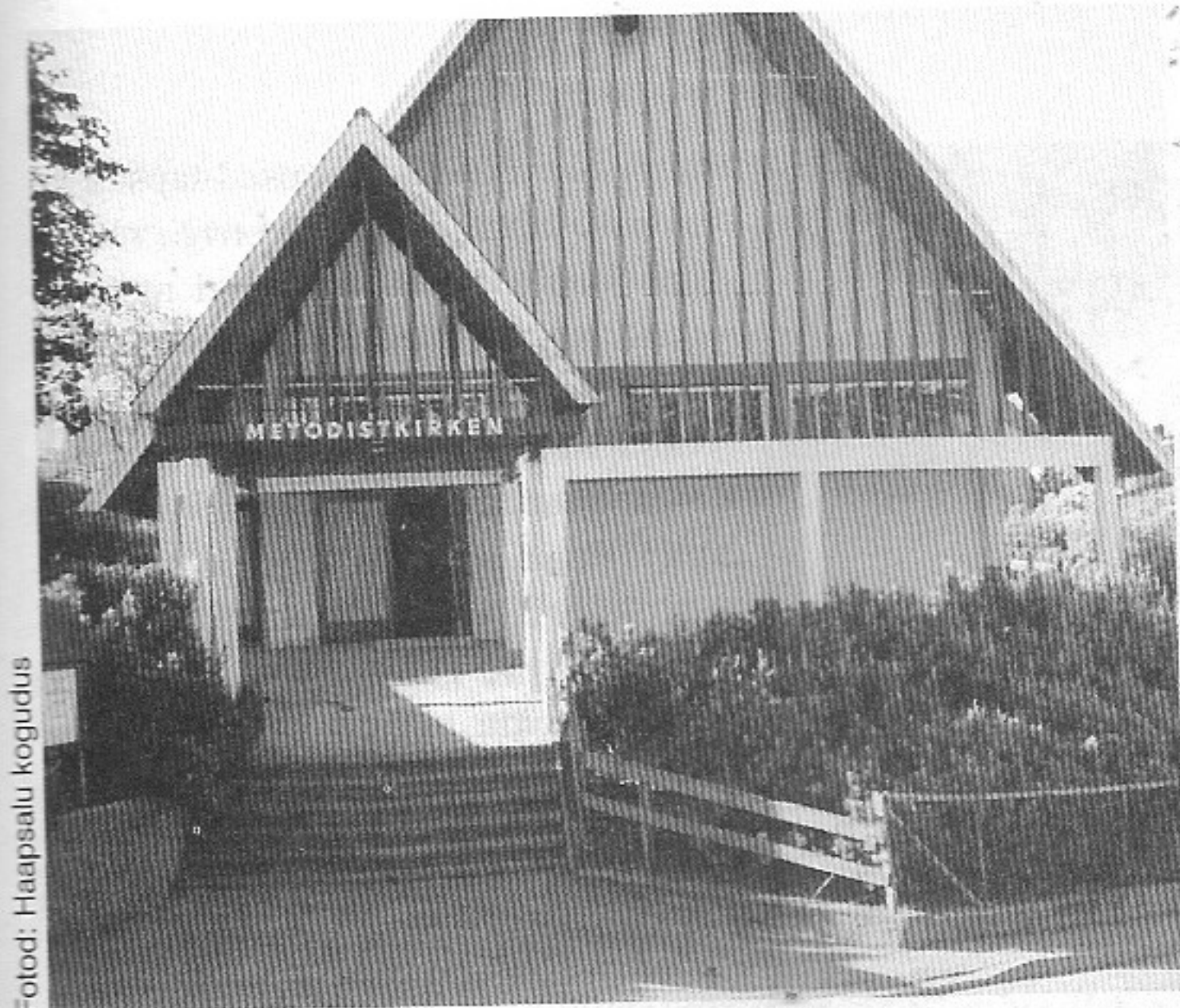
sünnipäevadele, kogudusse. Vahel olin põlvedel ta ees ja palusin, et kaasa tuleks. See kestis kolm ja pool aastat. Siis, ühel suurel neljapäeval, andis ta oma elu Jumalale. Kahe kuu pärast sai Püha Vaimuga ristitud. Jeesus on ustav, kui meie ustavaks jääme.

"Nõudke esiti Jumala riiki, mitte muud saate pealegi" – meie olemise- ja elamise eesmärk. Jumala, kui Uno mind valiku ette pani, ja nüüd on mul mõlemad. On olnud viiskümmend aastat. Au Jumalale! Mida veel tahta, kui su abikaasa viiekümneaastase kooselu järel ütles: "Ma ei ole nii suure USUGA inimese veel näinud kui sina!"

Meie jaoks on täitunud ka teine osa töötusest – kõike muud saate pealegi. Kas oleksin vaesest perest pärit? Kas oleksin vaeslapsena osanud unistada sellest, mida Jumal on meile andnud! Uno on olnud kuldsete kätega töökas mees. Mina olen ta kõrval olnud organisator. Mis kõige tähtsam – Jumal on meile andnud. Mis kõige tähtsam – Jumal on meile andnud. Mis kõige tähtsam – Jumal on meile andnud. Mis kõige tähtsam – Jumal on meile andnud.

Olen olnud nelikümmend aastat metodisti koguduse liige. Jumal lubab ka siin mulle viiekümneaasta juubelit, näitab aeg ...

MAIE KOMPUS

Fotod: Haapsalu kogudus

Kutsuv uks: Tistedali metodisti kirik.

URMAS RAHUVARM

Haapsalu koguduse delegatsioon külastas 3.–11. juunil sõpruskogudust Tistedalis. Reis möödus suurepäraselt ja tuli asjaosalistele õnnistuseks mitmel viisil.

Norralased on Haapsalut külastanud enam-vähem igal aastal juba mõnda aega. Neid on alati olnud meeldiv kohata, ka on nende aineiline abi olnud märgatav. Näiteks kogusid nad Norras raha, et saaksime osta soojapuhurid Haapsalu kirikusaali. Seda sai aga nii palju, et ülejäänud kattis aasta küttekulu.

Arusaadavalt tahtsime oma tänulikkust ka asiselt väljendada. Aga mida pakkuda sinna, kus kõike küllalt? Kui klaasi-asi oli veel mu värske hobi (vt "Minu Haapsalu hetked", KT nr 95), kuulasin ettevaatlikult järele, kas võiksin neile teha midagi mõne akna ette. Norralased võtsid ideest rõõmuga kinni ja arvasid, et võiksin valmistada koguni 12 akent kirikusaali tagaseina. Ideekavand tuli ka pea. Nüüd viimaks viisime aknad ära ja panime kohalike meistriteeste abiga ette. Tundus, et inimestele see meeldis. Pastor Øyvind Aske kutsus sündmust jäädvustama isegi kohaliku lehe.

Teekond Tistedali

Vitraaž-aken ei olnud kaugeltki ainus, millega saime

norralasi teenida. Sel pühapäeval ei olnud neil organisti kohal ja teda asendas Peeter. Lisaks üldlauludele toetas ta kohalikku koori, mille peale koorijuht oli meeldivalt üllatunud – esimese korraga tekkis dirigendi, koori ja mängija vahel täiuslik klapp. Minul oli palutud öelda jutlus, milleks sain ainet selle päeva, 6. juuni leksioonidest.

Oti idee oli kinkida norralastele taskulamp, roos, oksakäär ja saag, kõik ilusti paberil ja klaasi all raamis. Milleks iga asi, selle kohta käis vaimuliku sisuga jutt, mille Anneli norra keeles õhtutee ajal ette luges. Nii pilt kui kommentaar lubati kuhugi üles riputada.

Tore oli sõpradega koos olla. Laupäeval käisime Haldenis, kus Sparebank oli kinkinud oma sünnipäeva puhul linnale purskkaevu, muidugi oma kontori ette. Igale sisestujale pakuti kooki ja kohvi, millest saime kontvõõrastena oma maitstva osa. Iga nurga taga võis imetleda mõnda uhket Ameerika 1950-ndate maanteelaeva, Halden olevatki Norras nende kodu. Jalakäijate tänaval mängis jazz-kvintett, toredad papid tegid oma noorusaja muusikat. Lisaks päikesele vaatas sinitaevast alla Haldeni linnus kõrgel mäel, mida seni polevat ükski vaenlane suutnud vallutada. Ainsad vaenlased olnud rootslased, aga seda ütleme hästi tasa, sest eks meil ole sõpru Rootsiski. Igapäevased lõuna- ja õhtusöögid vältasid keskeltläbi kaks tundi ja veelgi tähtsam kui maitsev toit oli rõõmus osadus.

Tistedali kogudus, esiplaanil pastor Øyvind Aske.

Grillipidu Tistedalis: head toidud iga päev.

Lahkumisel polnud aega pisaraid valada, sest pidime jõudma Stockholmi laevale. Polnud ka põhjust, sest sügisel kohtume jälle – oktoobri Haapsalu-reisiks on sõpradel piletid juba broneeritud.

Viperus, mis tuli õnnistuseks mitmele

Tistedali ja tagasi sõitsime 500 kilomeetrit risti läbi Rootsi. Üllatavalt nobedalt tundusid minevat nii tunnid kui kilomeetrid Rootsimaa headel teedel.

Minnes venitas üks vahejuhtum teeloleku küll kuue tunni võrra pikemaks. Ilusal keskpäeval peatusime korraks automaattankla parklas, kontrollimaks, ega tuntav kärsahais tõuse ometi meie sõidukist. Ei tõusnud vist. Aga auto enam ei käivitu- nud. Mida teha? Võõras maa, võõras keel, ei sõpru-tuttavaid lähedal, raha ka eriti pole. Käima lükata-tõmmata sedasorti masinat ei saa. Samasse parklasse oma asju ajama tulnud Eesti numbrimärgiga venelased andsid küll oma autost lahkesti särtsu, aga abi ei midagi. Starter läbi. Meie jaoks võimatus olukorras palvetasime Tema poole, kellel on kõik võimalik. Siis hakkas abi tulema. Rändurite meelest ehk liiga pikkami- si, kuid see-eest vääramatult ja pari- mal viisil.

Peeter kohtas naabruses olevas spordihoones sõbralikku noormeest, kes viis ta oma autoga töökotta, mis asus – ime küll – ainult kilomeetri kaugusel. Seal aga polnud ametis rootslased, vaid araabia keelt rääki- vad tõmmud mehed. Selgus, et siiski mitte moslemid, vaid Süüria ortodoksi kiriku inimesed. Umbes minuvanune kiilaspäine papi vedas meid nõõri otsas väikesesse, kahe remondikohaga töökotta. Ja siis oli neil aega küllalt. Aeti sõpradega jut- tu, käidi siin-seal ei-tea-kus, meil aga

auto tõstuki otsas, naised-lapsed is- tuvad väljas ja meie Peetriga muud- kui kibeleme. Siiski, keegi meist ei paanitsenud. Usu läbi oli meis tead- mine, et olukord laheneb, kuitahes väljapääsmatu see ka tundub.

Tuli oma käed ka õliseks teha. Kui papi mujal, pusisime ise poltide kal- lal, kõrvus araabiakeelne jutt. Pika- peale saime starteri kätte, ja nagu võiski arvata, olid harjad kulunud lii- ga lühikeseks. Muidugi, igal autol, mis sõitnud üle 200 000, peaks selli- se võimalusega arvestama. Pealegi oli meid hoiatatud – viimasel ajal oli käivitamine võtnud hetke asemel 1–2 sekundit. Aga kuidagi ei leidnud me reisieelses kiires mahti sellega tege- leda. Vastutulelik papi sõidutas meid autoosade lattu, kuid seal öeldi, et ei ole. Võib tellida, aga et on reede, saab kõige varem esmaspäevaks. Aga see on ju võimatu, sõbrad oota- vad, ja kus peaksime olema kogu nä- dalavahetuse?! Küsisin, et ehk leidub suuremaid harju, mida võiksin ise parajaks teha. Leitigi! Harjade mõi- tulihvimine käis ruttu, kuid kohe oli- me järgmise kännu taga – harjahoi- dikud olid saanud nii tugeva kuuma- kahjustuse, et lagunesid tükkideks. Neid juba nii lihtsalt valmis ei niker- da. Abi saime kahekomponentsest liimist, mille esialgset kõvastumist oodates käisid mehed tükk aega rin-

Seina ääres ehk töö ja tegija.

gi, tükid näpu vahel. Ootajate jaoks kestis iga viivitus liiga kaua.

Alles siis, kui kell sai viis, kasvasid papile jalad kõhu alla. Nobedalt liikus ta töökojas, lihvis hoolikalt kollektorit, tilgutas õli, kuhu vaja, ning saimegi starteri kokku. Edukas katsetamine vallandas spontaanse "Halleluuja!" Muidugi, olime ju kristlaste hulgas. Töökoja seintel oli riste ja pühapilte.

Just kella kuueks, töökoja sulgemise ajaks, saime auto korda. Järgmine mure – kas meil on kaasas küllalt raha, et selle eest maksta? Oli ju kulunud üle viie tunni, mis Rootsis võis tähendada äraarvamatut summat. Papi kutsutud juhataja sõnul tahtsid nad töö eest 800 Rootsi krooni. Ainult! Siiski polnud Rootsi raha niigi palju kaasas. Peeter seletama, et nii palju ei ole, et kas nad on nõus ka Norra rahaga. Nemaž aga, maldamata oodata lause lõppu: "Kui palju sul siis on?" Nelisada. Meeste nägudelt peegeldus midagi rahulolu sarnast. Võib-olla oligi esimene summa öeldud kauplemisvaruga? Kui siis veel selgitati, et ülejäänud anname Norra rahas, mille eest pangas saab isegi pisut rohkem, olid nad lausa õnnelikud. Võib-olla papil hetkel muud tööd ei olnudki. "Welcome back!" tundus siiras, tumeda huumori varjundita. Pealik, saanud teada, et olen vaimulik, ütles uhkusega, et tema suguvõsa on Lähis-Idas preestrite arvukuselt suurim.

Rohkem viperusi teel ei juhtunudki, tänu Jumalale. Tagasi mõeldes tundub, et see vahejuhtum oli täpselt häälestatud, tulemaks igapidi õnnistuseks mitmele. Osa meist sai suvitada kauni päeva Röötsimaal, lausa muidu ja pealekauba. Hirmus mõelda, kui oleksime hätta jäänud mõnes teises paigas – autoabi oleks viinud teenindusse, kus oleks öeldud, et uus starter maksab tuhandeid ja saabub ehk esmaspäeval, auto saame kätte ehk teisipäeval. Reis oleks olnud nässus. Meile aga sobis just niisugune väike töökoda, kus mees on valmis ka näpu vahel midagi parandama, tunnihinnaga arvestamata. Töömees sai selleks päevaks töö ja leiva, meie aga järjekordse kogemuse, et ikka tasub Jumalat paluda ja Tema ustavusele lootes mitte tüdida.

Ühes reas kaupluse, autotöökoja, restorani ning mööbliäri asus Süüria ortodoksi kirik. Kaunis ja stiilne, pingid sees nagu läänekirikus. Tumedanahaline preester viipas möödudes, kui seisin uksele – ei tahtnud sisse minna oma mustade kätega.

Hiljem selgus, et meie kuuetunnine hiline mine läks asja ette – ootajad kandsid varju alla pastori kütetepuud, pastor ise aga sai valmis magistriõppe järjekordse kirjaliku eksami, millega oli ajahätta jäänud. Peale selle oli neil muidu tore koos olla. Olin norralastele meie äpardusest teatanud ja nemadki olid palvetanud. Veidi pärast südaööd saime tänumees puhkama.

Ilus suvi, kirju klaas.

Kingiks tehtud-viidud vitraaž täies hiilguses.

Pidu läbi, lipud kotti.

TELEGRAMM

Reede 6htul. 24. september

Kell 21:00

Kaarli kirikus

NOORTE ÖÖPALVUS

Koos

OSLO GOSPELKOORIGA

peakõneleja evangelist

Steve Hollinghurst

Inglismaalt

videointervjuud Šveitsi Agape juhi
Hanspeter Nüeschiga

24. - 25. SEPTEMBER 2010
TALLINNA METODISTI KIRIKUS

KOGUDUSE VÄLISLÄHETUS

EESTI MISJONIKOKKUTULEK 2010

Reedel algus kell 17:00, laupäeval kell 9:00

Toimub ühine Jumalateenistus,
arutelud, avatud on misjonikohvik.
KOOSOLEKUD ON TASUTA!

korraldab Eesti Evangeelne Allianss